

Роман за това как да живееш, как да се изправиш, когато паднеш,
как да обичаш и да позволиш да бъдеш обичан!

Щастие за начинаещи

Катрин Сентър

КАТРИН СЕНТЪР ЩАСТИЕ ЗА НАЧИНАЕЩИ

Превод: Антоанета Дончева-Стаматова

chitanka.info

Роман за това как да живееш, как да се изправиш, когато паднеш, как да обичаш и да позволиш да бъдеш обичан!

Хелън Карпентър е на 32 години, разведена, с по-малък брат, на когото въобще не може да разчита. Живяла е 6 години с мъж, който обича чашката повече от нея. Решава, че е крайно време да промени живота си и се записва на курс по оцеляване в пустошта на Уайоминг.

Хелън тръгва към планината с ясно формулирани цели: да надскочи физическите и емоционалните ограничения, да се издигне от собствената си пепел като феникс, да стане по-силна и безкомпромисна, да се превърне в кораво копеле.

Но в планината единственият корав пич е майката природа, а предизвикателствата пред Хелън са големи — три седмици сред 20-годишни младежи, колежанки първокурснички и с човека, когото тя упорито избягва — 22-годишният най-добър приятел на брат ѝ, който е влюбен до уши в нея.

По пътя към оцеляването ги застига лятна снежна буря, изгубват се в планината, Хелън изминава километри сама, за да помогне на пострадал. Пътуването променя всички — дори тези, които не са се харесвали в началото, си стават близки. А неочаквано най-добрият, най-зрелият и... най-желаният от всички жени в групата се оказва младият приятел на брат ѝ.

Приключението сред планината ѝ помага да се сбoguва с миналите рани в душата, да изпита умиротворение и благодарност за всеки красив миг сред природата. Научава се как да позволи на някого да я обича и как да позволи на себе си да обича!

Хелън не получава сертификат от курса, но научава първия урок по оцеляване: какво е щастието — вълнението от живота, погледът на любим човек, който те оставя без дъх и милионите мигове, когато двата души са заедно. И вече не е начинаеща!

Катрин Сентър е автор на разкази и на пет романа. Когато е на 21 години, преди да напише „Щастие за начинаещи“, Катрин Сентър отива на подобен курс за оцеляване в пустошта, който се оказва едно от най-големите приключения в живота ѝ. Завършила е Vassar College и Програмата за творческо писане към Хюстънския университет. Живее в Хюстън със съпруга си и двете им деца.

ПЪРВА ГЛАВА

Ако искате да ме хвърлите в ада, стоварете ме насред купон, на който не познавам никого. Ако държите да бъдете особено изчерпателни в гадориите, напълнете въпросното място с пияни колежанчета. И гледайте да направите така, че всеки един от тях да си излее чашата върху мен. Не ми казвайте предварително за партито, така че да се появя по къси панталонки и момичешки опашчици. И след като така и така сте се заели да вгорчите деня ми, метнете под мишницата ми котешка раничка в бонбоненорозово. С един вбесен мини дакел вътре.

Всъщност не си правете труда. Защото така ще се превърнете в брат ми Дънкан. А мога да ви гарантирам, че никак, ама никак не искате да се превърнете в брат ми Дънкан!

Ето какво направи той този път. Обеща, че ще гледа кучето ми Пикъл, докато отсъствам от града за три седмици. Аз му напомних, че тя си пада малко любител на забиването на зъбки в глезените и като цяло не е голям фен на човешката раса. Нито пък на кучешката. Нито на живите твари като цяло. Въпреки това Дънкан се закле, че иска да се грижи за нея и го стори с такава искреност, че макар да го познавам, откакто се е родил, взех, че се съгласих. Заяви тържествено, че ще се посвети изцяло на нейните удобства, докато ме няма. Дори ме подкачи, че ще запали свещ с аромат на месо, за да ѝ помогне да се почувства като у дома си.

Разбрахме се, че ще оставя Пикъл при него вечерта преди заминаването ми, но докато моментът настъпи, Дънкан вече беше забравил всичките си обещания, сякаш никога не ги беше давал. И решил да организира в квартирата си „малка сбирка на най-близки приятели“ заедно със съквартирanta си Джейк в ролята на барман. Джейк от своя страна изобретил коктейл с яка домашнярка, която нарекъл „Ламбада“ и за която се хвалеше, че ще повали и вол дори само от едно помирисване.

И ето как в апартамент с размерите на хладилник се оказаха натъпкани стотина човека. И един от тях пък се оказах аз.

Но най-лошото от всичко не беше, че Дънкан продължаваше да върши подобни неща — най-лошото от всичко беше, че аз продължавах да му се връзвам. И сега от цялата тази работа щеше да пострада моят емоционално раним домашен любимец.

Както винаги в подобни случаи Дънкан не се виждаше никъде.

Макар и с мъка, успях да си проправя път до неговата стая, която се оказа празна. Не празна от мръсни боксерки по пода или триседмични кутийки от китайска храна за вкъщи, или от плакати с момичета по бански — просто празна от Дънкан. Диванът в ъгъла, който той беше спасил от боклукчийския камион, буквално не се виждаше от купчините мръсни дрехи, нахвърляни отгоре му. На един тъжен пирон на стената висяха коледни гирлянди с лампички отпреди шест месеца и проблясваха като светлинките на Вегас.

Успях някак си да стигна до неоправеното му легло, оставих на него раничката на Пикъл и я обърнах, за да погледна лицето ѝ. Горната ѝ устна беше прехапана между зъбите. Ушите висяха унило. Очите ѝ проблясваха тъжно и обвинително.

— Не искаш да живееш тук, нали? — изрекох съчувствено.

За моя огромна изненада един глас ми отговори:

— Нямам нищо против.

Беше Джейк. Съквартирант, барман и най-добър приятел на Дънкан още от десети клас. Но ми трябваше известно време да го позная — не само защото стоеше в ъгъла, леко в сянка. Изглеждаше различно, коренно различно от последния път, когато го бях видяла. Кога ли беше това? Нямах никаква представа. Очевидно достатъчно отдавна, за да израсте поне с трийсетина сантиметра, да изпълни всички подходящи за момчета места като ръцете и раменете и да се сдобие с драстично подобрена нова прическа, стърчаща над челото. Познах го, разбира се, но сега той изобщо не приличаше на човека, когото си представях в редките случаи, когато се сетех за него. И за всеки случай реших да се уверя.

— Джейк?

— Здравсти, Хелън! — вдигна дружески ръка той.

— Отдавна ли се криеш там?

— Не съм се крил — отбеляза той и леко се смръщи. — Просто бях в дупката!

— Дупката ли?

— Ъхъ — кимна той и посочи с жест някъде зад себе си. — Превърнахме килера в дупка. Наше убежище. За видеоигри, музика и други подобни. Лично аз я използвам предимно за четене.

— Двамата с Дънкан сте си направили убежище?

— Жестоко е! Като кабинка на космически кораб! Искаш ли да надзърнеш?

Изглеждах го в смисъл на: „Ти за каква ме мислиш, а?!“. Никога не съм харесвала това хлапе. Нали ви споменах как Дънкан ме побъркваше? Е, Джейк ме побъркваше два пъти повече. След като се запозна с Джейк, Дънкан започна да мие два пъти по-малко чинии, да пише два пъти по-малко домашни и да пуши два пъти повече трева, отколкото преди. Надявах се, че когато заминат за колежа, ще се разделят, но уви! Не само че не се разделиха, но и станаха съквартиранти. За четири години. Сега течеше лятото след последната им година — не че Дънкан беше завършил, разбира се — и все още продължаваха да живеят като идиоти.

Очевидно, макар да не бе имал време да си вземе изпитите, брат ми бе разполагал с предостатъчно време да си построи кабинка на космически кораб. Искях ли да я видя? Не, благодаря.

Джейк ме зяпаше по онзи начин, по който ме зяпаше винаги когато двамата с него бяхме в една и съща стая — с леко отворена уста, като че ли не просто ме гледаше, а някак си ме *съзерцаваше*. От всеки друг човек на света този поглед би бил комплимент.

Накрая все пак трябваше да кажа нещо.

— Отрязал си опашката си.

Той кимна, сякаш едва сега се сещаше за това.

— Аха — рече. — Веднъж просто грабнах ножиците и я клъцнах. Дънкан я пази в една чаша от кафе на книжната лавица и я нарича нашия домашен любимец.

Настъпи пауза, през която Джейк продължаваше да кима.

— Това заради завършването ли беше? — попитах накрая.

— Не — отсече той и премина към поклащане на глава. — Стана още през заешката ни година.

Това вече привлече вниманието ми.

— Отрязал си косата си още в първи курс? Не съм ли те виждала оттогава?

— О, виждала си ме. Купища пъти.

Не си спомнях кога го бях виждала за последен път. И със сигурност не бях забелязала, че той е отрязал онази отвратителна, мазна дълга коса и е превърнал остатъка в гневни стърчащи стрели. Може би защото обикновено си съставяме определено мнение за даден човек и винаги когато го погледнем, го виждаме по този начин, независимо от обстоятелствата.

— Сигурно е от очилата — предположи услужливо той.

Смръщих се.

— Новите очила — поясни той, като ги докосна. — Преди никога не съм носил очила.

— О, да! — кимнах. Постепенно ми ставаше съвсем ясно (както вероятно и на него), че преди изобщо не се бях заглеждала в него. Ако ще и да твърди, че е носил пиратска превръзка през окото си, пак не бих могла да споря с него.

— Харесват ми — отбелязах.

— Съвсем като от времето на Никсън! — възкликна с плам той. — Дънкан дори започна да ми вика „Аполо 13“.

Значи така. Рокерска подстрижка, винтидж очила и мистериозно добавяне на цялата тази планина от мускули. Е, три е добро число в края на краищата.

— Във всеки случай — изрекох, като извърнах глава, — така си хиляди пъти по-добре отпреди.

— Благодаря.

Нова пауза.

— Дънкан ли търсиш? — попита накрая Джейк.

— Да! — извиках и изведнъж се сетих за какво съм тук. Както и колко съм бясна. — Той трябваше да гледа кучето ми!

— Това куче ли? — той надникна в раничката. Пикъл изръмжа.

Музиката от другата страна на вратата изведнъж се усили.

— Тази вечер трябваше да му я оставя — поясних малко по-високо. — Купонът не беше в графика.

Джейк сбърчи извинително нос и изрече:

— Сигурно е забравил.

— Разбира се, че е забравил! — изтъкнах назидателно. — Нали е Дънкан?! Точно затова сега си тръгвам. Но първо бих искала да му благодаря от все сърце, че ме предаде. За пореден път.

Джейк закима, като че ли наистина разбираше.

— Дънкан много го бива в обещанията, но не е особено велик в изпълнението им.

Поклатих глава, изумена от собствената си глупост.

— Изобщо не трябваше да се съгласявам.

— Трудничко е, знам — отбеляза Джейк. — Той е съвсем искрен, когато дава някакво обещание. Просто трябва да се научиш да казваш „не“. По този повод си направих дори татуировка с надпис „Казвай НЕ на Дънкан, каквото и да става!“.

— Сериозно? — погледнах го косо аз.

— Не, разбира се — усмихна ми се той, сякаш бях някое възхитително глупавичко бебе. — Просто шегичка.

Въздъхнах.

— Между другото, жестоки опашчици — добави той.

Точно в този момент Пикъл се разлая — високо и яростно.

— Имаш ли представа къде би могъл да е Дънкан? — попитах.

— Разбира се — кимна той. — В моята стая е. Точно затова аз пък съм тук.

— Но нали вие сте домакините на този купон? — възкликнах и поклатих глава. — Защо никой от вас не е сред гостите?

— Ъmmm... — проточи Джейк и се загледа замислено в тавана. — В момента чета една жестока книга, затова реших да си взема кратка почивка от барманството, за да разбера какво става по-нататък с героите. А що се отнася до Дънкан, почти съм сигурен, че му е излязъл късметът.

Покрих засрамено очи с ръка и промърморих:

— Кажи ми, че пак се шегуващ, моля те!

— Ни най-малко! — отсече той. — Аз съм си наистина сексритан.

Свалих ръка от очите си и го изгледах.

— Това е, когато си изритан от собствената си стая, защото някой друг прави секс там — обясни услужливо той.

— Много добре знам какво е сексритан! — троснах се аз. — Тази дума я имаше дори по мое време!

Джейк кимна одобрително.

— Но защо той е в *твоята* стая, а не в неговата? — все така не можех да си обясня аз.

Джейк посочи с жест, сякаш беше съвсем очевидно.

— Тук не може да се покани момиче, не виждаш ли?

Погледнах към плакатите с полуголите момичета и промърморих:

— Но *твоята* стая си е наред, така ли?

— Моето ниво на мръсотия е по-ниско — отговори той и сви рамене.

Пак въздъхнах. Бих прекъснала с удоволствие всяко занимание на брат ми, но там, където „му е излязъл късметът“, нямах желание да надничам.

— Ще му предадеш ли нещо от мен? — попитах сега Джейк.

— Няма проблеми — кимна той. — Казвай!

— Кажу ми, че е идиот и че може да ми целуне задника!

Джейк закима, сякаш го вписваше в паметта си завинаги.

— Схванах.

— Гледай да не забравиш да му го кажеш! — изрекох предупредително и се приведох, за да взема раничката на Пикъл.

— Че как ще забравя? — възкликна той, сложи ръка на сърцето си и допълни: — Особено онази част за задника ти!

* * *

А бе, той да не би да *флиртува* с мен? Че аз съм с десет години по-стара от него! Подобно своеволие изискваше да го смразя с поглед. Но само защото си беше отрязал онази мазна опашка, реших да се престоря, че не съм чула нищо.

Бях вече на прага на вратата, когато той изрече нещо, което ме накара да се закова на място.

— Между другото, благодаря за возенето.

Завъртях се рязко, вече хванала бравата на вратата.

— Какво возене?

В продължение на няколко секунди Джейк ме зяпаше объркано. Накрая изрече колебливо:

— Возенето? Утре?

— Съжалявам, но утре заминавам извън града, така че не мога да те откарам никъде — отсякох аз. Не че и по принцип бих го направила. Кога въобще съм го карала, където и да било? Той какво си въобразява?!

— Да, знам — рече той. — Заминаваш за щата Уайоминг. На планинско катерене. На курс по оцеляване.

— Точно така — кимнах, но същевременно не можех да не се изненадам, че Дънкан като никога беше предал съвсем точно подобни детайли.

— Аз също заминавам утре за Уайоминг. На планинско катерене...

Едно грозно предчувствие вече ми подсказваше как щеше да завърши той това изречение.

— ... и на същия курс по оцеляване.

Оставих Пикъл на пода и изломотих:

— Извинявай, но какво каза току-що?

— Казах, че отиваме на едно и също място — изрече той, сякаш това се разбираше от само себе си. — А Дънкан рече, че ти надали би имала нещо против да ме вземеш с своята кола.

Това звучеше напълно безсмислено. От къде на къде това хлапе Джейк ще ходи на същия курс по оцеляване като мен? Как е възможно вселената да позволи подобно нещо? Та това е изпитание, което трябва да извървя лично, съвсем сама! Това е курс на Компанията за оцеляване в пустошта! А тези курсове са прочути с това, че са адски трудни, задължително изтощителни и често дори животозастрашаващи. За мен това беше нещо голямо. Равностойно на духовно пътешествие. Би трябвало да ознаменува моето завръщане сред живите след най-гадната година (или по-скоро шест) в моя живот. Не е възможно тъпото приятелче на Дънкан също да идва на този курс! Никой не го е канил!

— Но това е нещо, на което отивам сама — изрекох аз с онзи спокоен, подмолно манипулативен тон, който винаги сработваше идеално пред моите първокласници.

— Курсът се състои от дванайсет човека плюс един инструктор, така че надали отиваш там сама — отбеляза Джейк.

Аха, значи не е първокласник. Е, добре.

— Като казвам *сама*, имам предвид *самостоятелно* — поясних.

— Да — потвърди той. — Самостоятелно плюс още единайсет човека. Аз също.

Ама това беше истинска лудост!

— Но как е възможно ти да идваш на *мое* пътуване?! — възкликнах.

— Практически погледнато, *ти* идваш на *мое* пътуване — изрече спокойно Джейк. — Дънкан знаеше за този курс единствено заради мен, когато аз се записах.

Дънкан значи. Пак той. Защо ли не съм изненадана?!

— Но той никога не ми е споменавал за теб — смотолевих.

— Може би, защото, когато ти се записа, аз мислех, че няма да мога да отида. Но сега вече мога — отвърна той и сви рамене с видимо задоволство.

Планът не беше такъв. Планът, който си бях фантазирала през последните шест месеца, се състоеше в това да отида с колата си до Уайоминг и там да преживея храбро приключение с група непознати, което да промени изцяло не само живота ми, но и характера ми. Планът беше да нахлуя съвсем сама в света, да го завладея и да се върна у дома, но вече като по-свирепа и по-непокорна версия на себе си. Планът не включваше никого другото, освен мен. Особено Джейк. От всички възможни хора.

— Съжалявам — изрекох със съответната физиономия, — но пътъм съм решила да се отбия при баба си.

— Баба Джиджи? Ама тя ме обожава!

— Не е възможно! — отсякох. Баба ми Джиджи не обича никого, освен мен. И Дънкан. От време на време.

— Напротив, обича ме! Кълна се! Обади ѝ се, ако не вярваш!

— Изобщо не възнамерявам да ѝ се обаждам. Имам си и други неща за свършване. На връщане трябва да отида на бар мицва на детето на едни мои стари приятели.

— Да — кимна той. — Синът на твоето гадже от гимназията и на най-добрата ти приятелка от гимназията. Нали така? Защо изобщо ще си причиняваш подобно нещо?

Зяпнах. Това хлапе знаеше твърде много неща за живота ми.

— Трябва да отида — отвърнах, — защото вече сме приятели във Фейсбук и защото те ме поканиха, и защото не е здравословно да се

сърдиш дълго на някого — примигнах и допълних: — Но ти откъде знаеш?

— От Дънкан — отговори той с присвиване на рамене. — Няма проблеми. На връщане не ми трябва превоз. Само на отиване.

— Няма да се връщаш? — възкликнах аз.

— На някакъв етап ще се върна, разбира се — отговори той. — Но първо трябва да се отбия в Бая. По-точно, четири дена след края на курса по оцеляване. Имам полет от Денвър.

И замълча. Сигурно очакваше да го попитам защо отива там.

Не го попитах.

Затова той сам реши да поясни:

— Успях да си уредя място като асистент в едно полево изследване на китовете.

Зяпнах го.

— Ще излезем с малки рибарски лодки до мястото, където се размножават, и ще изучаваме взаимодействието им с човешките същества.

Тук вече не издържах и се поддадох на любопитството си.

— Но защо?

— Защото е пленително!

— Така ли?

— Така. Китовете се приближават до лодките — съвсем доброволно. И хората ги гаят.

— Защо?

Той се смръщи, сякаш не можеше да си представи как изобщо мога да задавам подобен въпрос. Сякаш от само себе си трябваше да го схвана. Което в интерес на истината вече направих. Защо човек би искал да погали кит? *Защото така му харесва.*

— Моментът е разтърсващ — рече той. — Хората се разплакват. Избухват в откровения.

— Какви откровения?

— Казват, че никога повече не могат да бъдат същите.

— Не разбирам какво му е толкова великото при погалването на един кит.

Той впи директно очи в моите и отсече:

— Напротив, разбираш!

— Напротив, не разбирам!

— Разбираш!

— Всъщност не!

И се загледахме като двама котараци.

След около минута той продължи така, сякаш този въпрос за китовете по някакъв начин е уредил и въпроса за пътуването му в моята кола.

— Значи само на отиване. Даже няма да разбереш, че съм в колата ти! Ако искаш, ще седя на задната седалка. Или ме завържи на покрива, ако трябва. Мислех си да направя някакъв музикален микс, но после си рекох: „Човече, тя сигурно си има собствена музика!“. Затова просто няма да ти се пречкам, няма да издавам и звук и ще слушаме онова, което ти искаш. Дори Карли Саймън или каквото там...

— Не! — почти изкрещях аз. Ето че животът ми поемаше в посока, за която не бях давала съгласието си. Отново. — Виж какво, не знам какво ти е казал Дънкан и какво ти е обещал, но аз не мога да те взема в моята кола! Съжалявам! Просто трябва да отидеш на друг курс!

— Но за този курс парите не се връщат!

Знаех това, разбира се.

— В такъв случай ще се наложи да хванеш автобуса. Или нещо Друго.

Джейк ме огледа внимателно и накрая изрече:

— Окей. Няма проблеми.

Издишах дълбоко.

— Хубаво. Страхотно. Е, ще се видим в Уайоминг.

И се наведох, за да взема раничката с Пикъл.

— Само дето... — допълни той.

Изправих се без раничката в ръка.

— Само дето какво?

— Само дето напоследък доста съм я закъсал — довърши той. — Надали ще мога да си купя билет за автобуса.

Затворих очи и промърморих:

— Закъсал си я, така ли?

— Ами, дупката гълтна малко повече от очакваното — отговори той и сви рамене.

Погледнах към дупката им, сякаш очаквайки потвърждение. После го изгледах подозрително.

— Ами родителите ти? — попитах накрая.

— Един родител — поправи ме той. — Само баща ми.

— Той не може ли да ти помогне финансово?

— Той е в Тексас — отговори той, но така, сякаш казваше, че баща му е на Марс. — И не може да се каже, че знае за този курс, на който ще ходя.

Сложих ръце на кръста и се опитах да измисля друг вариант. Какъвто и да е друг вариант. При краката ми Пикъл изскимтя.

— Няма проблеми — рече изведнъж той. — Разбирам, че няма да стане. Е, ще се возя на стоп.

— Няма да се возиш на стоп! — отсякох.

— Не че не съм го правил и преди...

— Няма да се возиш на стоп! — повторих, но вече с учителския си глас и за миг се почувствах като победител. Преди да осъзная, че е точно обратното.

— Окей — сви рамене той. — В такъв случай ще дойда с теб — и ме дари с крива усмивка. Не можах да не забележа дълбоката трапчинка, която се появи заедно с нея. — Щом толкова настояваш.

ВТОРА ГЛАВА

От Бостън до Евънстън са хиляда и шестстотин километра, плюс-минус десетина. Могат да бъдат изминати и за един ден, но този ден трябва да е доста дългичък. Петнайсетчасов, ако се вярва на Гугъл.

Точно затова исках да тръгна рано, още преди изгрев-слънце. Точно затова исках да настаня Пикъл при Дънкан от предишната вечер. Ако успеех да пристигна у дома достатъчно навреме, бих могла да погостувам повечко на баба ми. На моята баба, която отгледа Дънкан и мен, след като нашата майка изгуби интерес към децата си. Моята баба, която беше ни повече, ни по-малко приказна и която носеше косата си на кокче със забодени в него китайски клечки за хранене. Кокче, което обожавах.

Но стана така, че се наложи да чакам ветеринаря да отвори, за да мога да оставя при него Пикъл на хотел.

Пикъл така и така не беше особено щастлива от случващото се, но отиването при ветеринаря буквално докара в погледа ѝ мисъл за самоубийство. Докато ѝ махах за довиждане с фалшива усмивка, аз се изпълних с чувство за вина и се зачудих как изобщо съм си мислела, че мога да я оставя при Дънкан. Това животинче нямаше никаква представа какъв късмет е извадило в края на краищата. Снощният купон у брат ми на практика беше спасил живота ѝ. Ако я бях оставила у Дънкан, със сигурност след три седмици щях да заваря само някаква изсъхнала топчица косми и един крайно объркан на вид брат, който се почесва по главата и мърмори: „Абе, казах си аз, че ми изглежда малко мълчалива, ама...“.

Докато се връщах към субаруто след скоростното оставяне на кучето си, си дадох сметка, че толкова съм бързала при паркирането, че съм качила една от предните гуми наполовина на тротоара. Преди не я бях забелязала, но сега провинилата се гума беше първото нещо, което ми се наби на очи. Второто нещо, което забелязах, беше Джейк, застанал точно до нея. С чаша кафе от „Старбъкс“ в ръка.

— Готино паркиране — отбеляза той и ми подаде кафето.

— Какво правиш тук? — троснах му се аз.

— Реших да ти спестя неприятностите да идваш до нас, за да ме вземеш.

— Ами ако ме беше изпуснал?

— Е, това щеше да бъде обратното на спестяване на неприятностите — призна си той. — Но за щастие не стана така.

Огледах го от глава до пети — разчорлена от съня коса, камуфлажни панталони без колан и изненадващо тясна тениска със Снупи отпред. Чувалът му беше облеган на колата.

— Притесни се, че ще се измъкна без теб ли? — подметнах.

— Мина ми подобна мисъл през главата — отговори с усмивка той.

— На мен също — контрирах го аз.

Бръкна в чувала си и извади оттам книга с кит на корицата.

— През целия път ще чета — рече. — Дори няма да ме усетиш, че съм в колата ти.

— Аха! — изгледах го скептично аз.

— Готова ли си за тръгване? — попита той.

— Не съвсем — отвърнах, но все пак отключих колата.

Докато го наблюдавах как оставя чувала си в багажника, не можах да не се запитам как ли ме е открил. Но после си спомних помощните материали за Пикъл, които бях подготвила за Дънкан с отбелязан с маркер път до ветеринаря на една карта.

— Дънкан ти е показал материалите за кучето — отсякох.

Джейк кимна и трясна капака на хечбека с думите:

— Доста си обстоятелствена.

Така си беше. Даже, ако трябва да бъде честна, малко бях прекалила. Обяснителни писма за ветеринаря. Обяснителни писма за Дънкан. Много повече информация, отколкото бе необходима. Изпълних се с чувство на срам, което моментално прерасна в негодувание към брат ми, че ме принуждава да бъде такава.

— Когато става въпрос за Дънкан, няма как да не съм обстоятелствена.

— Искаш ли да карам аз?

— Не.

Ама, разбира се, че не исках той да кара! Ако зависеше от мен, сега щеше да бъде набутан отзад при чувала си, а аз щях да си седя

отпред, сама с музиката, която си бях подбрала за пътуването — Джони Мичъл, Нина Симон, „Индиго гърлс“. Планът беше да пея с цяло гърло по време на пътя на запад, да партнирам на всички — от Ани Ленъкс до Джеймс Браун, и да позволя на душата си да изригне с всички възможни емоции от човешкия репертоар. С надеждата, че докато стигна до Уайоминг, ще съм се справила с всичките.

Но сега, разбира се, не възнамерявах да изригам по никакъв начин пред Джейк. Това не е от вида пеене, което изпълняваш пред непознат. Или пред приятел на брат си. Хвърлих му един кос поглед. Да измина хиляда и шестстотин километра в пълна тишина, докато това хлапе играе видеоигрички на телефона си, не бе сред нещата, за които си бях мечтала за този ден.

Е, животът рядко ни дава онова, което искаме, нали така? А и това ни най-малко не променяше факта, че беше време да тръгваме. Сложихме си коланите и аз изкарах колата на улицата.

— Оттук до Евънстън са хиляда и шестстотин километра — съобщих в мига, в който навлязохме в трафика.

— Хиляда и шестстотин ли? Точно?

— Приблизително — кимнах. — Според Гугъл пътят отнема 15 часа и 22 минути — погледнах таблото пред себе си и продължих: — Сега е 9:11 часа, което ще рече, че няма да успеем да стигнем навреме за вечеря. Ще пристигнем в къщата на баба ми...

— След полунощ — довърши той.

— Точно така — кимнах и тихичко въздъхнах. Запитах се дали няма да е добре да звънна на баба Джиджи, за да ѝ кажа да не ни чака. Тя беше нощна птица, но чак полунощна...

— На бас, че все пак ще успеем да стигнем навреме за вечеря! — отсече Джейк. — Е, за късна вечеря, де — почти го виждах как мисли. — Гугъл приема, че се движим със 100 километра в час. Но ние ще се движим със сто и четирийсет, сто и петдесет. Най-малко.

— Със сто и дваисет — поправих го аз. — Или каквото там е ограничението на скоростта.

— Окей — махна с ръка той, като продължи да изчислява. — Значи ти ще караш с максимално разрешената скорост, а аз ще карам поне със сто и четирийсет — обърна се и погледна към задната седалка. — Така. Дънкан правилно предположи, че ще вземеш чанта със закуски.

Имах чувството, че се опитват да ме дразнят, но не бях много сигурна точно за какво.

— Което ще рече — продължи той, — че няма да спираме за ядене, което ще спести известно време — отметна назад глава и се загледа в тавана. — Значи при сто и четирийсет километра в час и разстояние 1600 километра получаваме по-скоро 12 часа пътуване. Някъде там. И още по-малко, ако пишкаме в бутилки.

— Жените не могат да пишкат в бутилки — отбелязах наизидателно аз.

— На бас, че ти би могла — отсече той, като ме погледна. — Ако пробваш, де.

Той комплимент ли ми правеше, или ме обиждаше? Тръснах глава и отсякох:

— Точно тук тегля чертата. При пишкането в бутилки.

— На съвсем подходящо място — предаде се с кимване той.

— Но останалата част от плана ми харесва — допълних и в момента, в който го изрекох, осъзнах, че това е самата истина.

— Благодаря! — изпъчи се самодоволно той.

Значи този младеж имаше практически отношение към живота. Беше ми донесъл капучино. Беше готов да пишка в бутилка, за да ми позволи да стигна навреме в дома на баба ми. И още нещо — бях длъжна да призная, че слънчевото утро около нас беше настойчиво весело. Може би в края на краищата това пътуване нямаше да се окаже чак толкова неприятно. Вдигнах чашката с кафе към устата си и точно в този момент спътникът ми реши да започне нов разговор.

— Е, как върви животът без твоя смотан бивш съпруг? — рече той.

Реакцията ми беше моментална — задавих се толкова силно, че Джейк трябваше да поеме с една ръка чашката с кафе, а с другата да сграбчи волана.

— Извинявай — промърмори, когато си върнах управлението. — Очевидно темата е болезнена.

— Нищо подобно! — отсякох, предизвикателно трийейки насълзените си от задавянето очи. — Изобщо не е болезнена!

И за да подчертая казаното, използвах друг от моите любими учителски гласове — този в стил Мери Попинс^[1]. Този глас намекваше, че всеки проблем има разрешение, че дълбоко в себе си

животът има съвършен, успокояващ и приятен смисъл, и че ако човек следи за редовното сутрешно приемане на една лъжица „майната му“, може един ден да се окаже носещ се над Лондон с чадърчето си.

Гласът в стил Мери Попинс беше единственият, с който по принцип говорех за брака си, затова сега седнах изправена на седалката, за да го изпълня както трябва.

— Мъжът, за когото по една случайност се омъжих — продължих, имитирайки толкова силно Джули Андрюс, че почти преминах на британски акцент, — се превърна в неуправляем алкохолик. Когато този проблем започна да се отразява на брака ни, аз няколко пъти му дадох шанс да се поправи. За съжаление на всички ни, той просто не успя.

В заключение отпих голяма глътка кафе, сякаш исках да кажа: „И толкова. Край на историята. Пито — платено. А сега се наслаждавам на това хубаво топло кафе“.

— И ти се разведе с него — рече Джейк.

— И аз се разведох с него — потвърдих. Но не допълних: „След като изгубих бебето ни в тринайсетата седмица. А него го нямаше никакъв“.

— Преди една година — добави Джейк, сякаш искаше да докаже, че е наясно с всички подробности.

— Преди една година — потвърдих. Съвсем скоро щеше да стане точно година. И аз вече бях добре. Нещо подобно.

— И как върви? — попита спътникът ми.

— Кое?

— Животът сама.

— Добре — отговорих. — Страхотно — макар че не бях толкова сама, колкото самотна.

— Добре ли си? — изглежда ме смръщено той.

— Винаги съм добре.

— Никой не може да бъде винаги добре.

— Аз мога! — отсякох.

Този разговор започваше да става абсурден. Разбира се, че не бях добре — нито „винаги“, нито дори „често“. Но дори и да исках да обсъждам с някого неизброимите начини, по които съм се чувствала съсипана през последната година (а аз категорично *не исках*), Джейк

барманът, изобретателят на „забранената напитка на любовта“ би бил последният човек, към когото бих се обърнала.

Усетих как очите му се плъзгат по лицето ми.

Изправих се още повече на седалката. Залепих очи в пътя пред мен. Представих си ъгъла на брадичката на Джули Андрюс и вдигнах моята по същия начин.

— Окей — промърмори накрая той, неубеден, но демонстриращ желание да смени темата. — Щом казваш.

— Казвам! — срязах го аз.

— Защото се питах дали не ти се е приисквало да се самоубиеш.

Разкашлях се и накрая изломотих:

— Да се самоубия ли?

— Какво изобщо си мислеше, когато се записваше за този курс по оцеляване?

— Не знам — поклатих глава. — Може би същото като теб.

— Невъзможно е да си мислела същото като мен! — отсече той, сякаш самата мисъл за това беше абсурдна.

Предпочетох да не задълбавам и продължих:

— Просто имам нужда от някакво предизвикателство. Имам нужда от нещо наистина трудно. Искам да надскоча собствените си граници.

— Или може би просто да се самоубиеш.

Погледнах го за миг и отсякох:

— Аз *не* искам да се самоубивам!

— На тези курсове непрекъснато умира някой.

— Нищо подобно!

— От всички възможни курсове сред природата, които се предлагат, ти си избрала най-ужасяващия, най-безразсъдния, най-смъртоносния! Защо?

— Защото Дънкан го предложи — отвърнах.

— Дънкан предложи да отидеш на *някакъв* курс, а не на този конкретно!

— Показа ми каталога.

— Ти никога не правиш онова, което е предложил Дънкан — поклати глава Джейк. — Защо започваш точно сега?

Това беше вярно. Но фактът, че предложението дойде от Дънкан, беше чиста случайност. Към тази идея всъщност насочи вниманието

ми една човешка история в списание „Пийпъл“, на която попаднах след няколко безсънни нощи по-късно — за някакъв тип, който изгубил крака си в Афганистан и се върнал към живота благодарение точно на този курс. С един крак! Справил се, при това достатъчно добре, за да спечели един от техните безценни „Сертификати“, които дават само на тримата най-добри участници в прехода. Заглавието на тази статия продължи да звучи в съзнанието ми дни наред: „Бях изгубен, но там се намерих“.

А аз изгубена ли бях? Теоретично погледнато, не. Но бях изгубила нещо, което дори не можех да опиша с думи, и бях продължила да живея твърде дълго, неспособна да го открия. Дали това нещо ме чакаше в дивата пустош на Уайоминг? Може би не. Но все отнякъде трябваше да започна.

Очевидно Дънкан също смяташе, че аз никога не приемам неговите предложения. Затова, когато по-късно му казах, че съм се записала, той се разкашля шокирано и се опита да ме разубеди, настоявайки, че подобен курс изобщо не бил място за такива като мен. По негово мнение курсът бил едновременно доста екстремален и донякъде мошенически. Привличал най-лошите сред най-лошите. Заклетите катерачи знаели какво правят и организирали собствени преходи. А този курс бил за заклетите аматьори. Те не искали да изучават терена и да си купуват истинска екипировка, нито пък да посветят известно време на тренировки — искали просто да се запишат и да го направят. Което ги превръщало не само в луди глави, но и в мързеливи луди глави.

Сега погледнах към Джейк и отбелязах:

— Но ти също си се записал.

— Аз ходя на къмпинг с баща ми всяка година, още от тригодишна възраст. Имам огромен опит. Освен това съм координиран.

— Да не би да твърдиш, че аз не съм координирана?

Той наклони глава. Да, точно това твърдеше. И в интерес на истината с основание.

— Аз също съм ходила на къмпинг — изрекох накрая.

— Кога?

— Веднъж с гаджето ми от гимназията отидохме с кола до Колорадо.

— Това не е къмпинг. На това му се вика пижамено парти. На бас, че сте яли чийзбургери!

— Не е вярно! — отсякох възмутено. Ядохме хляб с говежда пастърма. И бисквити „Орео“.

— Важното е, че този курс е много над възможностите ти! — продължаваше Джейк.

— Но те приеха молбата ми! Записаха ме!

— Защото не им пука дали ще живееш, или ще умреш!

В интерес на истината на този курс действително бяха загинали няколко човека — или най-малкото бяха осакатени. Дънкан бе потърсил информация за Компанията за оцеляване в пустошта в Гугъл с надеждата да ме откаже или поне да ме принуди да избира нещо спокойно и благоразумно. Но аз не исках спокойни и благоразумни неща. Исках откачени и неразумни. Исках да изумя всички, включително себе си. Моя лична, собствена операция „Шок и ужас“.

— Вече имат ново ръководство — изтъкнах.

— Мисля, че им харесва, когато някой умре — рече Джейк. — Тези типове са заграбили пазара за заклетни откачалки, а реалната опасност от смърт подобрява имиджа им. В очите на същите тези откачалки.

Аз сред тях ли бях? Може би.

Бях подписала поне петдесетина декларации, в които свалях вината от Компанията за оцеляване в пустошта от всички възможни животозастрашаващи или смъртоносни ситуации, с които бих могла да се сблъскам по време на курса им, в това число нападения на мечки, лавини, измръзване и „летална диария“.

По принцип нито един елемент от този курс не би трябвало да ми хареса. Курсовете на Компанията за оцеляване в пустошта бяха прочути с това, че избират най-стръмните склонове, вървят по най-каменистите пътеки и изследват най-отдалечените кътчета на дивата пустош. Наберете името им в Гугъл и пред очите ви ще се заредят статия след статия за счупени ключици, пързаяне по камънаци, нападения на мечки, изчезнали катерачи и измръзване. Ето как те се бяха превърнали в светци покровители на откачалките, търсачите на силни усещания и на хората, които нямаха нищо за губене. А аз не бях нито едно от тези неща. Аз бях начална учителка, за бога!

Неспособна да повярвам, че Джейк ми държи подобен тон, аз възкликнах:

— Но защо изобщо ми задаваш подобни въпроси? Това няма нищо общо с теб!

— Има. Донякъде. След като и аз съм записан за този курс.

— Не съм те молила да се записваш за този курс!

Той стисна устни и извърна глава.

— Да знаеш, че ще спечеля „Сертификат“! — отсякох.

— Смяташ, че ще бъдеш сред първите трима на този преход? — възкликна той с тон, звучащ по-скоро като „Я стига!“.

— Да, смятам!

— Е, аз пък не смятам. Смятам, че ще имаш голям късмет, ако изобщо останеш жива!

— Това е, защото гледаш старото ми аз. Това — потупах се по главата — е предишното ми аз. Онова аз, в което ми предстои да се превърна, е съвсем друг човек. И ти не би посмял да се държиш снизходително към този човек! Тази нова жена ще изтръгне очите ти с нокти и ще ги даде на кучето си!

— Нямам търпение да се запозная с нея!

— Но тя ще съсипе живота ти, човече!

— Не се и съмнявам — кимна той.

И въпреки безсрамния присмех, долавящ се в гласа му, заедно с него се прокрадна един друг, по-тих, по-дрезгав звук. Звук, който ме накара да се запитам дали той наистина не го мислеше на сериозно.

---

[1] Роман на Памела Травърс, разказващ за едноименната бавачка, с помощта на която децата преживяват чудни, вълшебни приключения. Във филмовата версия от 1964 г. ролята на феята бавачка се изпълнява от Джули Андрюс. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Докато излизахме от града, в колата настъпи тишина. Джейк се зачете в своята книга за китове и най-сетне ми позволи да се концентрирам върху задачата да навигирам из улиците и изходните пътища на Бостън, които са толкова объркани, че някога бившият ми съпруг Майк казваше, че сякаш са ги правили невестулки.

Бивш съпруг. Беше ми необходима цяла вечност, докато свикна с думата „съпруг“, но свикването с „бивш съпруг“ като че ли щеше да ми отнеме доста повече. При мисълта за него в гърдите ми се настани познатата тежест — сякаш всички мъки от изминалите години бяха все още там, сринайки се към самите себе си подобно на моя лична междугалактична черна дупка.

Майк. Именно той беше причината за това налудничаво пътуване, въпреки че бягах не толкова от него, колкото от човека, в когото се бях превърнала след края на нашия брак. През изминалата година бях срещнала ужасно много жени, които се кълнях, че разводът е бил най-хубавото нещо, което им се е случвало някога. Беше време, крайно време наистина и аз да стана една от тези жени. Имах нужда да извърша нещо диво, храбро и притъпяващо сетивата, макар че защо от всички възможни неща бях избрала именно курс по оцеляване, все още не ми беше много ясно.

Като се замисля, сигурно съм го приела в буквалния смисъл.

Както и да стояха нещата, важното бе, че тъкмо това беше лекарството, което бях избрала, и щях да положа всички усилия да се справя добре. Направих мислен разбор на списъка с целите си за предстоящите седмици. Даже бях посветила време на записването им на стара хартия. С най-ситния си възможен почерк бях написала: „В пустошта планирам...“, след което бях изброила целите си с малки оптимистични кутийки след тях, в които да отбелязвам изпълнението им:

Да открия по-близка духовна връзка с природата.
Да надскоча физическите и емоционалните си
ограничения.
Да се издигна от собствената си пепел като феникс.
Да заякна.
Да стана кораво копеле.
Да скрия задника на пустошта.
Да заслужи проклетия „Сертификат“.

Защото наистина, много силно исках да спечеля сертификат.

Наистина, много силно исках да бъда от онзи тип хора, които
биха посмели да поискат сертификат, без да звучат нелепо.

Наистина, много силно исках онзи лист хартия, който да докаже,
че най-сетне съм си стъпила на краката.

Просто исках да стана много добра в това. И компетентна. И
издръжлива. И в крайна сметка просто да стана всеки друг, само не и
себе си. Беше ми писнало да не ми върви. Беше ми писнало да бъда
стъпкано цвете. Исках да бъда страхотна. Толкова много ли исках, а?

Първата делова стъпка, която предприех след регистрирането ми
за курса, беше да запиша целите си. Бях преровила няколко кашона в
мазето, но все пак накрая открих перфектната хартия, която да
използвам — картончета за събиране на корпуси данни за курсовите
ми работи с името „ХЕЛЪН КАРПЕНТЪР“, гравирани най-отгоре. До
този момент като че ли връщането на старата ми фамилия беше най-
хубавата последица от развода ми. Защото знаете ли каква беше
фамилията на Майк? „Тъп“. Добре де, оригиналното произношение на
думата е било „Тооп“, но вече никой от семейството не си правеше
труда да поправя хората.

Направо не е за вярване как бях решила да приема подобна
фамилия. Можеше просто да запазя „Карпентър“. Обаче Майк
държеше да имаме една и съща фамилия, изтъквайки, че иначе нямало
да се чувстваме като семейство. А аз също исках да се чувстваме като
семейство. Колкото и да не е за вярване. Не е ли това разумното
решение, когато започваш съвместен живот с някого? Да се постарая
да му доставиш удоволствие с надеждата, че той също ще се постарая
да ти отвърне подobaващо?

След това Дънкан не беше престанал да ме подкача за тази фамилия. Аз обикновено го поглеждах смръщено, но в крайна сметка никой не можеше да отрече, че фамилията ми ме смъкваше поне с няколко нива в очите на хората. Хелън Тъп звучеше ужасно. Стараех се да го разглеждам като лично предизвикателство, непрекъснато да доказвам, че фамилията ми не отговаря на истината. В крайна сметка се провалих — Хелън Тъп действително се оказа една доста по-принизена версия на Хелън Карпентър. Въпреки че надали името беше виновно за това. За да стигнеш до подобно дъно е необходимо много повече от едно име.

Тъкмо затова отдавах такова огромно значение на списъка и на хартията, върху който беше написан, макар в последния момент да бях решила да изрежа името си, за да запазя анонимност. Тъй като няхах нито една дреха с джобове, бях скрила списъка в сутиена си. Наслаждавах се както на грубата ласка на картоната върху меката ми кожа, така и на проявата на палавост, скрита зад решението ми да използвам бельото си като джоб. И ето как, приятели, потеглих аз за дивата пустош — отдавайки почит на човека, който някога бях, и с простиച്ък списък за предизвикващата смъртта супергероиня, която възнамерявах да стана, сгънат и напъхан в моя сутиен чашка С.

И ако сега бях сама, както смятах, че ще бъда, щях да бръкна в сутиена си и да извадя списъка — ако ще и само заради удоволствието да го огледам. Обаче не бях сама. А някъде към Фрамингам човекът, който ми пречеше да бъда сама, завърши книгата си, затвори я с трясък и реши пак да подхване разговор.

— Много ми хареса усмивката, с която ме дари там, между другото — изтърси най-неочаквано той.

Гласът му наред тишината до този момент ме стресна.

— Каква усмивка? — възкликнах сащисано.

Той помахна неопределено към града, който беше останал зад гърба ни, и отговори:

— Опази, в Бостън. Усмихна ми се.

— Така ли? Не съм го направила нарочно.

— Знам — отговори той. — Това я направи още по-красива.

— Благодаря.

— Дали, според теб, някога ще получа друга такава? — продължи Джейк. — Защото онази беше като слънце.

Очевидно беше намислил нещо.

— Просто казвам, че трябва да се усмихваш повече — добави.

— Аз непрекъснато се усмихвам — изрекох, но без усмивка. — Усмихвам се постоянно. От мига, в който стана от леглото, до мига, в който си легна. Понякога получавам крампи на бузите от толкова много усмивки.

Той беше наясно, че се шегувам, но знаеше точно колко.

— Мога да преброя на пръстите на едната си ръка случаите, в които съм те виждал да се усмихваш — изтъкна Джейк. — В това число влиза и тържествената вечеря на сватбата ти.

— Това е, защото ме виждаш само в близост до Дънкан — поясних. — Който непрекъснато ме дразни и ядосва.

— Тук съм съгласен — кимна той. — Но ти си най-гадната голяма сестра, която познавам.

— Не съм гадна! — възразих пламенно аз. — В истинския живот съм много приятен и добър човек.

— Щом казваш.

— Спасих Пикъл, нали? Освен това на пътя пускам бързащите пред мен. И аплодисментите ми в театъра са много силни и искрени.

— Това ли е твоята версия за „доброта“? Да пляскаш силно в театъра?

— Не е *единствената* ми версия за доброта!

— А какво става с добротата ти към Дънкан? — попита той. — Каква е версията ти за нея?

Но как този човек премина от пълно мълчание към всичко това, за бога?

— Ти заяждаш ли се с мен? — троснах му се аз.

— Не, просто разговарям.

— Преди десет минути не разговаряше — изтъкнах.

— Преди десет минути още не бях свършил книгата си.

Погледнах към затворената книга в скута му и подметнах:

— Нямах ли си друга?

— Нямам.

— Значи аз съм принудена да говоря за Дънкан, защото *ти* нямаш нищо за четене?

— До Евънстън ни чака дълъг път.

— И ти реши да го направиш още по-дълъг, така ли?

— Просто темата ми се стори плодотворна — рече той.

— Да, ама не е! — смъмрих го аз. — Темата е ялова!

Той наклони глава и ме изгледа така, сякаш и двамата знаехме, че това не е вярно.

— Да не би да е заради онова, което се е случило в семейството ви?

Проряза ме страх. Джейк и за това ли знаеше?

— Какво имаш предвид?

Той ме изгледа така, сякаш не беше много сигурен как да се изрази. Накрая изтърси:

— Семейната трагедия.

Трагедията. Значи той знаеше за нашата семейна трагедия. Ама, разбира се! Нали беше най-добрият приятел на Дънкан?

— Защо изобщо намесваш нашата семейна трагедия? — попитах след дълго мълчание.

— Защото смятам, че е свързана с антипатията ти към Дънкан — отговори той.

И с това Джейк пристъпи в зона, забранена за чужди лица.

— Харесвам Дънкан! — срязах го аз. — И изобщо не възнамерявам да обсъждам с теб нашата семейна трагедия!

— Защо?

— Защото за нея не говоря с никого!

— А може би е добре да го правиш — отвърна той и весело сви рамене.

Като се стараех да не позволя на раздразнението да се усети в гласа ми, рекох:

— Ти да не би случайно да си станал психотерапевт?

— Не съм — отговори спокойно Джейк. — Но смятам, че идеята не е никак лоша... — замисли се за момент, а после добави: — И каква е тази работа между вас, а?

Въздъгнах. Ако трябваше да избирам между темите „Дънкан“ и „Трагедията“, първата безсъмнено беше по-малкото зло.

— Работата е, че Дънкан е трън в задника! — изрекох троснато.

— Напълно вярно.

— И ме влудява. Теб не те ли влудява? С това, че непрекъснато губи ключовете си? Или че никога не пристига никъде навреме? Или

че никога не завършва онова, което е започнал? Или че никога не изпълнява обещанията си?

— Права си, тези неща не са сред силните му страни — призна Джейк.

— Но вие сте най-добри приятели от пет години.

— Шест — поправи ме той.

— Защо?

Джейк се замисли и накрая отговори:

— Той си има и други, добри качества.

Не че и аз не го знаех, разбира се. Но незнайно защо точно в този момент нито едно от тези качества не ми идваше наум.

— Например? — попитах.

— Например, че той е най-смешният и забавен човек, когото някога съм срещал. До козирката!

Смръщих се. В Дънкан нямаше нищо смешно и забавно.

— Сигурно говориш за някой друг — промърморих.

Джейк сви рамене и отвърна:

— Понякога ме кара да се смея толкова силно, че храната ми излиза през носа. Веднъж беше дори една дълга спагета.

Моментално прогоних от съзнанието си тази картина и прегледах паметта си за спомен, в който Дънкан ме е карал да се смея.

— Но мен никога не ме разсмива — отбелязах накрая.

— Защото ти винаги си му ядосана за нещо.

— Не е вярно! — възкликнах. — Имало е множество случаи, в които не съм му била ядосана! Всъщност *през повечето време* не съм му ядосана!

— Стига той да не е някъде наоколо — парира Джейк.

Тук вече ме хвана.

— Прав си — промърморих.

Той се усмихна. И онези трапчинки пак се появиха.

— Но ти като че ли се разбираш много добре с него — казах, сменяйки насоката на разговора.

— Нямам нито братя, нито сестри — отвърна той и сви рамене.

— Затова си избра Дънкан?

— Всъщност той ме избра.

Това вече не го знаех.

— Отправи ми предизвикателство — продължи Джейк. — Хвана се на бас, че няма да мога да запратя топка за пинг-понг към стената на физкултурния салон и после да я хвана с уста.

— А можеше ли?

— Можех.

— Направи ли го?

— Направих го.

— Така ли станяхте приятели? Чрез един бас?

— Разбира се — кимна той. — Никога не мога да устоя на бас. Освен това той ми обеща, че ще ме научи да жонглирам.

— Не знаех, че Дънкан може да жонглира.

— Не може. Но докато го разбера, беше твърде късно. Вече бяхме станали приятели.

— Какъв братски романс! — изсмях се, но само за да проверя дали това ще го подразни.

— От най-висш тип! — кимна спокойно той.

— И Дънкан е добър приятел, така ли?

— Най-добрият! Винаги ме защитава.

Не можех да си представя Джейк да има нужда от защита.

— От какво? — изгледах го слисано.

— Най-вече от мен самия — отговори той, дарявайки ме с прословутата си крива усмивка.

— А ти от какво защитаваш Дънкан?

Джейк се смръщи и отговори:

— Може би от смъртта.

Този отговор ме свари толкова неподготвена, че се разкашлях.

— От смъртта ли? — изломотих накрая.

— Ами, сега си — размаха ръка той. — Например иска да скача от покрива в три през нощта и аз му казвам, че това може би не е най-добрата идея. Или иска да хвърли запалена клечка кибрит в кутия с фойерверки, за да види какво ще стане. Или иска да се вторачи в светлината на фенерчето, докато не припадне. Такива работи.

— Ясно — изрекох с дълбока въздишка. — А аз винаги съм смятала, че това са твои идеи.

— Не са. До една са рожби на Големия Д.

— Значи ти си нормалният от вас двамата — отбелязах.

— По отношение на това, че се старая да не загивам лесно — отвърна той след кратък размисъл, — може би наистина мога да се нарека нормален. Да.

— Но невинаги си бил нормалният, така ли?

— Е, може да се каже, че се редуваме — отговори той.

Беше толкова откровен. Толкова тактичен. Изобщо не беше човекът, когото бих си представила, ако някога ми беше хрумвало да си го представям.

— Значи приносът на Дънкан към вашето приятелство са преживяванията, близки до смъртта... — започнах.

— Да, това е неговата експертна област — кимна Джейк.

— А твоята каква е?

— Всичко останало — сви рамене той. — Разговори с момичета. Танцуване на суинг. Хармонизиране. Акценти.

— Защо трябва да имитираш акценти?

— Не трябва. Просто е много забавно.

Оказваше се, че през всичките тези години не бях научила за Джейк кажи-речи нищо и затова сега почти всичко, което той казваше, ме изненадваше. Можел да имитира акценти? Можел да разговаря с момичета? Можел да танцува суинг? Виж ти!

И така, съвсем несъзнателно, преминах на режим „Въпроси и отговори“, задавайки му въпрос след въпрос, като в телевизионна игра. Отчасти това беше защитен ход, предназначен да държи фокуса на разговора далече от мен. Но не можех да не призная, че бе събудено и любопитството ми. Докато се носехме на запад по шосе И-90, успях да събера купичка тривиална информация за него. Например, че е алергичен към бадеми и орехи, но не към фъстъци. Че е завършил едновременно със степени по английска литература и начална медицинска подготовка, че е написал дисертация върху Натаниел Хоторн. Че съвсем наскоро е приет в медицинската академия, обаче решил преди това да види света. Започвайки от сега. С Уайоминг. След това Бая за игра с китовите. След тях — ледените пещери в Джуно, столицата на Аляска. Оттам — планината Тяншан в Китай. Разрушените мини в Корнуол. Черната гора. Тадж Махал. Северното сияние. Не задължително в този ред.

— Значи си решил да си вземеш една година творчески отпуск? — попитах. — Преди медицинската академия?

— Всъщност няма да ходя там — отговори той.

— Какво искаш да кажеш?

— Че няма да уча медицина.

Ето че пак ме изненада.

— Приет си в специалността, която е била твоят първи избор, но няма да ходиш? Изобщо? — поисках да уточня.

— Точно така.

— Но защо, за бога?

С лице към прозореца той промърмори:

— Оказва се, че не е кой знае какво.

Това беше най-неясният отговор, който го бях чула да дава днес.

— Посвети години наред да учиш и да пишеш научни доклади, взе си дори всички предварителни изпити за медицина и си направи труда да кандидатстваш, и беше *приет* — и изведнъж решаващ, че не е кой знае какво? — възкликнах изумено.

— Точно така — отвърна той, сякаш това изчерпваше всичко.

— Но какво се промени?

— Аз се промених.

Бях готова да продължа този разпит. Защото в крайна сметка, както беше изтъкнал и той, пътят до Евънстън беше дълъг, а щом той можеше да ме накара да говоря за Дънкан, значи и аз можех да го накарам да говори за всичко, което си пожелае. Обаче той очевидно много държеше да смени темата, защото, едва отворила уста, за да му задам следващия въпрос, той изтърси:

— Извинявай, но се налага да пишкам — и докато го видя, той вече сваляше стъклото на прозореца и изливаше навън наполовина пълната си бутилка с вода.

Вятърът нахлу с рев в колата.

— Но какво правиш, за бога? — изкрещях.

— Изпразвам бутилката — изкрещя в отговор той.

— Нали не смяташ да пишкаш в нея?

— Разбира се, че смятам!

— О, не! Съвсем наблизо има отбивка от магистралата!

— Няма проблеми! Мерникът ми е точен!

— Има проблеми!

— Но на мен не ми пречи да пишкам в бутилка!

— На мен обаче ми пречи!

Бутилката вече беше празна и той бавно вдигна стъклото на прозореца. Мълчанието, което се възцари в колата след рева на вятъра, беше призрачно.

— Ще си направя параван с книгата — рече той. — Дори няма да видиш!

— Спри на място! — извиках. — Не си и помисляй да се разкопчаваш или да смъкваш ципа си! Не си помисляй дори за панталона! Ще спрем!

— Но това е излишна загуба на време! — изтъкна той.

— Не е! — срязах го аз. И всъщност не лъжех. — Защото и аз трябва да пишкам. Освен това трябва да напълним резервоара, така че и без това ще се наложи да спрем на бензиностанция.

— Е, щом е така... — кимна той и свали ръка от най-горното копче на панталона си.

Завих по посока на изхода от магистралата, без дори да си направя труда да включа мигача. Ето това е същността на проблема — този тип не само че беше на двайсет и няколко. Той беше дете, което още не се е научило даже да ходи на гърне. Очевидно покрай целия този разговор бях забравила с кого всъщност си имам работа. Всичките тези приказки за Натаниел Хоторн и медицинската академия ефективно бяха замъглили съществени факти от живота — това хлапе не ми беше равно. Това хлапе обожаваше отвратителния ми брат. Това хлапе се беше отказало да учи медицина без никаква основателна причина. И преди малко се канеше да си разкопчее панталона и да се облекчи в бутилка от минерална вода. На седалката на моето субару, моля ви се!

Завих рязко надясно, после отново надясно и заковах колата пред една от бензиновите колонки на бензиностанцията.

— Когато казах, че тегля чертата при пишкането в бутилки, имах предвид и за двама ни! — отсякох, вдигайки рязко ръчната спирачка. Обърнах се към него и добавих: — Но за тази цел ти трябва да си държиш панталоните вдигнати!

Той едва овладя усмивката си, като че ли казаното от мен беше ужасно смешно.

— Схвана ли? — изрекох заплашително и се поддадох на порива да протегна ръка и да го чукна лекичко по главата.

— Схванах — отвърна той и този път усмивката му се разля по цялото лице. — Заклевам се винаги да си държа панталоните вдигнати! — добави и лекичко козирува. — Освен ако не заповядате друго, мадам!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пристигнахме в дома на баба Джиджи още преди девет вечерта, надскачайки и най-смелите си очаквания.

Джейк не искаше да кара на фарове — нещо, свързано с новите му очила — затова, след онази почивка на бензиностанцията, той пое остатъка от дневната смяна, поддържайки неотклонно скорост от 150 километра в час. Така до момента, в който слънцето залезе и ние трябваше да забавим до 100 километра в час, бяхме впечатляващо напред с графика. Бяхме толкова доволни от себе си, че при пристигането си пред къщата на баба се поздравихме с пляскане на ръце. Всъщност неволно дори се прегърнахме.

Но когато почукахме на вратата на къщата, баба не ни отвори. Наложихме се да издиря резервния ключ, скрит в градината. А когато влязохме, вместо моята белокоса баба в червено кимоно и чаша червено вино в ръката ѝ с пръстен във форма на водно конче, заварихме на масата бележка:

„Дънкан каза, че сте тръгнали късно и няма да успеете за вечеря. Аз съм в читателския клуб. Не ме чакайте!

XX! Джиджи

P.S. Хелън, разроши косата на това сладко момче вместо мен!“

Джейк, който прочете бележката през рамото ми, отбеляза:

— Видя ли? Казах ти, че ме обича!

— Но няма да ти разрошвам косата! — отсякох.

— Ще ѝ кажа!

— Косата ти сама се разрошва. Няма нужда от мен!

В затоплената фурна ни чакаше вечерята — спагети „Болонезе“. На масата беше оставена бутилка вино.

— Ама това е страхотно вино! — възкликна Джейк, оглеждайки етикета.

— Твърде уморена съм за вино — промърморих.

— Точно за това вино — надали.

Завъртях очи и се строполих върху най-близкия стол.

— Ти не разбираш нищо от вино — рекох.

— Напротив. Ходих на курсове.

— Защо? — изгледах го смръщено.

Но веднага след това се сетих, така че накрая двамата в унисон отговорихме:

— За по-лесни свалки.

— Точно така — кимна той. — По същата причина, поради която се научих да жонглирам. И ходех на уроци по суинг. И прочетох „Митът за красотата“.

— Прочел си „Митът за красотата“, за да сваляш момичета?

— Естествено.

Хванах се за главата.

— Използвал си „Митът за красотата“, за да вършиш злини?

— Никакви злини не съм вършил — отвърна той и трапчинките му пак се показаха. — Само добрини. Купища добрини.

— Аз си лягам! — отсякох.

— Още не! — отсече той. — Сега ще вечеряме! — и веднага, след като го изрече, с опитен маниер понесе две чинии към задната врата и излезе през нея. Когато не тръгнах след него, той надникна и извика: — Хайде!

— Къде отиваш? — провикнах се аз, но него вече го нямаше. Минута по-късно се върна за виното.

— Ще си направим пикник! — възкликна, хвана ме за ръка и ме поведе към задния двор и към старата къщичка на дървото, която дядо ми някога построил за майка ми, когато била малка.

Когато стигнахме до самото дърво, аз спрях и погледнах нагоре. Намираща се на височината на раменете ми, къщичката се оказа не толкова нависоко, колкото я помнех, но въпреки това много по-високо от всичко, което бих искала някога да изкача.

— Няма да се кача там!

Едва изрекла тези думи, усетих как Джейк ме метна на рамо като пожарникар, след това ме вдигна и ме постави спокойно върху

платформата на къщичката, преди да бях успяла да кажа каквото и да било. Секунда по-късно самият той се приземи до мен и ми подаде чинията и чашата с вино така, сякаш двамата се хранехме така всяка вечер.

— Изглеждаш невероятно бодър — изсумтях.

— Обожавам тази къщичка — каза той. — Едно време двамата с Дънкан прекарвахме тук по цели уикенди. Тук беше и първата ми целувка.

— Не и с Дънкан, надявам се.

— С Лиа Пиърсън. Червенокоската. Опитах се да ѝ пусна език, но тя го захапа.

— Браво на нея!

Вечерята беше топла, вечерта — хладна. Свежият въздух ми помогна да се разсъня. Вдигнах чашата си за тост:

— За хапещите момичета!

Чукнахме се. Отпихме.

— За първите целувки!

— За това, че кара като прилеп, пуснат от ада!

— За това, че позволи на приятеля на твоя досаден брат да се вози заедно с теб през цялата страна!

— Нямам нищо против — изрекох и в този момент осъзнах, че наистина го мисля.

После замълчахме, загледани в къщата на баба Джиджи. Беше дело на архитекта Франк Лойд Райт, в прериен стил и всичко останало. През 60-те години на двайсети век дядо ми, който беше починал, преди да се родя, я купил буквално за жълти стотинки, защото била в списъка на сгради за събаряне. Самият той също бил архитект, затова успял да върне къщата в оригиналния ѝ вид от 1912 година, с изключение на някои дребни съвременни елементи в кухнята и банята. Баба Джиджи беше отгледала тук четири деца, преди да вземе Дънкан и мен. Къщата имаше абсолютното излъчване на достолепно старо имение, видяло какво ли не.

Не бях идвала тук от доста време. И сега, докато седях на ръба на дървената платформа и слушах с наслада лятната песен на щурците, аз започнах да поклащам крака, чувствайки се отново дете. Луната грееше ярко, имаше много звезди, а прозорците на къщата в другия край на двора светеха весело. Още преди с брат ми да се преместим

тук завинаги, аз бях прекарала множество вечери в дома на баба Джиджи и този двор като че ли беше най-силната връзка с детството ми, която бях в състояние да си спомня.

— Благодаря ти, че ме довлече тук — промърморих след известно време. — Бях забравила напълно тази къщичка.

— Знаеш ли кое е другото нещо, което помня от престоя си в тази къщичка?

— Кое е то?

— Ти! — отговори той. — През твоя прозорец.

— Оттук се вижда в моята стая?

— Аха!

— Да не би вие двамата да сте ме наблюдавали?

— Опитвахме — кимна Джейк. — Всеки път, когато идваше на гости на баба си — отпи от виното си и допълни: — Не Дънкан, разбира се. Само аз.

— Защо?

Вече беше толкова тъмно, че лицата ни не представляваха нищо повече от скупчване на сенки. Но въпреки това той се загледа в моето и накрая отговори:

— Защото си падах по теб.

— Така ли? — изгледах го аз. — Нямах представа.

— Да — кимна той. — Бях яко хлътнал по теб.

Поклатих глава и възкликнах:

— Но аз бях омъжена!

— Знам. Нали се запознах с теб на сватбата ти!

— Да, помня. Дори не беше поканен.

— Доведе ме Дънкан. Вместо гадже.

— Дънкан го направи само за да ме ядоса.

— Това го разбрах, но по-късно.

— Рядко съм била толкова ядосана, колкото тогава.

— Може. Върху мен обаче имаше обратния ефект.

— Кое, фактът, че дойде на сватбата ми ли?

— Не можеш да си представиш какво могъщо преживяване е да видиш за първи път една жена, когато е облечена в копринена булчинска рокля, с було и жартиер! — възкликна съвсем искрено Джейк. — Особено когато си на шестнайсет и съвсем отскоро си в този град. И когато от смъртта на майка ти е изминала само година.

— Съжалявам — смотолевих.
— Недей — каза той. — През онзи ден ти ме пробуди.
— Ако знаех, тогава щях да се държа по-мило с теб.
— Беше достатъчно мила.
— Може би е трябвало да те обезкуража или нещо подобно.
— Когато човек е хлътнал, нищо не му действа.
— Сигурно си прав.
— Защо, според теб, през цялото време те гледах зяпнал? В най-буквалния смисъл на думата?
— Доколкото си спомням, тогава си казах, че сигурно просто дишаш през устата.
— Нищо подобно! — отсече той. — Това беше просто парализата на влюбения.
Незнайно как, но бутилката с вино се оказа почти празна. Вдигнах чашата си за поредния тост:
— За влюбването!
— За жените в булчински рокли!
— И за тийнейджърите, които им се възхищават!
Отново се чукнахме, а Джейк задържа погледа ми една идея по-дълго от обичайното, след което погълна виното си на един дъх.

* * *

Отново в стаята ми от тийнейджърските години, аз се намъкнах в стара нощничка с Гарфилд, която открих в раклата, и се насочих към леглото. Възглавницата изглеждаше гладка, хладна и подканяща. Тъкмо се бях наместила под завивките, когато Джейк почука на вратата.

— Махай се — провикнах се аз. — Спя!
Обаче той откряна вратата и надникна.
— Джейк, късно е.
— Само десет часът е.
— Казах!
— Трябва да ти задам един въпрос — рече той и най-нахално се намъкна в стаята ми. Беше току-що излязъл от банята, облечен само с

долнище на пижама, без нищо отгоре. Извърнах очи от голите му, мускулисти колежански гърди.

— Какво толкова има? — промърморих. — Защото вече остарявам, а когато пият вино, на старите хора им се доспива.

— Въпросът е искаш ли да играем скрабъл? — рече той и извади иззад гърба си кутия с туристически скрабъл.

Само това не! Любимата ми игра!

— Виж какво, твърде съм уморена, за да играя скрабъл — казах.

Но той се приближи и приседна на леглото ми. Позволих му.

Аз седнах в леглото с усещането, че съм твърде гола и без сутиен за прием на гости, затова побързах да се завия поне до кръста.

— Защо си взел тази игра? — попитах.

— Защото може да ти се прииска да поиграеш — отговори моментално той.

Усетих как, макар и неволно, от гърдите ми се изтръгва дълбока въздишка. Нещо в този младеж започваше да ме пробужда.

— Всъщност аз много обичам да играя скрабъл — рекох.

— Аз също — кимна той и постави кутията между нас. Забелязах, че по ключиците му все още се виждат няколко капки вода.

— Няма ли да си облечеш нещо отгоре? — попитах.

Той се погледна, като че ли подобна мисъл изобщо не му беше минавала през ума.

— А трябва ли?

— Не ти ли е студено? — попитах и погледът ми се плъзна към мокрите къдрици на врата му.

— Ни най-малко.

— Не се ли чувстваш някак си гол?

— Ни най-малко.

Въздъгнах и отбелязах:

— А пък аз се чувствам гола и ми става студено само като те погледна!

Това го накара да се усмихне. После ме остави на леглото с моите плочки от играта, излезе от стаята и броени секунди по-късно се върна с тениска, на която пишеше „Харвард“.

— Бързо действаш — отбелязах.

— Не исках да се чувстваш гола и да ти е студено — отвърна той и за миг ме погледна в очите.

Ето го пак — флиртува. Той да не би да се опитва да ме предизвика да се обидя? Реших да не му обръщам внимание.

— Готина тениска — промърморих накрая.

— Прясна, прясна — отвърна той, впил поглед в картинката на Гарфилд върху моята нощница.

Аз също сведох очи към нея.

— Реших, че това може да те изпълни със страхопочитание — каза той, потупвайки се по знака на Харвард.

— Би могло, ако наистина беше учил в Харвард.

— Но аз наистина учих в Харвард.

Изгледах го насмешливо. Той срещна погледа ми и кимна.

— Да, аз наистина учих в Харвард! — повтори.

Поклатих глава и отбелязах:

— Но Дънкан беше в Бостънския колеж!

— Така е.

— Как тогава бяхте съквартиранти, щом не сте ходили в един и същи колеж?

— Квартира извън кампуса — отвърна той, свивайки рамене.

— Но защо?

— Просто бях обещал на Дънкан да бъдем съквартиранти — отговори спокойно Джейк. — Само че него не го приеха в Харвард.

— Естествено, че няма да го приемат в Харвард! Той непрекъснато пушеше трева.

— Напълно вярно.

— Както и ти, между другото.

— Всъщност не — поклати глава той.

— Не си пушил трева? — повдигнах насмешливо вежди. — Искаш да кажеш, че всичките онези пъти, когато се прибирах у дома и ти беше на гости на Дънкан, и изпод вратата на стаята му буквално изригваше дим, е бил само Дънкан?

— Аз само си пишех домашните — пак сви рамене той.

— Той се е друсал, а през това време ти си пишел домашните си?!

— Е, може и аз да съм бил леко надрусан от пасивното вдишване, но наистина си пишех домашните.

— Но как изобщо влезе в Харвард?

Той пак сви рамене и отговори:

— Просто съм умен. И целенасочен. И умея силно да се концентрирам.

Сведох очи към плочките си.

— Вече изпълни ли се със страхопочитание? — попита той.

— Повече страх, отколкото почитание — троснах се аз.

— Не се тревожи. Ще играя като нормален човек.

— Страхотно.

— Ние с Дънкан не използваме от онези измислени думи, когато играем скрабъл — каза Джейк. — Само нормални думи. И винаги отчитаме двойно всяка дума, която има сексуален оттенък или може да се тълкува по подобен начин.

Изсмях се и разтрих очи.

— Съвсем в стила на Дънкан — промърморих.

— Вярно, но пък си е страхотно правило, не мислиш ли? — изглежда ме усмихнато Джейк. — Защото така печелиш точки за стил!

Точките за стил бяха сред любимите ми подходи.

— Добре — кимнах. — Смяташ ли, че дума като „хълмове“ би могла да ми спечели двоен резултат?

— Точно така! Перфектно! Думата „хълмове“ е толкова страхотна, че би могла дори да утрои резултата ти! — възкликна той и ме погледна косо. — Така ли искаш да играем?

— Не мисля, че бих могла да спечеля само със знанията си, мозък такъв!

— Значи ще играеш, за да спечелиш, така ли?

— Да! — отсякох.

— Често ли печелиш?

— Да!

— Значи си напълно уверена в себе си? Макар че си изправена пред моята тениска?

— Възпитаниците на Харвард не са единствените умни хора в света! — изтъкнах назидателно.

— Да се обзаложим ли?

Изгледах го накриво.

— Не, сериозно! Искаш ли да се обзаложим?

— На какво да се обзаложим? — попитах и се огледах.

Извивката на веждите му ми подсказваше, че е намислил нещо.

— Да кажем — започна, — че ако аз спечеля, ти ще трябва да ми помогнеш с нещо. А ако ти спечелиш, аз ще трябва да ти помогна с нещо.

— С какво? — изгледах го с присвити очи.

Той сви рамене — самата невинност.

— С каквото и да е. Всеки се нуждае от помощ за нещо.

— Аз не.

— Сигурен съм, че ще имаш нужда от помощ при катеренето на някакъв етап през предстоящите седмици — рече Джейк.

— И ти какво ще направиш? — подметнах насмешливо. — Ще ме носиш ли?

— Може би — отговори той. — Ако се налага. Или ще ти направя някакъв възел, който не ти се отдава. Или ще те науча как се работи с карти. Притежавам тонове умения за справяне в пустошта, с които бих могъл да ти помогна. Ти си абсолютно начинаеща.

— Възползваш се от моята неопитност!

— Нищо подобно! Просто се опитвам да бъда полезен.

— А с какво, за бога, бих могла да ти помогна аз?

— Ами — започна той, поемайки си дълбоко дъх, — всъщност...

— Каквото и да е — прекъснах го аз, — няма да се съглася! Като гледам изражението ти, отсега мога да ти кажа, че няма да го направя!

— Искам да ме научиш да се целувам — изтърси внезапно той.

— Какво?

— Как да се целувам — повтори той, като кимна, сякаш това не беше най-дивашката молба в целия свят. — Не мога да се целувам. Наистина! Имам нужда от помощ! Сериозно ти казвам!

Невъзможно! Толкова готин младеж не може да е безнадежден в целуването! Цялата тази идея беше абсурдна. След продължителен размисъл попитах:

— И какво изобщо те кара да мислиш, че аз имам нужните умения за това?

— О, имаш ги! — усмихна се той. — Виждам го!

— Така ли? Не!

— Защо не?

— Защото това е истинска лудост! Целуването не се научава по този начин!

— А по кой?

— Чрез практиката. С човек, когото наистина харесваш!
— Но ти си човек, когото наистина харесвам!
— С приятелка, Джейк! Чувал ли си за подобни неща?
— Естествено. Идеята обаче е да съм подготвен предварително.
За момент като че ли схванах доводите му. Но само за момент.

А после:

— В никакъв случай! Не!
— Не искаш, така ли?
— Определено не искам!
— В такъв случай просто спечели играта и няма да ти се наложи.
Той ми поставя капан!

— Спечели играта — допълни той — и на някакъв етап през следващите три седмици, когато си абсолютно изтощена и съсипана, единственото, което трябва да сториш, е да повдигнеш едно пръстче и аз веднага ще се втурна към теб и ще те спася!

Поклатих бавно глава.

— Представи си всички онези пришки, с които ще се сдобиеш! Мокрите чорапи! Болките в раменете! Помисли си само колко уморена ще бъдеш в края на един километричен преход нагоре по хълмовете и как изобщо няма да ти се иска да изкуцукаш обратно до ледения поток, за да донесеш вода!

Докато той говореше, моята глава от само себе си спря да се поклаща. Бях достатъчно умна, за да знам, че не трябва да се съгласявам, но в къщичката на дървото бях погълнала половин бутилка вино и сега мозъкът ми не оперираше с пълния си капацитет. Опитах се да го преценя. Реших, че ще мога да го надвия. След като основният му противник досега е бил Дънкан, не би било трудно да го победи, нали така?

— Окей — чух се да казвам. — Приемам облога. Но само защото знам, че не *ти* ще спечелиш!

* * *

Спечели той.
Голяма изненада.

И дори без да мами. Спечели само със знания и с думи със сексуални намеци.

Аз спечелих 74 точки с една умело поставена „издутина“, но той ми скрита задника с „набъбнал“ и „лепкав“, без да броим „изпъкнал“, което му даде тройна печалба.

— Двойно или нищо! — предизвиках го накрая аз, но той вдигна ръце над главата си, протегна се и се прозя.

— Стана късно — рече.

— Но още няма единайсет! — изгледах го присмехулно.

— Ти вече беше взела-дала още в десет!

— И ако си бях останала в леглото, нямаше да се озова в тази каша!

Той събра всички плочки за скрабъл, сложи кутията на нощното шкафче и се примъкна към мен.

— Облогът си е облог — рече.

Проблемът беше, че той беше много готин. И сега не можех да си представя как съм могла да пропусна този факт през годините. Тази тъмна, чуплива коса, виеща се край врата му. Тези кафяви очи като на вярно кученце. Тези сочни устни, типични за повечето колежанчета. Тези бели, перфектни, съвсем наскоро излезли от брекетите зъби. Не можеше да се отрече, че беше привлекателен. Ако изключех от мозъка си онази част от мен, която непрекъснато въртеше очи срещу него, още откакто беше на шестнайсет, веднага щях да видя, че той е в състояние да подкоси коленете ти.

Той се приведе към мен. Аз не помръднах. Лицето му се озова на сантиметри от моето и забелязах как очите му се плъзгат по устните ми.

Но това беше истинска лудост! Какво правехме всъщност? Гадната голяма сестра в мен нямаше как да не се обади. Сложих ръка на гърдите му и отсякох колкото на него, толкова и на себе си:

— Окей. Но само с образователна цел!

Той кимна, признавайки, че приема условията ми.

— И няма да казваме на Дънкан! — добавих с лек натиск върху гърдите му. — Никога!

— Съгласен!

Той пак се приведе, но моята ръка беше все още на гърдите му. Спрях го.

— Кой кого ще целува все пак? — попитах.

— Опитваш се да печелиш време.

— Не е вярно.

— Ако се опитваш да ме изтезаваш, да знаеш, че много си закъсняла!

— Опитвам се да го направя както трябва — промърморих.

— Хубаво. Аз ще целуна теб! — отсече той.

Повдигна ръка и ме прегърна през врата. Пръстите му се плъзнаха в косата ми. Но после, в мига, в който ме погледна в очите, се поколеба. Мина секунда, след нея още една. Бях сигурна, че е затаил дъх. Тази засечка беше достатъчно дълга, за да ме накара да се притесня, че може да се уплаши и да се откаже. Кое то на свой ред ме накара да осъзная, че аз не исках той да се отказва.

— Надявам се, че ще стане тази седмица, а? — подразних го аз, преди да беше изгубил кураж.

— Май си нетърпелива, а?

Повдигнах саркастично вежди. Струваше ми се адски важно да изясня точно този факт. Макар че наистина бях такава — нетърпелива. Но това беше секретна информация, до която той никога нямаше да има достъп. Една жена не се предава толкова лесно. Особено пред 22-годишен младеж.

Освен това има едно важно правило за приятелите на по-малкия ти брат — никога не се замесваш с тях! По безкрайни на брой причини. Първо на първо, те ти се възхищават. Фантазират си за теб — точно защото не си на разположение. Ако ги погледнеш и им кажеш: „Трябва да направим това и това“, те веднага ще се втурнат навън, за да го сторят. Но никога няма да слезеш на тяхното ниво — и те отлично го знаят. Държиш ги в същата пъпчива, досадна категория хора като собствения си брат — и това е част от чара ти. А това, че си далеч извън тяхната лига, четка егото ти, разбира се. Ето как всички са доволни. Стига да спазваш правилата.

В продължение на шест години аз никога не бях нарушавала правилата. Джейк си тежеше солидно в своята категория. Но ето че по силата на случайността и само за един ден той вече не пасваше особено добре в тази категория. Внезапно аз не бях особено сигурна как да го класифицирам, а той си насилваше късмета. А сега, противно на всички правила, той се канеше да ме целуне. А аз, също противно

на всички правила плюс здравия разум, се канех да му позволя. Това си беше истинско престъпление. Вероятно тъкмо затова беше толкова опияняващо. В комбина с виното. Най-добрият приятел на моя помалък брат се канеше да ме целуне. А което беше най-лошото, аз го исках.

Той се приведе по-близо до мен.

— Окей — прошепна, — започваме.

Устните му почти докосваха моите. Дъхът му буквално ме гъделичкаше.

Затворих очи. Сърцето ми претупа.

А после, точно преди момента на допира, чухме затръшването на входната врата. След него и напевния глас на баба ми:

— Хелън! Няма начин да си заспала по това време!

Застинахме. Носовете ни почти се докосваха, устните ни бяха на не повече от сантиметър едни от други.

А после Джейк каза:

— Джиджи се прибра.

— Сигурен ли си?

Едва бях изрекла тези думи, когато на вратата на стаята ми се почука.

Двамата автоматично скочихме в противоположните краища на леглото и заехме съответните невинни пози точно в мига, в който влезе баба ми.

Беше облечена в небесносиня туника с права якичка в китайски стил, а косата ѝ беше вдигната на кокче ниско на тила, поддържано с обичайните клечки за хранене. Беше си сложила и очилата с леопардова щампа. Любимите ми.

Тя се загледа в нас и постепенно по лицето ѝ се разля усмивка, която подсказваше, че веднага е схванала какво точно става в тази стая. Или почти. Би било съвсем в неин стил да ни подкачи по този въпрос, но този път реши да ни го спести.

— Мило мое момиче! — извика и се приведе над мен, дарявайки ме с целувка по бузата. — Изглеждаш много сладко!

После се обърна към Джейк и моментално разроши косата му.

— Нали? — попита.

Джейк кимна, но без да ме поглежда.

Джиджи замълча и погледна първо мен, после него. И сякаш вече окончателно разбра какво става. Обърна се към вратата и подвижна:

— Ще направя безкофеиново кафе. Чакам ви долу, за да ви разкажа за моя порнографски читателски клуб!

— Ти членуваш в порнографски читателски клуб? — изглежда я изумено Джейк.

Баба ми се закова до вратата и ни намигна палаво.

— Ами да! Аз съм най-младият член в него — само на 86 години! Все трябва да намерим някаква причина да продължаваме да живеем, не мислите ли?

Беше истински шок да се озовем отново в кухнята на Джиджи и да я слушаме как разказва за палавите поредици, които в момента обсъждали — неприлични лудории в Чосърова^[1] Англия.

Джейк и аз бяхме седнали благоразумно в двата края на кухненската маса и слушахме баба ми как съпоставя плюсовете и минусите.

— Не ме разбирайте погрешно, аз съм изцяло ЗА секса!

Двамата с Джейк само кимнахме.

— Обаче в този роман няма никакво развитие на характерите на персонажите! Изобщо не ги усещам като истински хора. Може и да ви звучи като пълна досадница, но не схващам тази история с нашийниците и камшиците!

— В твой читателски клуб четете роман за садо-мазо практики? — възкликнах аз.

— Чосърово садо-мазо? — допълни Джейк.

Джиджи кимна и добави с въздишка:

— Трябва да ви призная, че аз сама избрах тази тема. Просто бях любопитна. Но сега, след като прочетох романа, се чувствам претъпкана с глупости. Освен това ми се струва, че по света има достатъчно болка и огромен недостиг на удоволствие. А и след като си изхвърлил порядъчен брой камъни от бъбреците, разтопеният восък върху зърната на гърдите вече не ти изглежда чак толкова привлекателен.

Накрая завърши с преразказ на цялата книга и не мога да отрека, че беше вълнуващо. Особено да слушам думи като „усторазширител“ и „намордник“ от устата на невероятно изисканата ми баба. Така

неусетно дойде полунощ. Джиджи ни остави в коридора, преди да се насочи към голямата спалня с думите:

— И утре не ме будете! Решила съм да се наспя добре!

Джейк ме изпрати до вратата на моята стая, подминавайки стаята на Дънкан, където сега щеше да спи той. Аз сложих ръка на бравата и застинах. Въпреки изключително фамилиарната атмосфера, в която бяхме изкарвали целия този ден, нещо в настоящия миг ме изправяше на нокти — като че ли той ме изпращаше до дома след среща.

Очаквах от него да каже нещо наперено от рода на: „Все още ми дължиш онази целувка“, но той не го направи.

Приведе се съвсем леко към мен, сякаш искаше да ми каже нещо, но в крайна сметка се отказа. Усетих, че съм на ръба да бъда целуната — че ако поискам това от него, той щеше да ме целуне. Но сега, след като разполагах с достатъчно време да обмисля този въпрос, той вече не ми изглеждаше като особено добра идея. А без известно окуражаване от моя страна той никога не би сторил нищичко. Все още аз бях по-голямата. Особено в къщата на баба ми, където и двамата бяхме прекарвали твърде дълго време в ролите на недосегаемата и незабележимия. Точно на това място той никога не би се осмелил да предприеме каквото и да било.

Затова аз реших да направя нещо вместо него.

Подадох му ръка и казах:

— Лека нощ!

Той изгледа първо ръката ми, после и лицето ми и възкликна:

— Ти сериозно ли?

Свих рамене.

Той пое ръката ми, но вместо да се ръкува с мен, просто я задържа, обръщайки я насам-натам, като че ли я изучаваше. Затаих дъх.

Но когато той пусна ръката ми, аз бях принудена да прикрия вълнението си с думите:

— Би ли настроил алармата на Дънкан за пет? Моят часовник е счупен.

— Пет сутринта?

— Утре е голям ден за нас, не мислиш ли?

Този път той изобщо не започна да спори с мен.

— Окей — кимна. — Пет сутринта.

А после се обърна и отиде да си легне в стаята на брат ми, която си изглеждаше така, както винаги е била. Рекламните плакати за бира със сексапилни момичета все още разкрасяваха стените, колекцията от капачки все още запълваше почти цялото бюро на Дънкан, терариумът с мъртвите растения все още стоеше до прозореца. Това беше мястото, където Джейк беше прекарал по-голямата част от периода си в гимназията. Именно тук двамата се бяха опитали да построят гилотина от клечки за близалки, тук направиха пластмасови отливки на краката си и тук сътвориха своя собствена видеоигра за канибали, наречена „Закуската на Звяра“. В гардероба на Дънкан се опитаха да създадат дъждовна гора и за тази цел пренесоха невъобразими количества сух лед. О, и да не забравяме онзи летен ден, прекаран в стаята в опити за изграждане на работещ дубликат на робота R2D2 от боклукчийска кофа, разглобена косачка и стар компютър!

Докато наблюдавах Джейк как влиза в стаята на Дънкан, аз си спомних кой всъщност беше той. Старият Джейк се върна в съзнанието ми и затъмни напълно човека, на когото едва не бях позволила да ме целуне. Той затвори вратата, а аз се обърнах с чувството, че ми се е разминало на косъм. И тогава пуснах резето на вратата си. Така. Точка с експериментите. Аз ще си спя в моята стая, Джейк — в стаята на брат ми. Точно където му е мястото.

---

[1] Джефри Чосър (1343–1400 г.) — английски писател, наричан Баща на английската литература. Най-значимият поет на Средновековието. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Не бяха изминали и пет минути, откакто бяхме потеглили отново, когато Джейк каза:

— Може би трябва да поговорим за снощи.

— Така ли? — промърморих и хванах здраво с две ръце волана.
— Налага ли се?

— Нека просто си кажем каквото мислим.

— По-добре не.

— Просто искам да ти кажа, че няма да настоявам за изпълнението на онзи облог.

Това вече привлече вниманието ми.

— Така ли?

— Така. Облогът се отменя.

— Страхотно! — възкликнах, макар и с необяснимо разочарование. — Хубаво.

— Да, страхотно — кимна той. — Разбрахме се.

Значи така. Разбрахме се.

От този момент нататък говорихме на следните теми: понички, евтините романчета, най-хубавите купони за рожден ден, които някога сме имали, скрити таланти, НЛЮ, пътуване във времето, дали политиката още от самото начало привлича задници, или просто превръща нормалните хора в задници, страни, които бихме искали да посетим, как дишат китовете, когато спят насред океана, детските страхове, как да си приготвим енчиладас, котки или кучета, глобалното затопляне.

А ето темите, по които не говорихме: виното, което изпихме, обяснението на Джейк и целувката, която почти си дадохме.

В началото си мислех, че не говорим за нея именно защото значи много. Но с напредването на деня Джейк ми разказа всичко за ромansa между баща му, който дошъл от Шотландия, и майка му, която била от Тексас, всичко за любимите си книги („Властелинът на пръстените“ и „Самотният гълъб“) и всичко за дисертацията си върху шокиращо

палавите писма на Натаниел Хоторн до съпругата му София (която била толкова засрамена, че изрязвала цели пасажки с ножицата си). Докато слушах всичко това, не можех да не се запитам дали онази неосъществена целувка не е била важна само за мен. Може би и той дълбоко в себе си мислеше същото, а външно просто се преструваше. А може би за неговото поколение целувката не значи чак толкова много, колкото за моето.

Не че някога сме се целували, де!

Но той искаше. Или най-малкото останах с впечатлението, че иска. От друга страна, възможно е аз да съм искала. И точно в това беше проблемът — защото бях тръгнала на това пътешествие, за да се превърна в по-добра версия на себе си, а всъщност станах по-лоша. Потокът на съзнанието, представляващ поемата на моя живот, който възнамерявах да превърна в нещо средно между хайку за природата и филм с Чък Норис, беше сведен до наивното: „Той ме харесва, така ли? Господи, боже мой!“. Само за двацет и четири часа. А не такава беше целта на това пътуване. Когато Дънкан за първи път ми беше споменал за този курс по оцеляване, аз планирах пътуване до Париж. И се бях отказала от Париж, моля ви се, само заради мъдростта на природата! Но сега не бях нито в Париж, нито сред природата. Бях се върнала в прогимназията.

Колкото повече напредвахме към крайната си спирка, толкова повече си давах сметка, че се налага да си наложа поносимост към него. Започвайки още от този момент. Затова не само щях да забравя облога — щях окончателно да го изтрия от съзнанието си! Бях тръгнала по този път за по-висша цел, а не за подобни глупости! Бях преминала през твърде голям ад през последната година, за да се задоволя с някакво половинчато възкресение. Това ми напомни за вечерта, когато бях изритала Майк от дома ни. През въпросния ден бях ходила на преглед за бременност, но вместо да се върна с цяла купчина снимки от видеозона, които да подредя по хладилника, бях получила новината, че започвам спонтанен аборт. Както се изрази сестрата, тялото ми било решило „да се затвори за производство“, а докторът ме изпрати вкъщи с предупреждението, че през идната седмица ми предстоят много болки, поради което било добре да намеря някого, който да ми носи чай и бутилки с гореща вода. Този някой, разбира се,

би трябвало да бъде Майк, който от своя страна би трябвало да бъде с мен на прегледа. Който щеше да бъде с мен, стига да не беше забравил.

По-късно научих, че през онзи фатален ден той първо обърнал няколко за обяд в бизнес клуба, следобед се разнасял из офиса леко пиян, а след това се запътил „да разтовари“ с неколцина колеги. Разтоварването преминало във вечерен запой и така той се беше прибрал у дома много след като бях заспала. Спомням си, че онзи следобед ми бе преминал като в мъгла. Не знам как бях успяла да стигна с колата до дома. А през нощта, сякаш чакало разрешението на доктора, тялото ми започна истинското помятане.

На сутринта бях вцепенена от болка. Събудих Майк, за да му кажа какво се беше случило, и обях, че съм се отказала повече да се боря за нашия брак. Направих всичко това за не повече от десет минути, при това без сълзи, без тъга, без съжаление. Те щяха да дойдат по-късно. Майк беше твърде съкрушен — или може би с твърде тежък махмурлук — за да спори. Беше забил очи в пода и само кимаше. След като наистина се разделихме, аз се изненадах на силата на увереността си, че постъпих съвсем правилно, като го изритах. Осъзнах, че нещата между нас са били зле от толкова дълго време, че след като той напусна дома ни, изобщо не ми мина през ум да го моля да се връща. С изключение на няколкото телефонни разговора и чисто логистични срещи Майк също не направи сериозен опит да се връща при мен. Но това изобщо не означава, че след това не се чувствах празна и изгубена. Бях точно такава, при това в значителна степен. Ала от онзи тъжен ден насам винаги ми е било пределно ясно, че колкото и лоши да бяха нещата без Майк, със сигурност с него щяха да бъдат още по-лоши.

Ето така премина последната година за мен — като люлеене на махало между паниката и колебанията, които съпътстват всеки отказ от настоящия ти живот, и необятното, вцепеняващо, разтърсващо усещане за шок, което запълва пространството между два маха. Сигурна съм, че от време на време е имало и мигове на облекчение, но когато се върна мислено към изминалата година, си представям следната картина — аз, сама, под флуоресцентните лампи на супермаркета, наоколо се носи тиха музика, жужене на човешки гласове, бутам количка с раздрънкани колелца, пълна със супа на „Кембъл“. Моят тъжен опит за тъпчене с утешителна храна.

Но вече бях приключила с флуоресцентните лампи и тихата музика. Годината се беше проточила твърде много, но най-сетне беше приключила. И аз бях готова да изненадам самата себе си, по дяволите! Бях готова за нещо разтърсващо! Бях готова да преживея нещо трансцендентално! А Джейк и неговите устни, независимо от това колко сочни изглеждаха, не се числяха към тази категория. И аз, като същински зрял човек, какъвто бях, не желаех да мисля повече за него.

Докато не спряхме да пренощуваме.

Джейк настоя да носи и двата ни сака. Когато влязохме в мотелската стая, той ги пусна на пода с трясък, обърна се към мен, кръстоса ръце пред гърди и съсипа всичко.

— Помниш ли, когато ти казах, че облогът се отменя? — каза.

— Да.

— Е, пак е актуален.

— Не можеш да връщаш облог!

— О, мога!

Сложих ръце на кръста, заемайки най-авторитетната си поза, и отсякох:

— Но това не беше дори истински облог! Ти ме натъпка с вино и спагети „Болонезе“!

— Не съм натъпквал никого. Ти сама го направи, милейди!

— Няма значение! Важното е, че бях пиана!

— Надали. Най-много да беше леко подпийнала.

— Джейк — изрекох, давайки си съвсем ясна сметка, че след като една почти целувка може да ме извади толкова от равновесие, както беше станало днес, една истинска целувка щеше буквално да ме потопи. — Идеята не е никак добра!

— Не съм съгласен.

— Идеята е ужасна, смехотворна и абсурдна!

— Защо?

— Защо ли? Защото ти си най-добрият приятел на малкия ми брат! Защото дори не те познавам! Защото сме поели към средата на нищото. И защото си наполовина по-млад от мен!

— С две трети.

— Както ще да е!

— Дотук не чух нито една основателна причина.

— Джейк — опитах пак и макар да бях сигурна, че лъжа, завърших: — Просто не искам.

Това вече сработи. Той сведе очи. От гърдите му се изтръгна продължителна въздишка на поражение. Накрая кимна и изрече:

— Окей. Това вече е основателна причина.

А после хвана ръба на ризата си и само с едно движение я измъкна през глава.

— Ще си взема душ — каза.

Нарочно го направи! От подобно малко разстояние просто *не можех* да не се вторача в мускулите му, които се движеха под кожата му, докато той ровеше в сака си за тоалетните принадлежности. Не можех и да не впия в него очи, докато перфектната му мъжка фигура не се насочваше към банята. Беше като олимпийски плувец. И в мига, в който през главата ми мина тази мисъл, я последва картина как той застава на ръба на трамплина и се готви да полети към басейна отдолу само по тесни, прилепнали по тялото плувки.

Боже господи! В мига, в който Джейк затвори вратата на банята, аз се плеснах по челото, за да дойда на себе си. Но не се получи. Единственото, което бях в състояние да правя, бе да стоя неподвижно, докато мисълта ми се вихреше във всички посоки, без позволение. И на съвсем същото място ме завари Джейк, когато излезе от банята, вече облечен в долнището на пижамата си и тениската от Харвард, които беше носил и предишната вечер. Подсушената му с хавлиената кърпа коса правеше абсолютно същите извивки около врата му.

Мина покрай мен, легна на леглото си и отвори книга. Книгата за китовете. Единствената, която си беше взел.

Ето какъв беше проблемът. Аз наистина исках да го целуна. Идеята беше стопроцентово ужасна и аз бях наясно с това, но някак си не можех да си наложа да се съобразя с това. Не можех да си наложа да се съобразя с това и когато аз влязох в банята. Или докато подсушавах косата си. Или докато миех зъбите си и обличах нощницата си. Но когато излязох от банята и заставах на прага, за да го огледам, разбрах, че положението е безнадеждно. И така, също както когато гледате ръката си да се присяга към бисквитката, която мозъкът ви не желае, аз се видях как се насочвам към Джейк и заставам до него.

Той не вдигна очи.

— Започваш същата книга от начало? — попитах.

Без да вдига очи от страницата, той отговори:

— Аха.

Погледах го как чете. Около минута. Или се преструва, че чете.

— Ела тук! — отсякох накрая. Беше мой ред да озвуча стаята с въздишката си на поражение.

Джейк вдигна очи, но не помръдна — като че ли ме предизвикваше да го докажа.

— Най-добре е да вземеш да станеш, преди да съм си променила решението!

При тези думи той застана нащрек. Изпусна книгата си толкова бързо, че тя падна на пода.

— Ще го приемем като обучение — заявих, тръсвайки глава при мисълта за онова, което се канех да направя. — Аз ще ти изнасям лекция, а ти мислено ще си водиш бележки.

Той се ухили с прословутата си усмивка и отбеляза:

— Обожавам да си водя мислено бележки! Голям фен съм на мислените бележки!

— Но само с образователна цел, ясно ли е?

— Голям фен съм и на образованието! Освен това съм пълен отличник!

Застанахме с лице един към друг и в този момент не можех да се сетя кога други път съм стояла толкова близо до него. Главата ми беше олекнала така, както става, след като си взел решение, за което знаеш, че ще промени живота ти. Аз наистина ли се канех да дам урок по целуване? Какво изобщо трябваше да кажа? Залових се за първата мисъл, която ми се стори интелигентна:

— Най-важното за целувката е, че е баланс между вкопчването и пълната забрава.

— Това е жестоко философско начало! — отбеляза Джейк.

— Както и при всяко друго нещо в живота — продължих аз, — в нея има настъпателни и отстъпателни движения. Спомням си как в седми клас ме целуна едно момче, което напъха езика си в устата ми и започна да го върти като умряла риба. Това не беше добра целувка!

Джейк кимна.

— Ти не се целуваш така, нали?

Той поклати глава.

— Хубаво — рекох. — Когато целуваш някого, настъпва процес на вземане и даване. На приближаване и отдръпване. Не е свързано само с описването на осморки с език. Защото бутането и дърпането онагледява емоциите.

— Брей, ти наистина си мислила много по този въпрос! — каза той.

— *Никога* не съм мислила по този въпрос! — срязах го аз. — Но за моя собствена изненада се оказва, че просто знам.

Той ме изгледа по онзи негов начин. Отново.

— И не стой на едно място — добавих. — Проучвай!

Погледът му се плъзна към устните ми.

— Имаш предвид от устните към врата ли?

— Навсякъде. Врата. Деколтетото. Ключиците — кратка пауза. — Използвай и зъбите си.

— Искаш да хапя?

— Не. Просто да използваш зъбите за контраст. Устните са меки, зъбите са твърди.

Почти видях как колелата на мозъка му се движат, докато обработва информацията.

Така. По-нататък.

— Добре. Ръце! Къде отиват те?

Той сви рамене, сякаш това се подразбираше от само себе си.

— Върху цицата? — рече.

— Грешен отговор! Навсякъде, само не там! На тила на жената. Или в косата ѝ. Или на гърба ѝ — вдигнах предупредително пръст. — И в никакъв случай върху циците! Трябва първо да си извоюваш правото да ходиш там!

Той си записа и това в тренирания си в Харвард мозък. След това сложи ръцете си, една по една, на кръста ми.

— Не съм казала „кръст“! — изрекох, но само за да го подразня.

— А аз още не се каня да те целувам — рече той, като наклони глава.

— Въпрос за сто долара! — продължих, вдигнала отново пръст. — Колко време би могло да се определи като твърде дълго за целуване?

Той вдигна кучешките си очи към тавана и наистина се замисли. Накрая рече:

— Трийсет минути?

— Грешен отговор! — възкликнах. — Няма такова нещо като *твърде дълго* време за целуване!

— Но на някакъв етап на жената може да ѝ се прииска да преминем към други неща! — изтъкна той.

— Ако целуваш както трябва, на нея със сигурност ще ѝ се прииска!

— Не искам да я разочаровам.

— Разочарованието е хубаво нещо — отбелязах. — В разумни граници.

Това беше най-странният разговор, който бях водила през живота си. Говорехме за някаква хипотетична жена, когато и двамата знаехме, че всъщност говорим за мен. Или поне за онази мен, която щях да бъда след няколко минути. И въпреки това тъкмо аз му казвах, че е добре да разочарова. И да проучва. И да хапе. И което беше още по-важното, гласът ми говореше, но тялото ми слушаше. И следеше изкъсо всяка дума. И се превръщаше и то в нещо като отличник.

Незнайно как вече бяхме стопили и малкото разстояние между нас. Той беше точно пред мен. На броени сантиметри. Усещах топлината на тялото му и движението на въздуха, причинявано от дъха му.

— Разочарованието е *желание* — изрекох, опитвайки се да звуча назидателно. — А желанието винаги е по-добро от притежанието.

— Винаги?

Мразех да съобщавам грозната истина, но го направих.

— Да, винаги.

— Звучи като мъчение.

— О, не! — възкликнах. — Мъчение е да желаеш, без да имаш надежда. А да желаеш, когато *имаш* надежда, се нарича очакване!

Той продължаваше да се взира в устните ми.

— Значи целувката е очакване? — прошепна.

Кимнах, напълно съзнаваща близостта му. Тениската му беше малко втвърдена, вероятно от твърде често пране. Ухаеше на сапун и мента.

— Целувката е очакване в най-чист вид.

— А самото очакване на целувката? — запита той.

Но моят глас вече се поддаваше на властта на слушащото ми тяло. Чувствата постепенно превземаха мисленето. Започнах да се замайвам от погледа му. Бях твърде замаяна, за да формулирам някакъв отговор.

— Имам да ти казвам още много неща — промърморих, — но в момента не си ги спомням какви бяха.

— Аз също.

Настъпи пауза, а заедно с нея двамата преминахме линията, до която важаха думите. Това е. След цялото това разочарование, желание и мъчение очакването отстъпи място на ново очакване.

Джейк се приведе, докато устните му бяха на по-малко от сантиметър от моите, но точно когато го очаквах да ме целуне, той спря, като че ли се опитваше да се наслади на момента. Усещах ухаещия му на паста за зъби дъх, докато стоях там, на ръба на пропастта. А после, накрая, той вдигна ръка към тила ми и притисна устни о моите. Бяха точно толкова топли, твърди и уверени, колкото предполагах. Той се оказа страхотен в изпълнение на указания. Натискаше леко, а после се отдръпваше. Плъзгаше леко език, а после го издърпваше. Притискаше и отпускате. Ритмичността на движенията му наподобяваха океански вълни.

— О, боже! — простенах. — Ти наистина си отличник!

— Казах ти — промърмори той. — Мечтая си да направя това още от мига, в който те зърнах за първи път! Единственото, което исках, бе просто да се приближа до теб и да направя точно това.

— Имаш предвид, докато вървах към олтара? На сватбата ми?

Той кимна.

— Щеше да бъде доста неловко — отбелязах.

— От известно време искрено съжалявам, че тогава не го направих — рече напълно сериозно той.

— Ти си твърде млад, за да съжаляваш за каквото и да било.

— Повярвай ми, не съм!

И после пак започна да ме целува, и в този момент обучението официално приключи. Осъзнах, че не мога да го науча на нищо повече. Не бях целувана по този начин от години. Или по-скоро никога.

Джейк ме бутна лекичко назад към леглото и аз му позволих, смеейки се, докато се опитвахме да не прекъсваме целувката си, отпусайки се върху матрака. Отпуснах се върху възглавниците и му

върнах целувката, точно толкова бездиханна и точно толкова изгубена. Той стигна до извивката на врата ми и нали си беше отличник на Харвард, използва зъбите си за контраст. Тялото ми поглъщаше всяко едно усещане, всяка една емоция.

През мъглата на съзнанието ми се чух да казвам:

— Ти ме излъга.

— Какво? — вдигна стресната глава той.

Погледнах го. Косата му вече не беше толкова влажна, а разрошена и падаща напред. Очите му бяха стъклени и горяха.

— Каза ми, че не знаеш как да се целуваш — прошепнах. — Каза ми, че си ужасен в целувките.

— О, това ли! — махна с ръка той. — Е, извинявай!

И се зае отново с врата ми, описвайки почти непоносими водовъртежи с език.

— Знаех си, че лъжеш.

Той знаеше, че аз зная. Дори не се опита да се преструва.

— Всъщност съм много добър — рече.

Бях ли ядосана, че ме е излъгал? Разбира се, че не!

Той продължи да говори, но този път в рамото ми. Гласът му излизаше леко приглушен.

— Знаех, че никога няма да го направиш просто за забавление. Няма да го направиш и в отговор на предизвикателство. И със сигурност няма да го направиш, защото го искаш — продължи към врата ми, а оттам нагоре, по извивката на брадичката ми. Накрая вдигна глава и завърши: — Трябваше да бъде като благодеяние. Знаех си, че ще го направиш само като благодеяние.

И никак не е грешал.

— Ама ти си бил много по-подъл, отколкото те мислех! — промърморих.

— Само когато се налага — отговори той, връщайки се към врата ми.

— Това не се прави по задължение. Просто избираш да бъдеш такъв.

Той вдигна глава и изрече:

— Наложих се да бъда такъв!

И преди да успея да попитам какво има предвид, той отново започна да ме целува, докато всичко в моя живот като че ли излезе

извън фокус, с изключение на това удоволствие. Той продължи:

— Просто те желях. Всеки път, когато те зърнех или чуех нещо за теб, или видех твоя снимка в стаята на Дънкан, те пожелавах.

— И сега, когато ме имаш, какво е усещането?

— Все още не мога да повярвам, че ти си до мен — отвърна. Секунда по-късно добави: — И това е истинска агония!

Нямах представа какво точно има предвид, но знаех следното — той наистина ме имаше. Ако беше решил да ме разиграва, аз бях готова да играя. Ако броеше това просто като тийнейджърско завоевание на по-голямата сестра на най-добрия си приятел, аз бях вече завоювана. Вярно, че целувките му имаха значение за моята замаяност. Но тя се дължеше по-скоро на напълно искреното изражение на лицето му. Ако играеше роля, значи беше най-великият актьор в целия свят.

Агония. Така беше казал. Е, аз не исках той да изпитва агония. Исках да се чувства така разкошно, както се чувствах аз.

Протегнах ръце, обвих ги около врата му и придърпах устните му към моите. Вече не се правех на учителка. Бях просто аз, истинската аз, целувах се и полагах максимални усилия да го правя добре. Плъзнах устни по врата му така, както той беше направил с мен. Кое то беше точно обратното на агония — в това нямаше никакво съмнение.

И когато той най-сетне вдигна глава, изглеждаше така, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Радвам се, че ме подмами да те целуна — промърморих.

— Аз също — отвърна той.

— Не съм се забавлявала така от цяла вечност.

— Аз също.

— Но сигурно имаш много гаджета.

— Напоследък не — тръсна леко глава той. — Не са ми интересни.

И тогава аз зададох един въпрос, който не бих посмяла да задам, ако не бях толкова опиянена от целувки — и ако той не беше посветил последните трийсет минути в упорити опити да ме убеди, че вече знам отговора.

— Но аз съм ти интересна, така ли?

— Да — кимна без колебание той. — Въпреки че ти си ми забранена.

— Джейк, знаеш ли? Аз наистина те харесвам! Но как стана това?

Очите му се плъзнаха по лицето ми по най-удовлетворителен начин, преди да изрече:

— Нямам представа.

И после се загледа в мен така, сякаш се стараеше да запамети и най-дребната подробност от лицето ми — сигурно така, както художникът гледа своя модел. Този поглед беше същински афродизиак. И тогава осъзнах нещо важно — че не съм била с никого друго, освен с Майк и през годините на нашия брак, и през годините преди тях, когато ходехме, и през последната невъзможно дълга година, през която вече не бях омъжена. И изведнъж ми се прииска отчаяно да бъда с някого и този някой да бъде Джейк. Не ми пукаше, че при последните президентски избори той още е бил твърде малък, за да гласува. Не ми пукаше също така, че беше приятел на Дънкан. Всъщност в този момент не ми пукаше за нищо друго, освен за това да получа по-голяма порция от онова, което ми сервираше животът.

Плъзнах надолу ръка и затършувах за връзката на долнището му.

Той моментално вдигна глава и ме погледна.

— Какво правиш?

— Развързвам пижамата ти — отговорих, като го погледнах.

Той поклати глава и отсече:

— Не го прави! Ако започнеш, не мисля, че ще мога да спра!

— И защо да спиращ? — прошепнах. Точно в този момент открих връзките и започнах да ги развързвам.

— Хелън, не трябва! — и сложи ръка върху моята.

— Разбира се, че трябва!

— Хелън, Хелън... Недей! Аз наистина те подмавих. И без това нямаше никакъв начин да спечелиш вчерашната игра на скрабъл. Аз бях в университетския отбор. Участвал съм в турнири!

— Сега ли да ти се присмее за това или по-късно?

— Искам да кажа, че още преди да бяхме започнали, ти беше загубила!

— Е, и?

— Аз имах нечестни намерения. Дори самата идея да играем скрабъл беше нечестна. Знаех, че няма да устоиш на предложението да

поиграеш. Дънкан ми каза за интереса ти към скрабъл. И точно затова я донесох!

— Е, добре. Това наистина е нечестно — отвърнах. — Но все пак ми даде възможност — и го целунах.

— Просто се опитвам да постъпя правилно.

— Не постъпвай правилно! — промърморих във врата му, докато окончателно развързвах връзките. — Не искам да постъпваш правилно!

И тогава той се притисна в мен, и ме зацелува толкова ожесточено, че останах без дъх. Преди си мислех, че се целуваме, но в този момент осъзнах, че дори не сме започвали. Правилно, грешно. Имаше ли някакво значение? Започнах да се разтапям, превръщайки се единствено в допир, дъх и движение. Каквито и задръжки да бе имал преди Джейк, вече ги беше отхвърлил. Двамата се отдадохме напълно на водовъртежа на копнежа и желанието. Това беше. Решението беше взето. Готовехме се да постъпим неправилно и нищо на този свят не можеше да ни спре.

Освен звънът на телефона.

Моят телефон. Точно на нощното шкафче, на сантиметри от нас.

Застинахме. Втренчихме се един в друг. Зачакахме го да спре.

Той спря. Но после пак започна. Изчакахме и този тур, напълно вцепенени.

Когато звъненето отново започна, вече трябваше да погледна. Три пъти винаги означаваше спешен случай. Или бивш съпруг.

Насочих бавно ръка към телефона и двамата едновременно видяхме името на Майк, изписано на малкия екран.

— Не отговаряй! — прошепна Джейк.

— Трябва — поклатих глава аз.

Той се претърколи примирено по гръб.

Натиснах бутона за отговор. В стаята се възцари тишина. Мъртвешка тишина. Сложих телефона на ухото си.

— Майк?

— Ели?

Мразех да ме нарича Ели.

— Може ли да дойда при теб?

Седнах в леглото и се приведох напред.

— Какво има? — попитах. — Не съм в града.

В гласа му се усещаше онзи особен трепет, с който се сдобиваше, когато беше силно превъзбуден.

— Току-що пийнах — каза той.

— Но защо се обаждаш на мен? Защо не се обади на наставника си?

— Не мога да се свържа с него. Не отговаря.

Погледнах в очите Джейк и свих извинително рамене. Той извърна очи.

— Задръж малко — казах в телефона.

Изправих се и опънах нощничката си, за да се успокоя. Усещах погледа на Джейк върху мен през целия път до банята. Влязох и затворих вратата.

— Колко пийна? — попитах.

— Но после го изплюх — каза Майк. — Бях на едно парти и до мивката зърнах наполовина пълна чаша. Просто я вдигнах и я гаврътнах на един дъх. Но после се задавих. Закашлях се и изплюх всичко.

Затворих капака на тоалетната чиния и седнах върху него.

— Това е страхотно, Майк — рекох. — Справил си се страхотно!

— Но не се чувствам така. Чувствам се кошмарно.

Отпуснах се на голите си колене и се опитах да се пренастроя към новата сцена. От мекото легло с Джейк и от една вихрушка, която може да бъде описана единствено като *блаженство*, до твърдите плочки на студената баня. Само за петнайсет секунди. Промяната си я биваше, няма що. Нямах представа какво да кажа на Майк. Не бях разговаряла с него от месеци.

— Мисля, че това е част от самия процес — изрекох накрая, макар да нямах никаква представа какъв е този процес.

— Може ли да дойда при теб само за няколко минути? Липсваш ми!

— Казах ти вече — не съм в града. Пътувам за Уайоминг.

Кратка пауза.

— Защо?

— Дълга история — отговорих. — Отивам на катерене.

— На катерене ли? Че ти някога катерила ли си се?

— Не — отговорих. — Точно в това е идеята. Да направя нещо ново.

Майк въздъхна дълбоко и накрая изрече:

— Хелън, направо не мога да повярвам колко ми е приятно да чуя гласа ти!

Омекнах. Повярвах му.

— Съжалявам, че се налага да водиш толкова трудна борба! — промърморих.

И в този кратък, нежен момент, един от най-искрените, който е имало между нас години наред, Майк направи нещо, което не беше правил нито веднъж по време на брака ни. Разрева се.

А веднъж започнал, не можеше да спре. Плачеше без никакви задръжки, с жар, каквато никога не бях виждала у него. Плачеше така, сякаш го правеше за първи път през живота си. Или сякаш знаеше, че това му е за последен път. Мощта на тази емоция беше парализираща. Не бях в състояние да се помръдна под напора ѝ. Докато се нареве, измина повече от час. Който аз прекарах в банята.

Какво мога да кажа? Просто да ви посъветвам, когато бившият ви съпруг най-сетне реши да излее насъбралите му се за шест години емоции, да побързате да го изрежете. Защо избра точно този момент? Да не би да беше усетил, че някак си, най-накрая, аз се бях заела да стана нов човек, неподатлив на неговото влияние? Да не би някакъв неосъзнат радар в мозъка му да му е подсказал, че се каня да се отдам на друг мъж? Изборът на момент беше неповторим. И директно в стаята ни да беше влятел, надали щеше да успее да избере подходящ момент.

* * *

Когато най-сетне се върнах в стаята, Джейк отново беше отворил книгата си за китовете. Не вдигна очи.

— Сигурно е добро четиво — изрекох, сочейки книгата.

— Този път подчертавам — каза той, показвайки химикалката си.

Можех съвсем спокойно да се примъкна на леглото до него, да впия устни в неговите и да го върна обратно в онзи водовъртеж. Можеше да започнем оттам, където спряхме. Ала един час е доста дълго време. Още по-дълго, ако си сама в банята, с бившия съпруг по телефона. Или в случая на Джейк — сам с мислите си.

И двамата разполагахме с твърде много време за мислене.

— Е — изрекох, но застанала твърде далече, за да получа отговора, който исках, — ще продължим ли... ъхъммм... откъдето спряхме?

Джейк не вдигна очи от книгата си.

Огледах го и отсякох:

— Ти не искаш.

— Искам — парираща ме той, — нямаш представа колко искам!

— Тогава какво?

— Просто никога не трябваше да започвам. Беше много егоистично от моя страна.

— Е, бъди егоист — рекох. — Не ми пречи.

— А би трябвало! — изтъкна той. — Нямаш нужда от поредния егоист!

Разбира се, че Дънкан му беше разказал всичко за Майк.

— Окей — въздъхнах. — Беше трудна година. Или по-точно шест. Не мога ли вече да направя нещо, което ми е приятно?

— Не и с мен!

— Ядосан си, че вдигнах телефона.

— Не съм — поклати глава той. — Разбирам защо го направи.

— Той не значи нищо за мен — казах.

— Според мен значи нещо за теб — контрира ме Джейк.

— Разбира се. Все пак толкова години... — замълчах. Не знаех как точно да формулирам мисълта си. — Но вече не съм хлътнала по него.

— Знам. Не е заради това.

— Заради какво тогава?

— Просто имах твърде много време да помисля.

Започнах да крача между прозореца и леглото.

— Значи сега ми отказваш? — възкликнах по едно време. — След като започна да флиртуваш с мен още от Бостън и не спря, и непрекъснато си правиш реклама с това и онова, и ме зяпаш така, сякаш съм някакво неустойимо лакомство, а сега просто казваш стоп?

Ето че пак започна да го прави. Да запаметява лицето ми.

— Джейк? Казваш стоп, така ли?

— Налага се — отговори той.

— Ти нормален ли си?

— Заслужаваш някой по-добър — отговори той с напълно сериозен тон.

— Не това говореше вчера! Не това говореше само преди един час!

Познавах предостатъчно типове като него. Мъже, които те искат само когато не могат да те имат. По дяволите! Дори се бях омъжила за такъв!

— Не знам как да го обясня — каза той и седна в леглото.

— Я почакай... — отстъпих крачка назад. — Това да не би е някаква шега? — при тази мисъл ме заля вълна от унижение. — Да не би да сте се хванали на бас с Дънкан или нещо подобно? — огледах се. — Да не би да записваш всичко това за интернет?

— Глупости! — извика той, а после разтри очи. — Просто никога не съм смятал, че ще се получи. Мислех си, че просто ще ме изгледаш презрително, както правиш винаги. Никога не съм се надявал, че наистина ще ме целунеш, нито че ще легнеш в леглото с мен, нито че ще ме гледаш така, сякаш означавам нещо за теб! И със сигурност не очаквах тази твоя шантава нощничка, която всъщност е обикновена риза. А още по-малко бях допускал какво ще отприщи целувката ни!

Продължих да крача напред-назад. Всичко онова, което допреди малко изглеждаше толкова правилно, сега беше точно обратното. Запътих се пак към прозореца. Нямаше къде другаде да отида.

— Красива си — промълви той.

Но не на мен тия! В гърдите ми се надигна изпепеляващ гняв. Завъртях се на пета и насочих пръст към него.

— Млъкни! Веднага! Цялата тази работа е смахната, а нали точно затова тръгнах насам — да подредя живота си, да стане отново нормален?! Затова, ако не ми обясниш какво става тук, за бога — но с простички думи, така че да ги разбере и човек, който не е шампион по скрабъл — с нас е свършено! И като казвам свършено, имам предвид завинаги! Имам предвид, че повече не желая дори да разговарям с теб!

Той сведе очи. Не разбирах изражението му. Той изглеждаше... не знам. Разтревожен. Или нервен. Или смутен. В продължение на няколко минути седя, загледан в нищото, напълно онемял.

— Е, ще ми обясниш ли? — подканих го накрая.

Той ме погледна в очите, но пак не каза нищо.

Изчаках толкова, колкото позволяваше самоуважението ми. Накрая отсякох:

— Окей, значи това е! — усетих разочарованието в гласа си, което правеше нещата още по-гадни. — Надявам се двамата с Дънкан да се посмеете добре за моя сметка, когато му кажеш!

— Никога няма да кажа на Дънкан за това! — изрече тихо той.

Нямах представа какво да правя с тъгата в гласа му, нито с начина, по който раменете му хлътнаха напред — като че ли някой беше извадил сърцето му. Нямах представа как да реагирам на всичко това. Затова направих единственото, за което можах да се сетя.

— Махни се от леглото ми, ако обичаш! — изрекох с най-гадния си глас на голяма сестра. — Искам да се наспя!

ШЕСТА ГЛАВА

От този момент нататък го игнорирах напълно.

Игнорирах го, докато спяхме. Игнорирах го, когато звъннаха по телефона, за да ни събудят. Игнорирах го тотално — като същински корав пич, какъвто се готвех да стана.

Беше ярко, слънчево утро и Джейк предложи да кара. Аз се настаних в най-далечния край на пътническата седалка и облегнах глава на прозореца. Нахлузих слушалките на ушите си, а после, въпреки че айподът ми не беше зареден, се престорих, че слушам музика. Кое то продължи четири часа, след като напуснахме мотела, оставяйки окончателно цивилизацията зад гърба си.

Вече знаех с какво си имам работа. Джейк ме искаше само тогава, когато не можеше да ме има. Типично за мъжете. Отказват да влязат в клуба, който ги иска.

Познавах тази порода. Добре.

През всичките тези години с Майк бях установила, че той ме харесваше само тогава, когато бях бясна. Или разсеяна. Или заета. Обожаваше да бъде преследвач, но в мига, в който му позволявах да ме залови, той изведнъж губеше интерес. Затова още в началото на брака ни се бях научила да бягам постоянно. За да поддържам интереса му. Но след известно време ми писна да бягам. След известно време просто ми се прииска да бъда хваната.

Когато се запознахме, не бях много сигурна дали Майк ми харесва. Но той беше пуснал в действие всички видове стръв — цветя, вечери, любовни писма. Не след дълго бях захапала въдицата. И точно когато започнах да се надявам, че ще се обади, той спря да се обажда. Сякаш усещаше какво мисля. След като си дадох сметка, че той започва да губи интерес, реших да се посветя на други неща — проекти и приятели, а понякога и срещи с други мъже. А когато той разбра, пак започна да се обажда.

Но, разбира се, в интервалите между тези крайности имаше и множество периоди, когато всичко между нас вървеше прекрасно.

Просто всичко, което правехме, се случваше в рамките на този по-голям модел, затова ми трябваше доста време, докато започна да го различавам. А щом го забелязах, ми трябваше още повече време да престана да се опитвам да го променя. Или да изисквам той да го промени. Или да се надявам, че брачният ни консултант ще го промени. Но в някои отношения хората просто не се променят. Никога. Колкото и да осъзнавах с ума си, че този проблем беше само негов, така и не успях да се отърся напълно от усещането, че сигурно в мен нещо не е наред.

Да не би да бях задушаваша? Или прекалено емоционална? Или твърде възискателна? Никога до този момент не се бях възприемала като такава, но вероятно всеки от нас си изглежда съвсем нормален в собствените си очи, защото не знае какво е да бъде някой друг.

Пред нас се показаха планините. Наистина изглеждаха пурпурни и аз не можах да не се запитам какъв ли физичен трик ги прави такива. Снощи беше истинска храброст от моя страна да се оставя Джейк да ме хване. На фона на досегашния ми живот да бъдеш хваната означаваше да бъдеш изоставена.

Но ето че дойде и утрото след това и фактите изглеждаха съвсем ясни. Джейк ме беше гонил, беше ме хванал, след което се беше огледал, беше сбърчил нос и беше отсякъл: „Всъщност знаеш ли какво? Остави!“. Следователно или аз бях твърде много, или в мен имаше нещо, което привличаше мъже, искащи твърде малко.

Кой да ти каже?

А и на кого му пука?

След три години, прекарани в посещение на брачен консултант, вече знаех, че точно този проблем не подлежи на разрешаване. И бях извадила голям късмет, невероятен, наистина, че Джейк беше ударил спирачките. Една грижа по-малко. Една причина за съжаление по-малко. Би трябвало да му благодаря, че спря всичко. Но не бях в настроение да му благодаря. Бях в настроение по-скоро да го накажа, че изобщо започна тази игра.

Ето така премина сутрешното ни пътуване.

До момента, в който стигнахме до историческата ловна хижа от камък и дърво, която служеше за главен щаб на Компанията за оцеляване в пустошта, аз вече бях издигнала доста солидна въображаема стена между нас.

Когато той вдигна ръчната спирачка, аз се обърнах към него.

— Хей... — първата ми дума за последните четири часа.

— Да?

— Направи ми една услуга, става ли?

Той ме погледна в очите и отговори:

— Разбира се.

— С теб не се познаваме, ясно ли е?

— Така ли?

— И не сме пристигнали тук заедно.

— Така ли?

— И ти никога не си пъхал език в устата ми.

— Това вече е прекалено! — смръщи се той.

— Виж какво, искам да постигна нещо много важно тук! — натъртих. — Това за мен изобщо не е шега!

— За мен също.

— Дойдох на този курс по важна причина, която не включва забъркването с глупавия приятел на брат ми!

Той наклони леко глава, като че ли малко го заболя.

— Окей — изрече накрая.

— Онова, което се случи вчера, няма значение!

Бях страшно разочарована, че четирите часа преструвки в безразличие не бяха дали по-добър резултат. Толкова отчаяно исках да не се чувствам унижена! И отхвърлена. И жалка. Бях преживяла предостатъчно от тези чувства, за да ми държат влага за цял живот. Сега от мен се очакваше да се превърна в гаден супергерой, а не в някаква подсмърчаща ученичка. Затова се налагаше да прогоня станалото. Чрез всички възможни средства.

— Всъщност никога не съм те харесвала — казах, погледнах го с абсолютно сериозно изражение и добавих: — И ми се ще вчерашният ден да не се беше случвал.

Той извърна глава и промърмори:

— На мен също ми се ще да не се беше случвал.

И ето ви малка изненада. Въпреки че самата аз бях изрекла същите тези думи без никакви чувства, самият звук от еката им се заби като жило в сърцето ми. Затова се наложи да се престоря на весела, когато изрекох:

— Страхотно! Съгласна съм с теб. Значи да го направим!

— Кое? — смръщи се той.

— Да се престорим, че никога нищо не се е случвало!

Той се загледа в лицето ми и накрая попита:

— Това ли искаш наистина?

— Онова, което наистина искам, е ти да не беше тук! Да не беше идвал изобщо!

Той само сви рамене.

— Добре. Значи оттук нататък сме непознати — добавих.

— Но ние не сме непознати! — възкликна той.

Напълно вярно.

— Никой друг не го знае, освен нас — поясних.

— Искаш да се преструваме на непознати?

— Да — кимнах. — Искам да се преструваме толкова сериозно, че накрая да си повярваме!

Той се пое дълбоко дъх и погледна право в очите ми, като че ли се опитваше да отгатне нещо за мен. Накрая рече:

— Ще се преструвам, Хелън, заради теб. Но за нищо на света няма да го повярвам!

Пламенността, с която изрече тези думи, леко ме обърка.

— Окей — изрекох накрая. — И това става — и тъй като не знаех какво да правя по-нататък, протегнах ръка. — Очевидно това е моментът да се сбогуваме.

Той се загледа за миг в ръката ми и едва тогава я пое — ръкувахме се.

— Довиждане — каза, без да ме поглежда.

После излезе от колата. А след това изведнъж станахме непознати.

* * *

Джейк се оказа много добър в преструвките. При регистрацията той застана на подходящо анонимно разстояние зад мен. Когато се качих по стълбите, за да си отнеса багажа в стаята, той не се загледа след мен. Не го видях чак до срещата по ориентиране, когато аз седнах отзад, а той избра място на първия ред, сякаш изобщо не знаеше, че съм там.

„Хубаво — казах си. — Идеално!“

Ала нищо не беше нито хубаво, нито идеално. Гледайки как залата се пълни, изведнъж се почувствах като в небрано лозе. Всички останали бяха все студентчета, което, като се замислих, беше напълно логично. Кой друг, освен студентите разполага с толкова време през лятото? Или когато и да било? Когато през вратата започнаха да се нижат един след друг все върлинести двайсетгодишни младежи, еднаквостта им ми подейства като плесница през лицето. Носеха еднакъв тип тениски — всичките с гръцки букви, в чест на едно или друго парти, всичките с един и същи вид шушлекови къси панталонки и маратонки в някакъв неонов нюанс. Момичетата носеха един и същи вид гланц за устни и бяха очертали очната си линия по един и същи начин. Всички бяха с еднакъв нюанс на тена си. Косите им до раменете бяха изправени със сешоар в една и съща форма. Със съвсем нищожни вариации на една и съща тема на двайсетгодишните.

Беше абсурдно, разбира се, да ги мисля за еднакви. С течение на курса щях да започна да ги виждам като коренно различни, независимо от усилията им да се слоят със стадото. Но в онзи първи момент това изобщо не ми помогна.

Както изглеждаше, за този курс се бяха събрали само два вида хора — всички останали и аз. Бледата аз. Уплашената аз. С чуплива коса в цвят между червеникаво и кафяво, вдигната с шнола на главата. Бях с черни панталони за йога, моля ви се, и обикновени черни чехли, и сладко потниче с връзки на врата с щампи в стил батик от „Олд Нейви“. Бях харесвала много това потниче, когато го бях купила. И когато го сложих в багажа си. И дори когато го облякох днес. А сега то вече изглеждаше като елемента, който нямаше да ми позволи да се впиша в групата. Тоест, докато в главата ми не започнаха да се редят като по списък всички останали неща, които нямаше да ми позволят да се впиша — възрастта ми, разводът ми, фактът, че всеки от ноктите ми беше боядисан в различен цвят на дъгата. Аз изобщо не приличах на тези хлапета. Бях обречена.

Но къде са зрелите хора? Къде са мъжете, преживяващи криза на средната възраст? Брокерите със закърнели фантазии? Мамичките, решили да докажат нещо на личните си треньори? Бях очаквала да видя тук поне още един-двама възрастни. Но очевидно точно в този курс такива липсваха. Точно този курс се оказа един голям купон на

студентското братство. Почти очаквах отнякъде да се появи и задължителната бъчва.

За протокола държа да подчертая, че като жена на трийсет и две надали можех да се нарека стара. На трийсет и две години не си стар. Просто си зрял човек. Всъщност това е много хубава възраст. Никога не ми е било неприятно, че съм на трийсет и две.

Досега.

Заобиколена единствено от студентчета, аз стигнах до извода, че не съм много голям фен на студентчетата. Бяха твърде надути за моя вкус, твърде горди със себе си. Те бяха представители на *Самоувереното поколение*, следователно всички се изживяваха като *великолепни*. А къде остана за тях съмнението? Душевната болка? Самоненавистта?

Не беше възможно да съм най-старият човек в този курс, нали? Продължих да чакам появата на инструктора. Той или тя би трябвало да е зрял човек, нали? Някой обветрен от катерене по планините жилав човек на средна възраст с памучна риза, болки в колената и белег от борба с мечка. Много би ми харесало да имаме подобен инструктор — една хубава амалгама от капитан Ахаб, Кени Роджърс и Ланс Армстронг.

Но не това ми било писано да получа. Точно в три следобед на прага се появи нежен гимназист и огледа присъстващите, без да влиза. Не беше забелязан от никой друг, освен от мен. Наблюдавах го в продължение на няколко минути и тъкмо се канех да му подвикна, че ученическият курс е в отсрещната зала, когато той влезе и се представи като нашия инструктор.

Ококорих се. Това момче надали имаше и шестнайсет! С тази остра козя брадичка и хилаво тяло, по което не се виждаше и един мускул, нямаше как да е на повече години. Беше жилав, блед и леко пъпчив, с мазна коса и ръчно плетена шапчица с цвят на цвекло. Приличаше по-скоро на програмист на видеоигри или на продавач на закуски в театъра, или дори на объркало се вестникарче. Изобщо приличаше на всичко друго, само не и на човека, който трябваше да ме преведе през най-великото пътешествие на живота ми.

Гласът му се оказа точно толкова остър, колкото и козятата му брадичка.

— Чуйте ме, хора! — започна. — Време е да се понаучим на нещо!

Не се сдържах. Вдигнах ръка.

— Не е време за въпроси — сръза ме той.

— Вие ли сте инструкторът? — попитах.

Той посочи към една лента, увита около ремъка на раницата му.

— Това инструкторска лента ли е? — попита.

— Не знам — отговорих. — Такава ли е?

— Такава е — каза той. — И аз съм такъв.

— Колко сте голям? — попитах. Без да искам.

— Достатъчно — отговори той и изпъна гръб.

Но не беше. Наистина не беше. И аз долових първите мравучкания на паниката.

Той се обърна към останалите и заяви:

— Казвам се Бекет. И през следващите три седмици аз ще бъда вашият единствен път към оцеляването!

Кръстоса ръце пред гърди и огледа тържествуващо присъстващите, за да се увери, че всички са го чули, след което продължи:

— Съвсем скоро ще ви представя себе си, нашата програма и пустошта, която ни очаква. Но първо искам вие да се представите.

Приседна на един свободен стол и се приведе напред, подканяйки ни да го запознаем с имената, възрастта си и причините, които са ни довели тук.

Въпросът изглеждаше много важен. Имам предвид последният. Какви са причините, които са ме довели тук? И до ден-дневен не можех да отговоря изчерпателно на този въпрос дори пред себе си, а какво остава — на сбирщина хлапета с велико самочувствие.

Бекет зачака някой да вдигне ръка. Първа се осмели девойка с вид на модел на Джей Крю, облечена в потниче и демонстрираща пълна липса на тлъстини в горната част на ръката. Забелязах, че тя е малко по-различна от връстниците си. Имаше дълга руса коса и не носеше грим. Не че ѝ трябваше — беше достатъчно красива и без грим. Но дори и това нищожно отклонение от общия модел беше достатъчно, за да привлече вниманието ми.

— Казвам се Уинди — представи се тя. — Тук съм, защото големият ми брат направи този преход преди пет години и казва, че той

бил променил коренно живота му. Не че моят живот се нуждае от промяна, де.

Бекет кимна и попита:

— На колко години си, Уинди?

— На дваисет и една.

Оказа се, че това е всичко, което искаше да знае Бекет. Налагаше се да преосмисля целия си разказ. За пореден път. Той не се нуждаеше нито от историята на живота ни, нито от мечтите и надеждите ни. Интересуваха го единствено име, възраст и изложение в рамките на едно изречение. В известен смисъл това беше много по-лесно — но и доста по-трудно. Уинди изглеждаше като човек, който очаква да му бъдат зададени още въпроси, но Бекет вече се беше прехвърлил на следващия участник — високо момче с бейзболна шапка с козирката назад.

— Казвам се Мейсън — представи се момчето. — Студент съм в първи курс в университета на Северна Каролина. Записах се за този курс заради студентските кредити, но пък се надявам на преживяване, близко до смъртта.

— Колко от вас са се записали заради студентските кредити? — попита Бекет. Почти всички вдигнаха ръка. Което вече обясняваше този масиран студентски наплив. Зрелите хора доста по-трудно се сдобиват с кредити за каквото и да било.

— Казвам се Кейли — изчурулика следващото момиче и ръцете бяха свалени. — Уча във втори курс в Обърн, членувам в „Пи Фи“ и се надявам да изляза от този курс като доста по-издръжлива.

Това зададе тона на представянето. Едно по едно хлапетата се представяха, използвайки същата рамка. Име, години, университет, членство в някой клуб с гръцки букви и описание на целта на присъствието си с не повече от десет думи. Всички бяха в първи или най-много втори курс. Всички учеха в големи южняшки университети. Момчетата до едно се надяваха да преживеят близка среща със смъртта, а момичетата бяха убедени, че след три сурови седмици в дивата пустош ще могат да се приберат у дома доста по-слабички.

Всички, с изключение на мен. И може би на онова, първото момиче, Уинди. И може би Джейк. Макар едва сега да си дадох сметка, че нямам никаква представа какви са неговите причини да бъде тук.

Изчаках всички да се изкажат преди мен. Моят живот не пасваше в зададената от тях рамка, а аз се ужасявах да обявя този факт публично пред групата. Може би дълбоко в себе си очаквах да чуя какво ще каже Джейк, така че да пооткрадна някои идеи от него. Обаче Джейк като че ли чакаше пък мен.

Когато всички останали, освен нас двамата се бяха представили, Бекет се огледа и попита:

— Е, кой е следващият?

Джейк веднага посочи към мен и отсече:

— Тя!

Всички се обърнаха към мен — момчетата с техните тениски с надписи „Животът е супер“ и кожени огърлици с наниз от зъби на акула, момичетата с техните неестествено загорели лица, гланц за устни и прецизно намазани с мус конски опашки. Огледах групата. Не бих могла да ги определя точно като хората, които очаквах да видя тук. Меко казано. Много е възможно да съм била в отрицание, особено на фона на описанието на Дънкан за типа хора, които се записват на подобни курсове, но бях очаквала да видя по-скоро хипарски типове. И манияци на тема природа. Почитатели на пълнозърнестия хляб. Читатели на списание „Сред природата“. Ентусиасти на въжето. Атлети. Може би някой и друг поет. А ето че бях заобиколена от хлапета, които човек вижда през пролетната им ваканция в някое риалити шоу. Ужасяващи фототипни тийнейджъри, егоцентрични, самоуверени и безсърдечни — какъвто обикновено е всеки от нас, преди животът да го е хвърлил за разнообразие в калта и да е поседял известно време върху главата му.

Беше мой ред. *Коя съм аз? Защо съм тук?*

Секундите минаваха. Те ме зяпаха.

Накрая се насилих да започна. Някак си.

— Казвам се Хелън — смотолевих. — Не съм студентка. Искам да кажа — вече. Завърших университета. Преди много години. Впрочем бях във Васар, но когато бях на вашата възраст. Иначе не съм била в никакво братство или клуб, защото там нямаше такива. — Така. Интересът на хлапетата към мен беше дотук. За тях аз бях от друга планета. — На трийсет и две години съм — продължих, задълбавайки все повече — и миналата година животът ми просто се разпадна.

Хлапетата примигваха срещу мен, в тотално неведение на това що е то да ти се разпадне животът. Но как е възможно да не знаят? Всеки човек, независимо от това колко внимателно нанася очната си линия, все трябва да има представа за разочарованието или загубата, нали така? От друга страна, колкото повече остаряваш, толкова повече знаеш за тези неща. Значи не че те не знаеха нищо, по-скоро не знаеха *достатъчно*. Нещо в тези празни погледи ме тласна напред и ме накара да ги принудя да разберат, въпреки че това, разбира се, влиза в разрез с всички физични закони на човешкия живот — хората не могат да разберат нищо, докато не им дойде времето за това.

— Всъщност се разведох — чух се да казвам накрая. — Опитвахме се да създадем семейство, но накрая всичко излезе от релсите.

Погледът ми се плъзна косо покрай Джейк, който съвсем незабележимо поклати глава, подсказвайки ми: „Спри! Млъкни!“.

Но аз не бях в състояние да го направя. Не бях в състояние да спра. В стаята се бе възцарило гробовно мълчание. Бях слисала всички тях, при това не по приятен начин, а моята уста отказваше да се затвори, докато не постигне някакво освобождение.

— Спомням си как в гимназията — продължих, но вече по-тихо, в унисон с общата тишина — бях хлътнала по едно момче, което изобщо не беше в моята категория. Беше красив като гръцки бог, а аз бях просто обикновена, леко непохватна смъртна. Изобщо не трябваше да се влюбвам в него, обаче той ми беше помогнал веднъж, когато се спънах по стълбите, и оттогава не можех да престана да мисля за него. А после един ден, докато бяхме в една от учебните зали и аз не престанах да го съзерцавам, реших, че в деня на завършването ще го целуна. Дотогава оставах цели три години, но това не ми пречеше да си дам това тържествено обещание пред самата себе си. И не смятах да го направя, защото се надявах, че това ще го накара изведнъж да се влюби в мен. Искях да го направя единствено за себе си. Като своеобразен подарък. Защото отказвах да въздишам по него години наред, без да получа поне едничко нещо в замяна. Непрекъснато си представях този момент. Планирах различни форми на нападение. И знаете ли какво стана? — погледът ми се закова в пода. Нямаше смисъл да чакам отговора им. — Завършването дойде, а аз не го направих. Не че се бях уплашила. Просто осъзнах, че превръщането на

фантазията в реалност ще я опетни. А аз предпочитах фантазията. И знаете ли какво още? Преди около година се сблъсках случайно с него на една бензиностанция и дори не го поздравих — тук най-сетне се осмелих да вдигна очи. — Знам, че няма да ме разберете, но това е същността на по-голямата част от живота — да нарушаваш собствените си обещания.

И с това ударих дъното. Моят опит да постигна освобождение или да кажа нещо мъдро и полезно на тези деца завърши с онзи вид тишина, която настъпва, след като лудата коткарка ви е разказала надълго и нашироко как безценният ѝ Пухчо е усмъртил една хлебарка и е спасил къщата от голяма напаст. Вероятно защото, когато единственият човек, с когото споделяш години наред проблемите си, е твоят котарак, рано или късно просто излизаш от коловоза.

И получих онова, което заслужавах, разбира се — съкрушителна, неловка тишина и внезапен триизмерен поглед към себе си през очите на групата. Да, надежда всяка забравете, както е казал поетът. Но това най-неочаквано ме освободи. По странен начин.

— Та ето затова съм тук — изрекох накрая. — Да стана по-силна и по-безкомпромисна. Да се науча да не ми пука чак толкова. Да се издигна от пепелта на съществуването си, превръщайки се в страховит феникс, и най-сетне да покажа среден пръст на живота.

След една болезнено напрегната пауза Бекет се осмели да заговори.

— Окей — изрече, растягайки втората сричка така, сякаш си мислеше: „Тази е пълно куку“. После се обърна към Джейк и кимна: — Ами ти?

Всички се обърнахме към Джейк. И едва в този момент го забелязах за първи път — имам предвид в контекста на групата. И осъзнах, че той изобщо не изглежда като другите момчета. Всички други носеха бейзболни шапки, къси панталони и тениски. Като изключим индивидуалните вариации като ръст, цвят и дължина на косата, всички бяха някак си еднакви — момчешкият вариант на всички момичета в стаята. Не и Джейк. Той беше облечен с червена хавайска риза, избелели камуфлажни панталони и чехли. На главата си носеше стара рибарска шапка с кукичка с муха, прикрепена към нея, която при други обстоятелства би могла да го превърне в абсурден глупак. Но не и тук. Може би заради силата, която подсказваха

мускулите му. Или заради готините очила, с които имаше звездното излъчване на Кари Грант. Или заради смешната шапка, излязла сякаш от „Острова на Гилиган“, която доказваше извън всякакво съмнение, че изобщо не му пука какво мислят останалите за него. Дори само това беше достатъчно, за да привлече вниманието към него. Но ето че цялата стая, включително и моя милост, изведнъж беше пронизана от една и съща мисъл — този тип ще бъде шефът.

Джейк дари всички присъстващи с широка, закачлива усмивка и рече:

— Защо съм тук ли? — после посочи към мен с палец и изрече следното: — Заради същото, което каза и тя.

И в този момент цялата зала избухна в шумен, освобождаващ напрежението смях. Дори аз се смях за цяла минута. Докато не осъзнах, че никой не се смее с мен.

— Всъщност — изрече Джейк, когато всички замлъкнаха — сега сериозно, хора — огледа всички. — Съгласен съм с червенокоската — намигна ми. — Или с ягодоворусата, каквато е там — и малкото останали шумове заглъхнаха и няколко от хлапетата се обърнаха към мен. — Не й запомних името, но е права. Животът наистина ще ни скрита яко по топките. Имам предвид всички присъстващи. Включително и мен. Затова смятам, че съм тук, за да се науча да оцелявам след тези ритници. И да ги приемам като мъж. А защо не и аз да му отвърна с няколко ритника, нали? — отново ме погледна. — Точно като нея — и с тези думи или може би дори само с този поглед той ме спаси. — О, между другото, казвам се Джейк — добави. — Не съм учил във Васар. Но току-що завърших Харвард.

За втори път през този ден в стаята се възцари гробовна тишина. Но този път на благоговение. В този момент Джейк официално беше провъзгласен за алфа-вълка. Техният, защото беше готин, самоуверен, модерен и жизнерадостен и защото беше завършил не кой да е университет, а *Харвард*. Но моят също. Защото, въпреки че не спрях да се гавря с него през целия ден, той все пак беше така добър да ме спаси от неудобството.

Обаче Бекет нямаше никакво желание да позволява на Джейк да бъде алфа-вълкът. Изправи се светкавично, за да си грабне обратно позицията на водач, и когато Джейк седна обратно на стола си, Бекет попита с изненадващо плътен глас:

— Някой има ли представа къде се намираме?

Хлапетата се спогледаха. А дали някой *не знаеше* къде се намираме?

— И което е още по-важното — добави Бекет, след като се увери, че е привлякъл достатъчно вниманието ни, — някой има ли представа къде *отиваме*?

— В пустошта — отговори едно от момчетата.

— В дивата природа — пробва друго.

— В средата на нищото — подметна трето.

— В Дисниленд ли отиваме? — запита Бекет, оглеждайки цялата група.

— Не! — извикахме в хор всички, схващайки накъде бие той.

— Точно така — кимна Бекет. — Там, където отиваме, е обратното на Дисниленд. Отиваме в планината Абсарока^[1]. Само дете не се произнася точно както се пише. Произнася се АБ-СОЪР-КА. Повторете!

Всички повторихме.

— Една от най-стръмните, най-дивите и най-кръвожадните планини в Съединените щати. Ще ви сдъвче и изплюе като костилки. Това въобще не е детска работа, деца! Ако искате да имате някаква надежда за оцеляване — направи драматична пауза, — трябва да следвате указанията ми до последната буква!

Зачудих се дали в тези негови думи има капка истина, или просто се опитва отново да си присвои водаческата роля.

— Днес следобед ще отидем до склада, за да си вземете екипировката, която ще ви е нужна. След това ще отидем до килерите, за да напълните раниците си. А след една хубава вечеря — препоръчвам ви мексиканския ресторант на Стейт стрийт — ще се насладите на последния си душ, ще пуснете лайната си за последен път в тоалетна и за последен път ще се опънете за сън в легло.

Съобщаването на тези новини очевидно му доставяше огромна наслада.

— От утре ще бъдете подложени ежедневно на удари от всички страни. Не забравяйте, че не отиваме в хотел „Четири сезона“! Когато приключа с вас, Мотел 6 ще ви се стори като луксозен круиз — кимна със задоволство при вида на шокираните ни изразения. — Точно така. През следващите три седмици ще бършете задниците си с шишарки.

Мръсотията ще проникне чак до костите ви. Там, горе няма души, приятели! Нито шампоани, нито дезодоранти, нито гел за коса! Всички ще заприличате на дяволи и ще воните като скунксове. Не знам за кои се мислите, нито защо смятате, че можете да се справите с този преход. Може би се мислите за възхитителни. Може би се мислите за корави пичове. Но чуйте от мен следното — в планината Абсарока единственият корав пич е Майката Природа, а тя ще ви скрие задниците, при това как!

Огледах присъстващите. Хлапетата очевидно бяха във възторг от идеята някой да им скрие задниците.

Бекет измъкна една раница образец, за да ни покаже как да си подредим багажа.

— Ето как се живее в суровата планина — започна. — Не вземаме с нас нищо, запомнете — *нищо*, което не ни е нужно! Когато носиш целия си живот на гърба, всеки грам има значение! Ще разполагате с четка за зъби, паста за зъби и пластмасова чашка, в която да плюете. Позволява ви се слънцезащитен крем, вазелин за устни и гребен. Не ви се позволяват гримове, лосиони, бижута или каквито и да било електронни средства. Чуйте и следното: не оставяме след себе си нищо, освен отпечатъци от стъпки! Всичко, което е извадено от раниците, се връща в раниците! Дами, ако за вас е настъпил *онзи период* от месеца...

— Гадост! — провикна се едно от момчетата.

— Ще опаковате използваните си санитарни средства в двоен плик и ще ги върнете тук с вас! *Всичко, което излиза от раницата, влиза обратно в нея!* Не си въобразявайте, че ако захвърлите използваните си дамски продукти в гората, ще ви се размине! Оставянето на тампони в гората води до моментално изключване!

Това наистина ли е било проблем преди? Наистина ли жените в тези курсове са хвърляли използваните си тампони, където им падне? И за това ли трябваше да внимаваме? Сега си давах сметка, че наистина не бях обмислила внимателно това пътешествие. Не бях предвидила, че няма да се къпем цели три седмици. Или, че няма да ни позволят да си вземем дезодоранти. И докато гърдите ми се свиваха от тревога заради невероятно погрешната стъпка, която бях предприела с идването си тук, не пропуснах мислено да благодаря на съдбата за факта, че поне за мен *онзи период* от месеца беше отминал.

Но какво, за бога, съм си мислела? Та аз никога не съм била катерач! Никога не съм обичала да обикалям планините. Моите най-любими неща на този свят открай време са били меките легла, хубавите книги и големите чаши кафе. И не желаех никой да ми сритва задника — нито Майката Природа, нито който и да било друг.

Но как не се бях усетила досега? Този преход беше последното нещо на света, което исках да правя! Изведнъж усетих, че стомахът ми се преобръща от отчаяние. Трябваше да замина за Париж с някоя весела шапка на глава и да се запиша в готварски курс! Как изобщо можах да избира за свой житейски модел Голямата стъпка, когато всъщност мислех за Джулия Чайлд?

Огледах залата, за да проверя дали и някой друг вече не се е паникьосал. Обаче тези хлапета — тези тъпи хлапета — се бяха прехласнали по Бекет. Колкото по-страховити неща разказваше той, толкова повече го харесваха.

— Можете да вземете със себе си малък фотоапарат, ако влиза в това джобче — продължи той, като посочи едно място с цип в раницата. — Позволява ви се една резервна тениска, един резервен чифт чорапи и един резервен чифт бельо. Трябва да си вземете по един тефтер, който ще ви служи като дневник, а ако желаете, можете да си вземете и по една книга. Що се отнася до екипировката, в склада ще получите всичко, от което имате нужда. Ще пригответе раниците си сами по начина, който ви показах, но дори не си и помисляйте да криете шампоан или дезодорант! — огледа на кръв всички ни, най-вече жените. — Това е загуба на пространство и излишна тежест! Ако открия подобно нещо в раницата ви, ще ви накарам да го изядете!

След това извади една карта и посочи на нея едно зелено петно с тънки преплитащи се линии върху него.

— През следващите три седмици ще изминем ето този път — и го показва с химикалка. — Ще спим в палаткови групи по четирима и ще се катерим всеки ден. Ще ставаме по изгрев-слънце и ще изминаваме от десет до двайсет километра на ден. Някои от тези преходи ще бъдат вертикални. Ще бъдете много изтощени. Много вероятно е да се сдобияте с пришки. Ще намразите и себе си, и всички около вас. За жалост това е в кръга на нормалното. Когато спрем за нощувка, първата ви работа е приготвянето на заслоните и едва след това — яденето. И бъдете готови за голямо пърдене на това

пътешествие, хора! Ще бъде смешно и абсурдно. Но свиквайте отсега. Храната е дехидратирана, няма как. Мислете за пръдната си като за реактивен двигател!

Брей, този тип бил адски сериозен!

— Това не ви е алпинизъм за начинаещи, хора! — продължи Бекет, оглеждайки присъстващите. — Така че се стегнете, за да издържите!

Не беше ли? Не беше алпинизъм за начинаещи? Напротив!

— Всъщност точно за начинаещи е! — изтърсих, без да искам. — Беше описано като курс за начинаещи. В каталога.

Бекет стреснато примигна, като че ли за първи път чуваше това. После ме изгледа недоволено и промърмори:

— Знаете какво имам предвид!

Всъщност не знаех.

— Окей! — отсече и плесна с ръце, като че ли беше изчерпал всичко, което можеше да се каже за този курс. — Засега толкова. Въпроси?

Онова едро момче Мейсън вдигна ръка.

— А какво ще правим с изпражненията си? — попита. — И тях ли трябва да събираме в пликчета?

Изречението на Бекет отново стана мъртвешки сериозно, когато отговори:

— Наистина! Пропуснах този важен момент! Прибирате в раниците си и изпражненията си, точно до приборите за ядене!

До приборите за ядене ли? Всички затаиха дъх.

— Майтап бе, хора! — избухна в смях Бекет след най-дългата минута паника на света. — Разбира се, че няма да прибирате изпражненията си! Изпражненията ни са биоразградими! Просто изкопаваме дупчица в пръстта с пръчка, свършваме си работата, посипваме производството с друга пръст, разбъркваме го, а накрая го покриваме. Майката Природа ще свърши останалото.

— Свършваме си работата ли? — обади се едно момиче. — Искате да кажете... в гората?

— О, не — отговори саркастично Бекет. — Всеки път, когато ви се доходи, ще пристига хеликоптер и ще ви връща в базовия лагер!

Така. Значи вече се сдобихме и с комедиант. Саркастичен, голобрад комедиант, хванат от гората.

Бекет ни огледа за други въпроси. Лично аз имах хиляди, но за нищо на света нямаше да ги задам, нито пък да проговоря до края на живота си. Когато никоя друга ръка не се вдигна, Бекет се плесна по бедрата и се изправи.

— Окей тогава — отсече, оглеждайки групата със зловеща усмивка. — Нека игрите започнат!

---

[1] Хребет Абсарока — част от Скалистите планини в западната част на САЩ. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

В склада пробвах няколко чифта туристически обувки. Бекет каза, че било най-добре да си вземем под наем, освен ако не разполагаме със собствени носени и добре очукани обувки. Каквито аз нямах, естествено. Обувките под наем бяха повече от добре очукани — от чужди миризливи крака. И толкова често бяха мазани с водоустойчив гел, че бяха напукани. Връзките се разпадаха. И всеки следващ чифт ми убиваше на едно или друго място.

Погледнах крадешком към Джейк. Той помагаше на онова русо момиче Уинди да пробва обувки. Видях го как стяга връзките ѝ, а след това я чух как изчуруликва възторжено. Извърнах очи. И в този момент си представих съвсем ясно картината от следващите три седмици — щях да стана най-нещастният човек на света, превръщайки се в напълно сериозна, прекалено самовгълбена и прекомерно самокритична жена. А Джейк щеше да ме направи още по-нещастна, държейки се по противоположния начин.

Те го обичаха. Бяхме заедно само от два часа, а той вече беше царят на групата. Оказваше се, че е от онези момчета, които винаги можеха да кажат нещо смешно. Освен това беше самоуверен, без да бъде надут. Беше интересен, без да бъде досаден. Беше спокоен, но не чак отпуснат. Имаше по нещо за всеки. Коравите момчета можеха да разговарят с него за сериозно катерене. Неопитните момичета можеха да го помолят да им помогне да оправят ремъците на раниците си. Той предизвикваше всеобщо обожание. У всички, с изключение на мен.

Отлично си давах сметка за налудничавото си отношение, но колкото повече те го харесвах, толкова по-малко го харесвах аз. Но това трябваше да бъде моят курс! А сега той сякаш ми го беше отнел и някак си ме беше изплюл навън. Ето че отново бяхме врагове — или поне в моя ум. Бяхме като разделено семейство, чиито приятели са принудени да избират на чия страна да застанат. Само дето никога не сме били дори двойка, а и не останаха никакви страни, защото всички вече избраха него.

И изведнъж стана така, че щом той беше щастлив, аз трябваше да бъда нещастна. Щом той се вписваше, аз бях изхвърлена. Особено след като още не му говорех. След като той беше човекът, около когото се бяха събрали всички останали, за мен нямаше никакво място.

В хранителния склад ни измериха и ни връчиха дехидратирана храна за десет дена, както и смеси от подправки, мляко и лимонада на прах, и какао. Сдобихме се със славната, невероятна новина, че кравето масло може да издържи седмици наред дори извън хладилник, като същото важеше и за сиренето. Всяка групичка щеше да носи своя пита чедар, която беше толкова дебела, че трябваше да бъде рязана с жица, и достатъчно краве масло, което да стигне до получаването на следващия порцион. Очевидно в средата на катеренето ни щеше да се появи някой с дисаги, качени на магарета, който да ни донесе провизии.

— Магарета ли? — обади се онова момче Мейсън.

— Никакви коли. Никакви атевета. Само жива, дишаща природа!

— А какво ще стане, ако изядем храната си преди това?

— Тогава ще започнем да се ядем един друг — сви рамене Бекет.

Имаше лимит за тежестта на раниците ни, който зависеше от собственото ни тегло. И да, наистина ни претеглиха един по един и обявиха публично резултатите. Едрите момчета щяха да носят повече от дребните момичета, поради което тъкмо те получиха газовите туристически котлони и гигантската пита сирене чедар. Моята собствена раница тежеше 40 килограма, което ми изглеждаше като повдигане на канара. Бяха ми зачислени брашно, мляко на прах, голям пакет царевична закуска и горещ шоколад.

След като напълнихме раниците, започнахме да се упражняваме да ги слагаме на гърба си. Не можеш просто да метнеш толкова тежка раница от земята право на гърба си. Трябва да коленичиш, сякаш предлагаш брак, да сложиш раницата си на бедро, а после да я наместиш внимателно на гърба си. Бекет ни накара да се упражняваме. Аз действах много бавно, притеснена да не изпусна раницата, да не си изкълча нещо и изобщо — да не се унижа по един или друг начин. Защото досега единствените начини за избягване на неловки ситуации, които знаех, бяха: (а) да изляза от стаята и (б) да го обърна на смях с приятел. И тъй като не можех да си тръгна оттук, а приятели няха, се налагаше да бъда особено предпазлива.

Надявах се до вечерта да получим кратки, но ясни сведения за дивата пустош. Поне основното за природата. Но въпреки перченето си Бекет говореше само със загадки. Информацията, която ни предоставяше, беше изпъстрена с празни пространства, а след като го слушах пет часа подред, единственото, в което можех да бъда сигурна, бе следното: че глухарчетата стават за ядене, че пеенето по време на преход ще държи мечките на разстояние и че всеки път, когато пълним манерките си с вода, трябва да капваме по малко йод в нея, иначе рискуваме да се сдобием с чревна инфекция, наречена „гиардиаза“, която щяла да ни накара „да изтичаме и от двата края“.

Когато Бекет ни освободи за вечеря със заповед на следващия ден да се явим пред хижата точно в шест, не можех да се отърся от усещането, че ни е запознал само с миниатюрна част от информацията, която щеше да ни трябва.

На излизане му подметнах този факт, но той само каза:

— Всичко е в брошурите.

— В двете брошури ли? — попитах.

— Не се притеснявай чак толкова!

— Чувствам се малообразована.

— Тук се образуваме в крачка. Ще се научиш.

— Ами ако съществува информация, която ще ми бъде нужна, преди да мога да я получа отнякъде?

— Ще се сетиш какво да направиш.

— Ами ако не се сетя?

— Тогава ще умреш — отговори Бекет и сви рамене. — А аз ще използвам единствената си пръчка динамит, за да го направя да изглежда така, сякаш те е застигнала лавина.

* * *

Запътих се към мексиканския ресторант, препоръчан от Бекет, като не пропуснах да взема със себе си и дневника. Представях си как ще седна на някоя отдалечена масичка с купичка мексиканска яхния и ще надраскам няколко начални велики мисли. Но когато се насочих към бара, чух зад себе си силен смях. Проследявайки звука, зърнах

всички членове на нашата групичка, включително Бекет, настанени за вечеря на две събрани масички, вече преполовили чиниите си.

Извърнах толкова бързо очи, че едва не ми се зави свят. След това надникнах предпазливо, за да проверя дали не ме бяха забелязали. Не бяха.

Почувствах се като нахлуваща на купон, на който не съм поканена. Все едно ги бях преследвала или се бях влачила след тях, или съм се опитвала да се сприятеля с хора, които не желаят да ми бъдат приятели. А те самите също не бяха приятели. Бяха непознати, по дяволите! Кога успяха да се сплотят толкова само за половината ден, откакто всички се запознахме?

Може би трябваше да се присъединя към тях. Поне Джейк със сигурност би направил точно това — би се насочил към тях като шоколадов лабрадор, размятал весело опашка, за да се събере с глутницата. Обаче аз не бях шоколадов лабрадор. Точно в този момент бях по-скоро Пикъл — жалък мини дакел с опашка, която никога не помахва весело, при това в кисело настроение. Може би точно затова с нея се разбирахме толкова добре.

Пикъл, разбира се, беше кучка. В най-буквалния смисъл на думата. И макар че себе си надали бих определила като кучка, ѝ се възхищавах за това качество. Има жени, които обичат да се описват като кучки, понякога дори върху тениските си или чрез стикери по колите. Забелязвала съм ги непрекъснато около себе си: „Сладката кучка“, „Секси кучката“, „Лудата кучка“, „Алфа-кучка“, „Йога кучка“, „Кучка на борда“, „Кучка на коледа“, „Кучка върху метла“. Подобни твърдения винаги бяха привличали вниманието ми, защото никога не съм успявала да ги схвана докрай. Защо човек ще слага подобно нещо на колата си? Или върху гърдите си на тениска? Какво се опитвах да кажат за себе си тези жени? Дали това не беше предупреждение от типа „Внимание! Зло куче!“, опитващо се да внуши на света колко са корави и безмилостни? Защото никога не съм можела да се отърва от усещането, че ако си достатъчно корава, за да се вместиш в категорията „кучки“, надали е необходимо да го обявяваш с блестящи камъчета върху задните части на дънките си.

Пикъл обаче нямаше нужда от подобен знак. Един поглед към дребното, изострено личице на дакела ми, с тази нейна вечно прехапана между зъбите устна, е достатъчен, за да ти подсказва, че не е

желателно да я закачаш. Ето такава коравост ми беше необходима, особено в този момент. От онзи вид, който не се нуждае от обявяване.

Директорът в моето училище си беше закачил по стените на канцеларията плакат с шеги за Чък Норис. Чела съм ги стотици пъти, откакто работя там. Ето това харесвах най-много у моя директор, особено след като осинових Пикъл. Този плакат с шеги за това колко корав е Чък Норис непрекъснато ми напомняше за Пикъл.

„Чък Норис не набира погрешен номер — вие вдигате погрешния телефон.“ „Когато Чък Норис се занимава с изваждане, остатъци няма.“ „Супермен носи пижамата на Чък Норис.“

Чела съм този плакат толкова често, че просто съм го запомнила. И макар да знаех, че шегите са точно това — шеги, те бяха успели да породят у мен някакво странно преклонение пред Чък Норис, както и към идеята за това да бъдеш кораво копеле.

Затова тази вечер реших да възприема това преживяване на напълно игнориран човек в стил мариачи като момент, предназначен да ми даде важен урок. Групата нарочно ли ме беше изоставила, или просто беше забравила за мен? И имаше ли изобщо това някакво значение? Имах чувството, че разполагам само с две алтернативи — да отпусна примирено рамене или да изпъна гордо и предизвикателно гръб. Какво би направил на мое място Чък Норис?

Откъм групата зад мен долетя нова порция силен смях. Едно от момичетата се изправи и започна да върти над главата си въображаемо ласо, докато всички останали я аплодираха.

Няма проблеми. Не бях дошла тук да се сприятелявам с когото и да било. Всъщност бях дошла точно за обратното. Бях прекарала целия си живот, държейки се твърде безпомощно. Значи този момент беше полезен за мен. Беше крайно време да се науча как да не ми пука. Освен това последното, от което имам нужда, преди да потеглим утре към пустошта, бе да се накваса с текила. Махмурлукът надали може да се определи като най-подходящото начало на пътуването към себе си.

Какво би направил на мое място Чък Норис? По-скоро какво би направила Пикъл — освен да захапе глезените на всички, разбира се? Отговорът беше лесен. Щеше да открие друг ресторант, където да изяде проклетата си вечеря.

Но се оказа, че Бекет е имал основателна причина да ни препоръча мексиканския ресторант на Стейт стрийт — това беше

единственият ресторант в града. Като изключим китайския ресторант с колелото отпред, наричащ себе си Китайски бюфет и барбекю „Златният корал“, който в четвъртъците беше затворен. Голям късмет.

В крайна сметка си скалъпих вечеря от магазина на бензиностанцията, водена от два противоречащи си мотива — да се натъпча със здравословно гориво, за да започна това пътешествие във върховна форма, и да погълна всичката вредна храна, до която мога да се докопам, защото може да се окаже, че ми е последната в живота.

Ето как се оказах на една пейка в парка при залез-слънце, балансираща „вечерята“ си върху краката — пакетче семки, малко телешка пастърма с люти подправки, бутилка изворна вода, една кока-кола, а за десерт шоколадово блокче и пай.

Насилих се да огледам обстановката. Градът имаше класически профил на местенце от Дивия запад с квадратните си фасади, изправени една срещу друга от двете страни на широка главна улица. В далечината се виждаха планините. И над всичко това си виждаше залез, който беше толкова див, огнен и зашеметяващ, че сигурно просто се фукаше.

При тази гледка бръкнах в сутиена си, за да извадя списъка с неща за подобрение. Беше време за малко наставления, а наоколо нямаше никой друг, който да ми ги даде, освен мен самата. Бях пристигнала на погрешното място — това беше повече от ясно. Но какво от това? И други път съм вземала погрешни решения. Нали точно затова всъщност бях тук — да надскоча очакванията на всички, включително моите собствени? Тогава какво значение има, че съм последният човек, на когото другите биха заложили? Все пак ще спечеля сертификат! Може и да не съм най-добрата алпинистка на света, но със сигурност мога да изпреваря в катеренето шайка колежанчета с махмурлук. Те бяха твърде млади, за да схванат добре залозите. Живееха с погрешното впечатление, че животът им има значение, че животът по принцип е честен и че всичко в крайна сметка ще завърши с хепиенд. Обаче аз знаех неща, които те не знаеха — че всички, които обичаш, рано или късно изчезват; че това, че заслужаваш щастлив живот, не означава непременно, че ще го получиш; и че на този свят наистина няма никой друг, на когото можеш да разчиташ, освен на самия себе си. Аз разполагах с предимството на множеството разочарования. Разполагах с предимството на житейския

опит. Може и сега да похапвах вредна храна на една пейка, но поне си давах сметка колко съм жалка.

Ето това бях аз на ръба на пропастта на моето Велико пътешествие — съвсем сама, с пакетчета вредна храна в скута си и отворен дневник с един безполезен цитат на заглавната страница: „Ако не успееш от първия път, значи не си Чък Норис“. Люпех замислено семки и се чудех как така нямам никакво вдъхновение да пиша, когато телефонът ми иззвъня.

Започнах да ровя в чантата си и докато го включа, едва не пропуснах разговора.

Беше Майк.

Дори не го поздравих. Просто изрекох:

— Пак ли ми се обаждаш?

— Всъщност ти си тази, която ми се обажда — отговори Майк.

— Не е вярно.

— Напротив. Набрала си ме, без да искаш. От десет минути слушам какво става в чантата ти.

Трябваше да се уверя.

— Набрала съм те, без да искам ли?

— Случва се често.

— Така ли?

— Веднъж-два пъти месечно.

— А ти какво правиш тогава?

— Обикновено крещя: „Хей! Набрала си ме, без да искаш! Затвори!“. Обаче ти не ме чуваш.

— А после?

— После се отказвам и слушам.

— Слушаш ли? — възкликнах. — И чуваш ли нещо?

— Понякога чувам даже всичко.

— Ама това е подслушване! Това е морално престъпление! — извиках, питайки се какво ли е чувал около мен.

— Но нали ти ми се обаждаш?

— Но не нарочно!

— Няма значение.

— Някога казвала ли съм нещо... — започнах.

— Инкриминиращо ли? — довърши той.

Само кимнах.

— О, не — отговори той. — Обикновено си в супермаркета. Или при фризьора. Или с домашния си любимец. Доколкото схванах, имаш куче, което ти яде мебелите.

— Да — кимнах пак. — Мини дакел. Ужасна е.

— Отърви се от него. Животът е твърде кратък.

— Защо не ми каза по-рано, че съм ти звъняла толкова често, без да искам?

— Защото не мислех, че ще искаш да ме чуеш.

— А сега смяташ, че искам, така ли?

— Надявам се — отговори той. — Освен това искам да ти благодаря за вчера. Беше много мила.

— Не беше нищо особено.

— За мен обаче беше важно.

Отворих пакетче пържени картопки и няколко от тях се изсипаха в скута ми.

— Доколкотохващам, още не си потеглила към планината — продължи Майк.

— Правилно — отговорих, дъвчейки едно картофче.

— Сигурна ли си, че ще можеш да се справиш?

— Не — отговорих и искреността на този отговор ме погали като бриз. — Но вече няма връщане назад.

— Разбира се, че има — изтъкна Майк. — Винаги има връщане назад.

— Не съм много сигурна в това.

— Дънкан изглежда искрено притеснен за безопасността ти на този курс.

— Говорил си с Дънкан?

— Казва, че компанията била прочута с множеството загинали по време на преходите. Привличат най-тъпите търсачи на силни усещания, а след това не ги обучават.

— Вече имат ново ръководство.

— Сигурно знаеш, че има много други отлични курсове по оцеляване — изрече авторитетно Майк. — Но точно този не е един от тях.

— Сигурно си прочел за нападенията на мечки.

— Не, но прочетох за инцидента с рапела. И за свличането на скали. И за момчето, което загинало от хипотермия.

— С мен всичко ще бъде наред — изрекох, чудейки се обаче дали ще бъде така.

— Защо го правиш?

— Ако оцелееш, ти връчват специален сертификат.

— Чуваш ли се какви ги приказваш?

— Искам този сертификат!

— Има един проблем — не си точно алпинистка.

Беше прав, но въпреки това коментарът му ме ядоса.

— Виж какво, тренирам за това вече месеци наред! — възкликнах с много по-раздразнен тон, отколкото ми се искаше. — Всяка сутрин бягам по пет километра!

— Но това сега не ти е тичане из квартала!

— *Петкилометрово* тичане! — поправих го аз.

— Фактът, че тези пет километра ти правят впечатление, само доказва тезата ми. Съвсем сериозно.

— Не се шегувай с мен!

— Изобщо не се шегувам!

— Само не ми казвай сега, че не мога да го направя! — срязах го аз.

— Хелън, ти си това, което си! Не можеш да се промениш!

— Разбира се, че мога!

— Просто подобни неща не са в твой стил, това е.

— Аз просто не показвах своя стил, докато бяхме заедно. Но вече съм се превърнала в животно. В кръвожадно животно.

— Защо?

Вече съжалявах, че включих телефона. Понякога наистина не е добре да говориш, с когото и да е, само и само да не бъдеш сама.

— Не би искал да чуеш отговора — промърморих.

— Хелън — каза Майк, — не си длъжна да го правиш!

— Всъщност съм! Трябва да го направя!

— Искам да се върнеш у дома!

— Няма да се върна у дома! Имам си план, който възнамерявам да изпълня!

— Не ме разбра — каза Майк. — Имам предвид ела си у дома, при мен!

Изпуснах телефона в скута си. Зяпах го неவிждащо в продължение на няколко секунди, преди да събера сили отново да го

вдигна.

— Там ли си още? — попита Майк. — Или те изгубих?

— Тук съм — отговорих, но не бях сигурна дали го мисля.

— Говоря ти напълно сериозно, Ели. Ела си у дома!

— Винаги много съм мразела да ме наричаш „Ели“!

— Просто затвори телефона и се върни у дома! Тази раздяла е истинска лудост!

Беше ми необходима цяла секунда, докато намеря подходящия отговор.

— Това между нас не е раздяла, Майк. Това е *развод*! Разведени сме вече цяла година! Разводът не може да се върне назад! Подписахме разни документи, помниш ли? И прекратихме брака си по най-официален начин!

— Да, знам, разбирам и от определена гледна точка изглежда малко налудничаво, но...

— От всяка гледна точка изглежда адски налудничаво! — срязах го аз.

— Просто тогава направихме избора, който трябваше да направим. Но сега съм по-добър човек. Наложих се здравата да ме поразтърсиш, но ето че вече се справих!

— Не беше разтърсване, Майк. Беше юридически документ.

Телефонът ми даде сигнал, че батерията му свършва.

— Гарантирам ти, че съм си пак старият, но вече по-добър! Вече мога да бъда добър с теб, Ели!

Отпуснах глава назад. Беше напълно в негов стил да каже точно думите, които винаги съм копняла да чуя — но тогава, когато е вече твърде късно.

— През последните шест месеца непрекъснато ходя по срещи — продължи той. — Но знаеш ли какво? Никоя не може да се сравни с теб!

— Непрекъснато ходиш по срещи ли? — възкликнах.

— А ти не ходиш ли? — контрира ме той. — Таби каза, че си излизала от време на време.

— Веднъж. С един белгийски застраховател. Това не се брои.

— И не е имало друг? Ти сериозно ли?

Разбира се, че е имало друг. Крайно неподходящ друг, с когото нищо не стана заради Майк. Двамата с Джейк се познаваха, разбира се,

от множество Дни на благодарността и Нови години у баба Джиджи. Знаех, че ще го шокирам порядъчно, ако му изтъря това — беше изкушаващо. Но не го направих. Отчасти защото ние с Майк вече не бяхме чак толкова близки, за да споделям с него нещо толкова интимно. Отчасти защото самата аз не бях сигурна дали забъркването ми с Джейк е било страхотно или тотално жалко. И отчасти защото (макар че точно това никога нямаше да си го призная, дори пред себе си) това почти нещо с Джейк беше докоснало нещо толкова крехко в мен, че сега няхах никакъв избор, освен да стоя денонощно на пост пред него, за да го охранявам.

— Имала съм множество възможности — отговорих, — но се намирам в период на изцеление.

— Разбирам — каза Майк.

Телефонът ми пак даде сигнал за батерията.

— Върни се у дома! — повтори Майк. — Защо винаги трябва да бъдеш толкова сурова със себе си?

Поколебах се. Това беше моделът, естествено. Определени хора в живота ти — при това не задължително онези, които го заслужават — са в състояние да свалят всичките ти защиты. Винаги. Даже след като си се подсигурил двойно и си сменил кодовете. За мен такъв човек открай време е бил Майк.

До този момент. Беше крайно време да стана корава. Беше крайно време да оголя зъбите на кръвожадния звяр, стаен дълбоко в мен. Беше време да кажа не само „не“, но и „Не, по дяволите!“.

Поех си дъх, за да го направя. И точно тогава, сякаш по поръчка, батерията на телефона ми свърши.

— Майк? — изрекох, макар вече да знаех, че го няма.

Никакъв отговор.

Вината не беше негова и аз го знаех. Но въпреки това предпочетох да добавя и това към дългия си списък от разочарования. Проклетият ми бивш съпруг! Никога не ми е позволявал да направя онова, което искам!

* * *

Остатъкът от вечерята си предъвквах като на забавен кадър. Не можех да отрека, че предложението на Майк не ме разтърси. Ако беше дошло преди една година или дори преди шест месеца, като нищо щях да омекна. Но вече беше твърде късно. *Чък Норис затръшва дори въртяща се врата.*

Държах в ръка празната си кутийка от кока-кола, устата ми беше пълна с последната хапка от пая и аз се канех да си събирам нещата и да се връщам в хижата, когато групата — моята група — се показва на алеята към хотела, порядъчно подпийнала.

Всички бяха станали най-добри приятели, по начина, по който сплотяват мексиканската бира и салсата. Когато приближиха, Уинди — онази, която продължаваше да флиртува с Джейк — ми подвижна:

— Отиваме на покрива, за да играем на „Истина или предизвикателство“? Няма ли да дойдеш?

И преди да се усетя, преминах в режим „Пикъл“, подмятайки саркастично:

— Ти сериозно ли?

Тонът ми беше прекалено гаден, но тя и без това не ме слушаше, защото точно тогава едно от момчетата я сграбчи през кръста като по рекламите и тя се захили.

Вече ги мразех всичките.

Опитах се да преценя състоянието на Джейк, без да го гледам директно. И той ли беше пиян? И той ли щеше да се качи на покрива с тях? Изправих се бясно при тази мисъл и когато го направих, опаковките от моята позорна и трагична вечеря се изсипаха на земята. Разкрита съм. Мамка му! Но преди да успея да се наведа, Джейк се оказа до краката ми и вече ги събираше. Изправи се и пристъпи към мен. И тъкмо когато си мислех, че той ще ми върчи цялата купчина боклук, той внимателно, почти нежно измъкна от ръката ми един последен боклук — кутийката от колата, след което отнесе всичко до кошчето и го хвърли.

Проследих го с поглед. И не бях единствената. Цялата група го чакаше да се върне, като че ли не можеха да отидат никъде без него. Когато той се обърна към тях, някой изкрещя:

— Движение, Джей-дог!

И Джейк се престори, че минава в тръс.

Джей-дог ли? Той очевидно беше станал Джей-дог.

Изведнъж и на мен ми се прииска да си имам прякор. Искях да бъда от онези хора, на които хората дават прякори. Как ли щеше да се промени животът ми, ако започнат да ме наричат „Хе-дог“? Добре де. Хе-дог със сигурност не става. Но нещо друго. Опитах се да си спомня дали някога съм имала свестен прякор. Дънкан ми беше измислил поне петдесетина, обаче те не се брояха, защото ги мразех до един: *Хелена, Хеленита, Хола, Сестричке, Сестра Скреж, Голямото мамче, Лудата лейди, Лена, Лента, Бързата лента*. По едно време реши, че когато съм ядосана, приличам на броненосец, което на свой ред даде началото на цяла нова поредица обидни или дразнещи прякори, в това число *Бронята и Носа*. Но не се сещах за нито един прякор, който да ми харесва. Майк понякога ме наричаше „госпожа Тъп“, от което ме побиваха тръпки, въпреки че никога не му го казах. След известно време се спря на „Ели“, което така и не ми пасна, но беше известно подобрение. А баба Джиджи ме наричаше Скъпа, но пък тя наричаше всички останали „Скъпа“.

Добре де. Ще си призная. Харесвам името си Хелън.

Проследих с поглед Джей-дог как изприпква обратно при групата. По някакъв странен начин бе направил дори и изхвърлянето на боклук да изглежда страхотно. Бекет не би одобрил този мой пай — ядрените химикали, които са го произвели, пластмасата, с която беше опакован, транспортната индустрия, която го беше докарала тук от фабриката в Канзас — или където и да е. Можеше съвсем спокойно да ме използва като назидание — като пример за връзката между вредната храна и замърсяването на природата. Обаче стана така, че Джейк беше успял да скрие моя боклук много преди Бекет изобщо да забележи, че съм тук.

Но аз нямаше да отида на покрива. Нямаше да седна там, за да наблюдавам как шайка хлапета играят някаква тъпа игра. Ала точно след като Джейк се обърна, без да имам никаква основателна причина, аз се изпълних с неясната надежда, че той ще им каже да си продължат без него и ще остане при мен.

Кое то той не направи, разбира се.

Джейк отиваше на покрива, за да продължи да пие бира на залез-слънце и да се отдаде на обичайната си лекота и оптимизъм, на които можеш да се радваш само тогава, когато си на двацет и две. А аз,

естествено, оставах тук. Сама. Това беше единственият начин, по който тази игра можеше да се играе.

Само дето, когато настигна групата и застана най-отзад, си казах, че може, макар и за миг да се обърне и да ми намигне — нещо като признание, че и аз съм тук, че в тази пустош има поне един човек, който знае, че и аз присъствам наоколо.

Но не трябваше да си позволявам подобни надежди. Джейк, разбира се, продължи, без изобщо да ме погледне. Като истински непознат. Като човека, какъвто бях поискала от него да стане.

ОСМА ГЛАВА

Макар и със замаяна от сън глава, на следващата сутрин се качих в автобуса — стар училищен автобус, преобоядисан в зелено, с логото на Компанията за оцеляване в пустошта.

Избрах си място отпред, като побързах да седна откъм пътеката, така че никой да не може да седне до мен. Или поне да мога да се успокоявам, че точно затова никой не е седнал до мен. Но изведнъж едно кльощаво момче на име Хю мина безцеремонно пред краката ми и седна до мен, без дори да ме погледне. Вторачих се в него, докато, вече удобно настанен, той не попита:

— Мястото заето ли е?

— Не.

— Е, вече е заето.

Вперих поглед към прозореца от другата му страна, въпреки че все още беше твърде тъмно, за да се види каквото и да било.

— Между другото, вчера беше много забавна.

— Така ли?

— Аха — кимна той. — Но по тъжен начин.

Смръщих се и смотолевих:

— Благодаря.

— Ти си моята нова любимка тук.

— Така ли?

Нещо в тона, с който говореше, ме караше да си мисля, че има предвид точно обратното.

Той се приведе и изрече доверително;

— Нямах никаква представа, че тук ще бъде като в студентско братство.

— Аз също — отбелязах с усмивка.

Докато хлапетата се качваха едно по едно, Хю се приведе към ухото ми и започна да шепти обиди по адрес на всеки един от тях. По някакъв чудодееен начин се фокусираше моментално върху най-абсурдните им и уязвими черти — татуировката на глезена, която

крещеше: „Най-добри приятели завинаги“, изскочилите над дънките с ниска талия тлъстини, фалшивият тен. Момчето беше наблюдателно — не можеше да му се отрече. И може би малко подло. Обаче аз не бях в позиция да се правя на придиричива.

Разговорите в автобуса бяха шумни и весели — децата нямаха търпение да започнат смъртоносните си приключения за отслабване. Доколкото можех да преценя, аз бях единственият човек наоколо, който беше ужасен и притихнал. Адреналинът вече пулсираше във вените ми. Полагах максимални усилия да не обръщам внимание на начина, по който Джейк ръководеше купона, но както е добре известно, колкото по-силно се стараеш да не обръщаш внимание на нещо, толкова по-централно място заема то в твоето внимание. Особено когато това нещо е човекът на седалката точно зад теб.

Първата тема за тази сутрин беше единствената книга, която беше позволена на всеки от нас. Може би защото тя подсказваше доста неща за един човек — ако ти е позволено да разполагаш само с една книга през следващите три седмици, коя би била тя? Повечето от момчетата си бяха взели трилъри и вече се уговаряха да си ги разменят. При момичетата разнообразието беше по-голямо. Една си беше взела Библията. Друга носеше наръчник за фитнес. Трета, моля ви се, беше взела готварска книга за кексчета! Четвърта беше предпочела любимата си книга от детството — „Анна от Седемте фронта“, за да изпълнява ролята на литературен еквивалент на успокояващата храна. Уинди пък носеше учебник по психология за летния курс, на който се беше записала.

Тя също беше на седалката зад мен, с Джейк, разбира се, когато беше придърпала на минаване.

— Ти каква книга си носиш? — попита ме тя.

Обърнах се и установих, че целият автобус ме зяпа. Чакаха.

— Никаква — отговорих.

— Тя си е забравила книгата! — изкрещя едно от момчетата, сякаш това беше адски смешно.

— Не съм я забравила — отговорих. — Просто реших да не вземам книга.

Очевидно това бе възприето като поредното неразбираемо изявление от моя страна. Едно от момчетата се почеса смутено по врата.

— Просто исках да посветя цялото си внимание на преживяването, да попия всеки момент — изрекох и в мига, в който го казах, осъзнах колко глупаво звуча. — Просто не искам да пропусна нищо!

Макар че дълбоко в себе си исках точно обратното — да се прибера у дома и да пропусна *всичко*!

Обърнах се отново напред, но Уинди се надвеси над мен и каза:

— Между другото, аз съм Уинди.

— Помня те от вчера — отвърнах.

— Но с „и“!

— Тоест? — изгледах я озадачено.

— Значи не е „Уенди“ като в „Питър Пан“. А „Уинди“, като „ветровит“!

— О! — беше единствената ми реакция.

— Можеш ли да познаеш как се казва малката ми сестра? — продължи неуморно тя и дори не ме остави да позная. — Казва се Сторми^[1]!

— С „о“?! — не се сдържах аз.

— Аха! — кимна ухилена Уинди. — Ние сме от Калифорния!

Изчака секунда, за да чуе дали ще добавя още нещо, което аз не направих, така че накрая тя се присъедини към по-важния разговор отзад и аз бях забравена. Моят спътник по седалка вече беше заспал, така че аз се отпуснах с ръце в скута си. Можех да се престоря, че слушам, но нямах такова желание. Просто не разбирах как могат да бъдат толкова безгрижни, когато им предстояха толкова големи опасности. Когато поехме по двупосочното шосе, откарващо ни още по-далече от цивилизацията, в главата ми зазвучаха думите на Майк, че никога не съм била алпинистка. Не след дълго навлязохме в съвсем различна от познатата територия — скалите се увеличиха, цветовете бяха съвсем различни от познатото. На Източния бряг скалите бяха все в нюанси на сивото, но тук почвата беше червена, пурпурна и оранжева, зеленината беше по-рехава, почвата — по-песъчлива. Загледана в картините, които се нижеха край прозореца, си казах, че може би тъкмо промяната на цветовете ме кара да се чувствам толкова далече от дома.

По едно време Бекет се изправи със своя клипборд, за да направи няколко съобщения.

— Днес катеренето е само вертикално, хора. През целия ден. Всяка стъпка от него. Така че да се фокусираме!

Дарих го с цялото си внимание и дори си извадих дневника, за да си водя бележки. С фокусирането нямах проблем. Що се отнася до вертикалното катерене през целия ден — за него не бях толкова сигурна.

Записвах трескаво плана за деня, който ни четеше Бекет. Ще се катерим като група от дванайсет човека плюс Бекет, а всеки следобед, при достигането до мястото за устройване на лагера, ще се разделяме на палатковите си групи от по четирима. Ще готвим и ще спим в палатковите си групи, а сутрин отново ще се събираме, за да се катерим заедно.

— Значи ще спим в палатки? — попита едно момиче.

— Нали бяхте вече в склада? — изглежда я Бекет. — Някой да е получил палатка?

Момичето се огледа.

— Не — отговори вместо нея Бекет. — Палатки няма. Ще спим под заслони.

— Тогава защо групите се наричат палаткови? — продължи момичето.

Бекет вдигна очи към тавана на автобуса, показвайки, че започва да му писва, и накрая отговори троснато:

— Просто така се наричат!

След това Бекет зачете имената на отделните палаткови групи. В мига, в който стиснах палци, молейки се да не бъда с Джейк, автоматично смених молитвата си, надявайки се всъщност да съм с него. В крайна сметка той беше най-готиният човек тук. Но освен това беше и Джейк. Същият, до когото исках да бъда и до когото не можех да понеса да остана. Нямах съмнение обаче, че желанието ми да не бъда с Джейк не означава непременно, че нямаше да бъда с Джейк. Понякога се питах дали, заявявайки предпочитанията си пред вселената, всъщност не я предизвиквах да ми се опълчи. Може би на този етап би било по-разумно да пробвам обратната психология.

Каквото и да си мислех обаче, в крайна сметка Джейк се оказа в първата група, а аз — в последната. Заедно с момчето Мейсън, момичето Уинди и с това пясъчнорусо момче, което седеше до мен в автобуса — Хю.

След като групите бяха ясни, Бекет ни изясни правилата за прехода, в това число неподлежащи на възражение команди да пием вода при всяко спиране, да се мажем със слънцезащитен крем и да обръщаме внимание на краката си.

— Ако усетите, че някъде по ходилото ви започва да се образува пришка — изтъкна той, — изобщо не чакайте! Спрете групата и се погрижете за нея! В планината пришките могат да ви направят инвалиди! Ако вкъщи ви излезе пришка, просто лягате пред телевизора и я чакате да мине. Но тук пришката означава да изминете осем километра в тотална агония! — огледа всички ни. — Ясно ли е?

— Напълно! — извика хорово групата.

— Въпрос! Какво правим, когато усетим, че ни се образува пришка?

— Погрижваме се за нея!

Записах в дневника си и това: *пришка* = *погрижване*. Но някъде в гърдите ми се прокрадна хладният полъх на страха. Бях много доволна от себе си, когато изминавах всяка сутрин по пет километра. Но те бяха върху настилка, при това равна настилка. Никога през живота си не бях прекарвала цял ден в катерене на планини. Ами ако наистина не мога да се справя? Ами ако успея да стигна само до средата на крайната цел? Ами ако се окажа най-слабата връзка в звеното? Оглеждайки се, аз си дадох сметка, че последното изглеждаше не само възможно, но и крайно вероятно. Забрави за онзи сертификат! Това си беше чиста заблуда! Мога да се броя за късметлия, ако просто завърша прехода. Коя бях аз, та да твърдя, че мога да променя целия си живот само като заявя, че нещата ще бъдат различни? Винаги съм била от онези деца, които бяха избирани последни в отборите по физическо възпитание и които завършваха последни при бягане. А преди онова плуване цяла миля в летния лагер цяла нощ плаках.

Горната част на прозореца на автобуса беше отворена. Вятърът нахлу през нея и разроши косата ми. Отпуснах се назад в седалката. Когато пораснеш, разбира се, никой не те кара насила нито да бягаш, нито да плуваш. Можеш спокойно да ги пропуснеш. Освен ако, разбира се, по причини, неясни и за самата теб, не се запишеш доброволно за подобни мъчения.

Стигнахме до началото на маршрута и се изнизавме от автобуса. Това наистина беше краят на пътя, в най-буквалния смисъл на думата. От тази точка нататък нямаше нищо друго, освен планински пътеки в различни посоки, маркирани с дървени табели и жълти букви. Боровите дървета се извисяваха високо над нас и не само се виждаха и изпълваха гърдите ти с уханието си, но и можеха да бъдат почувствани — едно мълчаливо присъствие навсякъде около нас. Това беше то — днес щях да вляза в тази гора и нямаше да изляза от нея в продължение на три седмици.

Раниците ни бяха закрепени върху покрива на автобуса и сега Бекет се качи там с въже и няколко метални халки, за да ги свали. Но преди да започнем да ги поемаме, той отсече:

— Засега не се товарете, хора. Време за пишкане!

Огледах се за тоалетна.

— Къде? — запита вместо мен момичето, което беше питало за палатките.

— Ето там! — отговори той, сочейки към гората. — Намерете си място! Разпръснете се! Добре дошли в гигантската, безплатна тоалетна на пустошта!

Разпръснахме се. Лично аз вървах дотогава, докато престанах да виждам, когото и да било, макар отлично да си давах сметка, че това е най-лесният начин да се изгубя. Докато кляках и се стараех да не намокря обувките си, си казах, че на момчетата наистина им е много по-лесно, отколкото на момичетата. В редица отношения. Мисълта за пикаещите момчета обаче ме накара да си спомня за Джейк и за това как той едва не се беше изпикал в колата ми. Струваше ми се преди сто години, но част от мен отчаяно искаше да сме отново в онази кола. Шофирането ми идваше отвътре, него го можех.

Всички момчета се бяха върнали до автобуса много преди мен — всъщност повечето от тях дори не се бяха отдалечавали, просто бяха обърнали гръб на останалите и се бяха изпикали на място. На момчетата, естествено, им трябваше повече време, така че, докато се върнем, момчетата вече бяха нарамили раниците си и ни чакаха. Намерих бързо раницата си — беше единствената в зелено и оранжево

— и приклеках внимателно, за да си я сложа на гърба. Вчера се бях справила прилично с тази задача, но този път, когато момчетата почукваха по часовниците си и ни подканяха нетърпеливо, може и да съм прибързала мъничко. Освен това, ако трябва да бъде напълно честна, в този момент бях толкова уплашена, толкова принижена пред перспективата за четирите часа вертикално катерене, които ми предстоеше да издържа, толкова ужасена от мисълта за пътеката, която започваше на няколко крачки от мен, че цялото ми тяло трепереше. Затова, докато се извъртах, за да сложа раницата на гърба си, истинската ѝ тежест се усети много по-силно, отколкото вчера и коленете ми се подкосиха.

Запазих равновесие, но не и преди коляното ми да се удари в един камък, който го разряза.

Заболя ме. Изохках, но въпреки това успях да сложа раницата на гърба си и се опитах да се изправя. Прехапах устни, за да не изругая от болка. От коляното ми рухна кръв. Не погледнах към него, но нямаше как да не усетя топлината и влагата на кръвта. Хубаво де! Какво би направил Чък Норис на мое място? Щеше да приеме това като леко одраскване и да продължи напред.

Вече се подреждахме в колона, за да тръгнем нагоре, а аз усещах как вече чорапът ми подгизва от кръв, когато Бекет забеляза коляното ми.

— Я почакай! — извика. — Какво е станало с теб?

— Добре съм — тръснах глава.

— Изобщо не си добре! — извика раздразнено водачът ни. — Как успя да се подредиш така? Дори още не сме тръгнали!

— Подхлъзнах се, докато поставях раницата си на гръб.

— У кого е аптеката? — провикна се Бекет.

— Добре съм, наистина — намесих се аз.

— У мен! — достигна до нас нечий глас отзад. Гласът на Джейк.

— Хайде просто да тръгваме! — примолех се на Бекет.

— Ако пренебрегнеш подобно срязване — извиси глас водачът ни и ме посочи с пръст, сякаш се опитвах да направя някоя беля, — преди да се усетиш, ще си се сдобила с такава инфекция, че ще трябва да те евакуираме с хеликоптер! Или дори по-лошо. Сваляйте раниците, хора! — обърна се към групата. — Имаме ранен.

Някои от момчетата отзад дори не бяха разбрали какво става.

— Какво? — провикна се Мейсън. — Но ние дори не сме тръгнали!

Бекет ме посочи и изрече:

— Плъзнала се е, докато си е слагала раницата!

Вперих очи в земята, а момчетата отзад започнаха да мърморят ядосано.

Когато вдигнах очи, пред мене беше Джейк. Беше облечен така, както щеше да бъде облечен през следващите три седмици — тъмнозелени панталони с множество джобове, покриващи коленете, наситеносиня тениска с якичка, яке в синьо каре, онази смахната шапка в стил Гилиган с рибарската муха на нея и сивите очила с дебелите рамки, но сега закрепени за главата му със здрави връзки.

Очите му ме гледаха мило, когато каза:

— Свали си раницата.

Приседнах на близкия камък, а той изля кислородна вода върху раната ми и подсвирна, когато видя размерите ѝ. Докато наблюдавахме мехурчетата, отбеляза:

— Доста дълбока рана. И точно на капачката на коляното. Ако бяхме в града, щях веднага да те изпратя в болницата да те зашият.

— Но не сме.

— Така е — съгласи се той. — Но ще се справиш — допълни, като вдигна очи към мен. — Ще ти остане само белег. Можеш да си го броиш за татуировка от дивата природа.

Ето че пак започна да се държи мило с мен.

При други обстоятелства в този момент за нищо на света нямаше да бъдем близо един до друг. Аз щях да лекувам нараненото си его, а той щеше да прави онова, което си прави. Но ето че сега беше приклеknал пред мен, задавайки ми всевъзможни въпроси за тялото ми и докосвайки кожата на коляното ми по най-нежния възможен начин.

Затворих очи и промърморих:

— Защо аптечната е у теб?

— Защото съм изкарал курс за оказване на спешна помощ.

— Разбира се, кой друг да е!

Ръцете му дори не потрепваха, бяха толкова уверени. Аз стоях като вцепенена, докато той режеше бинт в различни форми и изграждаше малка пирамида над раната ми, за да я предпази от инфекции, без да блокира подвижността на коляното ми.

— Може ли да тръгваме вече? — подвижна отдалече Мейсън.

— Само минутка — отговори Джейк, който изобщо не бързаше. А после, преди да ми помогне да стана, извади от раницата си цяла ролка лейкопласт, откъсна парче от него със зъбите си и покри целия бинт.

— Какво е това? — попитах.

Той се смръщи, но отговори:

— Лейкопласт.

Най-сетне потеглихме. Аз държах сама да си сложа раницата на гърба — все така нервна, но този път болката ме разсейваше. И когато всички сложихме раниците си, поехме напред в индианска нишка. Бях доволна, че най-сетне потеглихме. Преходът през тази планина може би щеше да се окаже истинско мъчение за мен, но така поне всяка моя крачка напред означаваше една крачка по-близо до края.

Доволна ли казах, че съм? Напълно вярно. За десетина минути. А после грозните стари туристически обувки под наем започнаха да протъркват краката ми. На няколко места. Първоначално мислех, че си въобразявам. Но след около половин час разбрах, че е истина — аз получавах пришки. Още на първия ден.

Но нищо не казах. Не исках да бъда онази, която непрекъснато се оплаква и кара всички други да я чакат.

Със или без пришки обаче, аз със сигурност се очертавах като един от най-бавните катерачи. Едва бяхме тръгнали, и аз изгубих от поглед човека пред мен, а след това бях подмината от почти всички в групата. И когато два часа по-късно спряхме за първи път за вода и закуски, на всички стана ясно, че има само две момичета по-бавни от мен. Сигурно би било страхотно да можех да дръпна Джейк настрани и тайничко да го помоля да се погрижи за пришките ми, но аз не исках. Никой друг не беше получил пришки. Колкото и глупаво да беше, аз просто ги игнорирах. Не можех да бъда и бавна, и с пришки. Мудността ми беше достатъчна. Бекет ни изнесе лекция за това как трябва да се държим заедно през целия път и как групата се движи толкова бързо, колкото ѝ позволяват най-слабите връзки в звеното. Когато изрече думите „най-слабите връзки“, той посочи към мен и двете момичета след мен.

— Знам колко е гадно да вървиш бавно — обърна се водачът ни към момчета. — Много е вероятно да смятате, че тези момичета, които

не са във форма, ви спъват. Но екипната работа също е сред уменията за справяне в дивата природа. Не го забравяйте!

Искаше ми се да вярвам, че Бекет е по-скоро безчувствен, от колкото гадняр. Но някои от останалите момчета бяха едновременно и безчувствени, и гадняри. И тъпанари. И долни подлеци. Към обяд вече ми беше пределно ясно, че онзи тип Мейсън ще ни създава много неприятности, защото непрекъснато дразнеше хората и се присмиваше на слабостите им. Когато едно момче на име Рон прекали с въпросите за разчитане на топографска карта, той го кръсти „Картиот“, което, както обясни, означавало „идиот, който не разбира от карти“. След като Хю се спъна веднъж в един клон, Мейсън започна да го замеря с клони при всяка спирка и да подмята: саркастично: „И гледай да не се спънеш!“. До обяд беше обидил и всички момичета в групата, подминавайки ги нагоре една по една с думите: „Мръднете, крави! Минава истински катерач!“ Да, Мейсън се оказа амбициозен подлец. Коего ме накара да се радвам, че съм доста назад в колоната.

В продължение на около километър маршрутът беше относително равен, а след това, както ни бяха обещали, започна да се вдига нагоре. Първоначално ъгълът беше по-скоро като рампа, но съвсем скоро имах чувството, че се качвам по стъпала. Това беше моментът, който за пореден път отдели момчетата от момичетата — поредната безобразна обида от страна на природата. По-ниските момичета имаха по-къси крака, естествено. За едно и също разстояние ние трябваше да правим повече крачки, отколкото високите момчета. Постепенно групата се подреди в следната конфигурация — най-високите момчета отпред, онези със среден ръст в средата, ниските момичета в края. Аз бях сто шейсет и пет сантиметра и не се мислех за ниска, но планината Абсорока очевидно беше на друго мнение.

— Изпъвайте крака на всяка крачка! — провикна се към нас Бекет от началото на колоната. — Така костите ви ще крепят тежестта ви, а не само мускулите ви!

Веднага изпълних указанията, но все така си останах без дъх.

Момичетата зад мен очевидно нямаха нищо против да бъдат последни. Казвах се Кейли и Трейси, но толкова много си приличаха, че никой не можеше да запомни коя коя е. Оказа се, че членували в едно и също братство, затова се обръщаха една към друга с думата „сестро“. Още през първия час от катеренето ни стана ясно какъв им

беше проблемът — бяха твърде превзети. Пищяха, когато видеха насекоми. Отказваха да седнат върху пънове с мъх. Не спряха да се оплакват от несправедливостта на това, че били накарани да оставят гримовите си в хижата. Не можех да разбера защо изобщо се бяха записали в този курс. Та те бяха още по-неподходящи и от мен!

— Не ме интересува какво казва Бекет — дочух да казва зад мен една от тях. — Аз със сигурност ще си мия косата!

После си призна, че била скрила в раницата си един шампоан, въпреки че дори на тръгване, в автобуса Бекет ни беше напомнил, че миешите препарати от какъвто и да било вид, включително най-обикновен сапун, са забранени. Беше ни забранил изрично и къпането в потоците. Само бактериите от телата ни били достатъчни, за да разрушат екосистемите на реките. А шампоанът щял да бъде смъртоносен за местните водорасли и бактерии във водоемите, които от своя страна щели да станат смъртоносни за рибите, които се хранели с тях, а оттам смъртоносни за птиците и хищниците, хранещи се с риба. И в същия дух нагоре по хранителната верига.

— Ама ти сериозно ли? — бе подметнала една от Сестрите по време на въпросната лекция. — Едно момиче с един шампоан може да постави природата на колене, така ли?

— Погледнете към останалата част на света — бе отговорил Бекет. — Какво мислите?

— Мисля, че не искам да воня като скункс — бе казала Сестрата.

— Можете да миете телата си — бе пояснил Бекет. — Просто не можете да го правите в потоците. И не можете да използвате сапуни и шампоани.

Друг беше попитал:

— А с какво ще мием чиниите си, след като нямаме никакви миешки препарати?

— С пръст — бе отговорил Бекет и никой не разбра дали се шегува или не.

Не стига, че ми беше трудно да вървя, ами ми се и налагаше да бъда в близост до тези момичета! Та аз бях дошла тук заради природата! Бях дошла заради трансформацията. А ето че през целия първи ден от изкачването бях принудена да слушам клюки за звездите, разкази за несправедливости в студентското братство и идеи за различни диети. Колкото по-високо се изкачвахме, толкова по-разреден

ставаше въздухът и вече не беше останал човек, който да не се беше задъхал. Сестрите също бяха останали без дъх, но това изобщо не им попречи да продължават с разговорите. Едната току-що била приключила с пречистваща диета с грейпфрут и лаксатив, която била излекувала акнето ѝ, но я довела до припадъци, а другата (кълна се, не преувеличавам!) посвети цял час на ползите от пресните фрешове и на изброяването на всеки плод, зеленчук или месо, които биха могли да бъдат сложени в блендера с тази цел.

До този момент изобщо не ми беше хрумвало, че може да има нещо по-лошо от това да си съвсем на опашката. Обаче тези две момичета издигаха израза „на опашката“ до съвсем нови висоти.

* * *

За огромно облекчение на краката ми по някое време следобед спряхме, за да може Бекет да ни обясни техниките на изграждането на заслони, да ни научи как да палим и използваме керосиновите си печки и да ни демонстрира „меча закачалка“.

— Някой да има представа що е това меча закачалка? — попита.

Бяхме насядали в кръг наред красива горска полянка, пълна с диви цветя, за да получим първия си „урок по оцеляване“. Аз бях извадила дневника си и ожесточено си водех бележки (вечният студент в мен отказваше да приеме поражението), но като че ли никой друг не си правеше труда да пише.

Мейсън вдигна ръка и отговори:

— Вечер трябва да закачаме храната си високо между две дървета, за да не могат мечките да ни я изядат.

— Правилно — кимна Бекет. — И защо не искаме да ни се случва нещо подобно?

— Защото никой не иска мечките да докопат храната му, пич! — отвърна смръщено Мейсън.

Хю добави:

— И защото не искаме да даваме на мечките причина да се доближават до лагера ни.

— Точно така — кимна Бекет. — Освен това не искаме мечките да започнат да зависят от хората за оцеляването си.

Нещо в начина, по който го изрече, ме накара да заключа, че той се тревожи далеч повече за мечките, рибите и водораслите, отколкото за хората.

— Кой иска да бъде нашият първи доброволец за мечата закачалка? — попита водачът ни.

Никой не вдигна ръка. Огледах се и със задоволство установих, че всички изглеждат почти толкова грогясали, колкото бях и аз. Накрая Джейк вдигна ръка и каза:

— Аз ще го направя.

— Браво на теб! — отсече Бекет.

След вечеря събрахме всичката си храна в голяма найлонова чанта. След това тръгнахме след Бекет и Джейк, които се оглеждаха за подходящо място.

Аз си бях водила подробни бележки за мечата закачалка. Не било достатъчно просто да закачиш храната си на някой клон. Мечките били достатъчно умни, за да се досетят и да ти я откраднат. Трябвало да се покатериш на дървото с единия край на въже в ръката си, докато друг човек се катери на близко дърво с другия край на същото въже, а после това въже трябва да се завърже от дърво до дърво, да се прикрепят торбата с храната на него и после да се изтегли точно по средата между двете дървета. Макар и иначе страховити, мечките не били прочути като въжеиграчи.

— Гледайте и запомняйте! — провикна се Бекет.

Вече започваше да притъмнява. Приготвянето на заслоните и на вечерята ни беше отнело „твърде дълго време“, както беше изтъкнал Бекет. А когато той и Джейк започнаха да се катерят по съответните дървета, аз се зачудих как ли ще се справи Джейк с нощното си зрение. Но този път то като че ли не беше никаква пречка. Всъщност въпреки че подготовката на мечата закачалка не беше предвидена като състезание, когато Бекет забеляза колко лесно и бързо Джейк се набира нагоре по дървото си, Бекет започна да прави същото. А всички останали отдолу започнаха да крещат и да ги поощряват.

Хю се приближи до мен и отсече:

— Аз залагам на Джейк!

— Аз също — отвърнах с въздишка.

С кръстосани пред гърди ръце и зяпнали от изумление, двамата не откъсвахме погледи от Джейк. Не съм много сигурна дали Хю се

дивеше на гледката, но аз със сигурност го правех. На този свят като че ли не съществуваше нищо, което да се опъне на Джейк.

Джейк и Бекет спряха по средата на дърветата, завързаха краищата на въжето със специални възли за стволите, после Бекет прикрепил торбата с храната за една метална скоба и я плъзна напред. Торбата спря точно по средата на разстоянието между двете дървета. Всички извикаха възторжено, включително и аз, след което Бекет и Джейк поеха по обратния път.

В началото на катеренето им беше все още ден, но за двайсетте минути, които бяха минали оттогава, денят бе превалил, отстъпвайки място на нощта. Може би беше от тъмнината, а може би просто лош късмет, но незнайно как, докато слизаше надолу Джейк пропусна клон или изгуби опората на краката си. Чу се единствено шумолене на клони и листа, когато той полетя надолу за последните два-три метра. Дори аз ахнах от уплаха. Приземи се на краката си, но за няколко секунди не помръдна. За няколко много дълги секунди. Сигурно много го беше заболяло.

Но после, най-неочаквано, вдигна победоносно ръце над главата си и се обърна към групата, която избухна в аплодисменти. С този единствен жест той пренаписа момента. Не беше паднал — беше спечелил надпреварата. Несъществуващата надпревара. И не беше ранен, а победител. Зяпнахме го възторжено. Само Джейк беше в състояние да превърне падането от дърво в нещо страхотно.

Тази нощ поставих спалния си чувал до този на Уинди — колкото е възможно по-далече от Мейсън.

Бях прекалено уморена, за да се преобличам в тениската и панталонките, които си бях нарекла за пижама за този планински преход, обаче Бекет ни беше предупредил, че за нищо на света не трябва да спим с дрехите, с които сме се катерили през деня. Може и да ни се струват сухи, но със сигурност са задържали потта и влагата ни и ако не се преоблечем, цяла нощ ще треперим.

Това беше първото ми преобличане в спален чувал и, меко казано, уморените ми мускули не бяха в особено добра кондиция за тази цел.

— Приличаш на невестулка — обади се Уинди и насочи към мен светлината на фенерчето си. — Невестулка с гърчове.

— Точно така се и чувствам.

Уинди се обърна настрани, за да ми засвидетелства цялото си внимание. Когато най-сетне успях да измъкна дрехите си от катеренето и ги метнах върху раницата си, тя отбеляза:

— Значи без книга, а?

— Вече мъничко съжалявам за това — промърморих. — Фантазиите ми за това пътешествие бяха малко...

— Нереални, нали?

— Ами да — кимнах неохотно.

— Ако искаш, мога да ти давам моята книга — каза Уинди.

— Имаш предвид твоят учебник ли?

— Много е интересен.

— Не се и съмнявам — отговорих, за да не я обидя.

— Тя е за моя семинар по позитивна психология.

— Ти да не си магистър по психология? — попитах.

— Да — кимна. — Всъщност по две дисциплини — психология и социология — усмихна се и добави: — Ще ставам психолог на домашни любимци.

Закашлях се.

— Наистина ли?

— Да. И по-точно на кучета.

— Това истинска работа ли е? — възкликнах.

— Аха — кимна Уинди. — При това доста доходна!

— Аз имам куче — рекох.

— Не ми казвай, ще позная! — изрече тя и присви очи. — Кокер шпаньол!

— Не.

Уинди изглеждаше много изненадана, че не е познала.

— Лабрадор?

Поклатих глава.

— Обикновено съм много добра в отгатването на кучетата на хората — изрече замислено тя, а после пак присви очи. — Хавански бишон! Националното куче на Куба.

— Не позна.

— Добре де, предавам се!

— Дакел — отговорих. — Частично плешив дакел с остра козина, който е дебел колкото кърлеж и мрази целия свят, включително и мен.

— Никога не бих те определила като собственик на дакел — смръщи се Уинди.

— Женска е — поясних. — Обича да хапе. И яде буквално всичко. Рула от тоалетна хартия, гъби, дамски принадлежности. Водила съм я на ветеринар заради поглъщане на пръчки от близалки, на острилки и моливи. Няма никакво чувство за самозащита. И има някаква кожна болест — допълних. — Опашката ѝ е оголена като на плъх. Изглежда кошмарно.

— Не се и съмнявам — промърмори Уинди.

— Мазала съм я с разни мазила, обаче тя ги облизва и хваща диария. И после — върху постелката ми от изкуствена трева — поклатих глава. — При толкова много други постелки вкъщи тя избира само изкуствената трева.

Насочих светлината на фенерчето си към лицето на Уинди и видях, че то е сбърчено в искрено съчувствие.

— Понякога животните си имат предпочитано място, където да повръщат или да се изходят при диария — отбеляза.

— Дъвче мебели, постелки и електрически кабели. Мрази всички кучета и всички човеци. Хвърля се и започва да ръмжи срещу всеки, който влезе в апартамента ми, и всеки, който мине пред вратата. Налага ми се да я разхождам късно вечер, след като всички други хора и кучета са си легнали. И непрекъснато трябва да си пазя глезените. Тя е абсолютно злобна. Нещо като куче пираня.

— Лоша работа — отбеляза Уинди.

— Реших, че като си взема куче, ще мога да излизам повече. Нали се сецаш? Ще се виждам със съседите по кучешките алеи вечер, ще ходя в кучешкия парк, ще стана част от света на любителите на кучета. Но се оказа точно обратното. Изолирах се още повече. Тя е буквално кръвожадна. Налага се непрекъснато да я държа у дома.

— Надали ѝ е много забавно — сбърчи нос Уинди.

— Тя превръща живота ми в истински ад — казах. — Тя е най-лошият домашен любимец в света.

Уинди се загледа в лицето ми, а после по нейното се разля широка усмивка.

— Но вече е твърде късно, нали? — подметна.

— Точно така — отговорих. — Твърде късно е. Аз вече я обичам. Все така усмихната, Уинди поклати глава и отбеляза:

— Любовта е странно нещо, нали?

Не трябваше да се впускам в такива подробности, но Уинди беше толкова добър слушател и задаваше въпрос след въпрос, така че просто не се усетих как се разприказвах. Разказах ѝ как се бях вманиачила по идеята да си взема куче и как месеци наред съм разглеждала сайта за изоставени животни, взирайки се в стотици снимки, видеоматериали и психологически профили на кучета. Искях нещо пухкаво, сладко, общително и хипоалергично, и месеци наред бях оглеждала пуделите. Предположенията на Уинди всъщност бяха много близо до истината — бях си отбелязала като варианти безкраен брой лабрадори, голдън ритрийвъри, малтийци и други подобни. Бях си съставила списък с чертите на любимото си куче и правех проучвания за цвета, вида на козината, характера, възрастта и близостта на приют за животни до моя дом. Накрая се бях спряла на няколко кучета, всички до едно рижави, пухкави, с големи красиви очи и сладки, усмихнати муцунки.

Накрая бях готова. Бях си намерила перфектния домашен любимец. Бях изпратила имейл на една от групите за спасение на животни с оферта за едно усмихнато рижаво кученце на име Лола и бях попълнила съответната молба, и бях приета, и бях си уговорила дата и час да отида да се запозная с нея, и най-сетне бях готова на тази важна житейска крачка — когато някой изостави Пикъл, завързвайки я за електрическия стълб на тротоара пред моята кооперация.

Когато я зърнах с тази сплъстена козина и гола опашка, първоначално я помислих за опосум.

След по-внимателен оглед стана ясно, че е куче. Непосредствено след това стана ясно още, че е изоставена. И жестоко малтретирана. Козината ѝ беше сплъстена, кожата — покрита с рани, имаше и бълхи. През онзи първи ден тя дори не излая — нито срещу мен, нито срещу когото и да било. Нямахте сили дори за това.

Не можех да я оставя навън в това състояние. Открих ветеринарна клиника, която работи до късно и я заведох. Оказа се, че има и счупен крак. Лечението ѝ щеше да струва триста долара.

— Ами ако не мога да си позволя триста долара? — бях попитала. Ветеринарят бе погледнал към Пикъл, после към мен и бе отговорил:

— В такъв случай може би най-доброто, което може да се направи за нея, е да бъде приспана.

Платих тези триста долара. И с това тя стана моя.

Възстановявайки силите си, тя си възвърна и дълбоко стаената омраза към всички живи твари. На теория аз обичах нейната борбеност, но на практика тя беше истински трън в задника.

— Звучи ми като посттравматичен стрес — отбеляза Уинди.

— Не забравяй, че говорим за куче! — напомних ѝ аз.

— Очевидно онзи, който я е изоставил на стълба пред вашата кооперация, се е отнасял много жестоко към нея. И затова тя си е развила защитни стратегии, които при първия ѝ стопанин са били съвсем на място, но вече не ѝ вършат работа.

— Да не би да правиш психоанализа на моето куче? — възкликнах.

— Ехо, ти май забрави! Нали точно това ми е работата?!

— Вярно. Обаче тя е непоправима — отвърнах. — Викала съм треньор, по седемдесет кинта на час, между другото, който ми направи цяла програма. Изпълнявах я ред по ред, обаче нищо не стана.

— Този треньор каза ли ти, че трябва да станеш алфа-кучето?

— Естествено.

— И защо, според теб, не се е получило?

— Защото Пикъл е алфата у нас — отговорих. — Тя е много по-кръвожадна от мен.

— Напълно погрешно! — възкликна Уинди. — Не се е получило, защото треньорът ти е показал грешния вид алфа-куче.

Изобщо не разбирах какво иска да ми каже.

— Популярните схващания за кучетата се базират на познанията ни за вълчите глутници — поясни Уинди. — Но кучетата не са вълци. Вълкът е диво животно. Кучето е опитомено животно. Вълците искат да бъдат с други вълци, но кучетата искат да живеят с хората!

— Не и моето куче — промърморих.

— Хората открай време са мразели вълците — продължи Уинди. — Всяка култура си има мит за Големия лош вълк, а във всяка една територия, където е имало среща между хората и вълците, вълците са били унищожени.

— Така ли?

— Тогава как едно от най-мразените животни, нареждащо се сред най-големите врагове на човека, е дало началото на Най-добрия приятел на човека? — изтъкна тя.

Не бях много сигурна дали въпросът е реторичен. Тъкмо се канех да отговоря нещо, когато Уинди продължи:

— Кучетата са еволюирали от вълците. Обикновено вълците са се въртели в покрайнините на човешките селища, най-вече заради храната. Прекалено агресивните са били бързо избивани. Но онези, които са се разбирали с хората, които са се държали приветливо и не са нападали, са оцелели и са продължили да се размножават.

— Значи твърдиш, че в случая става въпрос за „оцеляване на най-приветливите“, така ли?

— Именно! Всички изследвания подкрепят тази теза! Водачите на вълците глутници може и да са най-агресивните и доминантните, но водачите на кучите глутници са винаги кучетата с най-много приятели! — заключи тържествуващо Уинди.

Тези нейни думи не можаха да не ме подсетят за Джейк. Приветливият Джейк, който се бе наложил като безспорното алфа-куче в нашата малка глутница. Въпреки всички опити на Бекет да си върне позициите.

— Значи кучетата имат приятели? — изрекох предпазливо. Но моето куче нямаше никакви.

— Точно това искам да ти кажа — кимна Уинди. — Ужасните неща, които е преживяла Пикъл, са я накарали да се откаже от всички опити за приятелство.

Усетих как очите ми се насълзават. Знаех, разбира се, че преди да я взема, Пикъл е преживяла кошмарни неща — неслучайно лаеше така ожесточено срещу всеки, който се опитваше да я доближи. Но какво са й сторили предишните ѝ собственици, по дяволите?!

— Значи тя смята, че всички човеци искат да я хванат и да я измъчват, така ли? — попитах.

— Най-вероятно.

— Но аз нямам такива намерения!

— Мисля, че тя го знае. Не каза ли, че тя спи при теб?

— Точно така. Това е единственият период от денонощието, когато е спокойна — отговорих.

— Значи вече ти има доверие до известна степен.

— Аз я спасих — промърморих. — Мислиш ли, че тя го знае?

— Със сигурност го знае!

Почувствала необходимостта да защитя кучето си, изтъкнах:

— Да ти призная, донякъде харесвам безкомпромисния ѝ характер. Никой не смее да се бързика с нея.

— Но не забравяй, че тя няма причини да се страхува! Никой няма да ѝ стори нищо лошо. Или поне вече не.

— Така е.

— Очевидно е изгубила способността си да се доверява.

— Но как да ѝ помогна?

— Трябва да я научиш да не се страхува. Трябва да я убедиш, че вече е в безопасност.

— Но как?

— Такааа — проточи Уинди, като че ли едва сега го измисляше. — Ще се наложи да пренастроиш невробиологията ѝ. Кое то ще отнеме доста време и ще изисква големи усилия от твоя страна. И може и да не стане. На колко години е?

— Ветеринарите смятат, че е на три години, но не могат да бъдат сигурни — отговорих, мислейки си, че лично аз по-скоро бих ѝ дала хиляда.

— В такъв случай си струва.

— Мислиш ли, че може да бъде оправена?

— Мисля, че може да ѝ се *помогне*!

Замълчахме, излегнали се в спалните си чували. В съзнанието ми изникна картина на Пикъл, криеща се зад тоалетната, оголила зъби срещу мен, докато аз ѝ подавам кучешко лакомство и повтарям: „Хайде, ела! Трябва да пренастроим невробиологията ти!“.

И тогава Уинди попита:

— Тя единственият ти близък човек ли е?

— Да — отговорих веднага. Но после премислих и допълних: — Всъщност имам и брат. И баба. И бивш съпруг — сега, като го изрекох, списъкът ми се стори доста тъжен, дори и за мен. Бих могла да продължа: „И баща, и мащеха, и двама полубратя в Калифорния, които никога не съм виждала. И майка, с която не контактувам“. Нещо в Уинди ме караше да продължа и да ѝ разкажа всичко — за родителите ми и за случилото се после, и за трагедията, запратила живота ни по различни, неочаквани и изолирани един от друг пътища.

Уинди имаше толкова мило лице и беше толкова търпелив слушател, че почти си поех дълбоко дъх и ѝ разказах цялата история. Почти. Но се овладях навреме. Беше твърде безрадостна за разговори

около лагерния огън. Кой би искал да слуша толкова тъжна история? Дори аз самата не бих искала да я чувам.

— Имам и много приятели — изрекох на глас, като че ли никога не се бях замисляла. — Имам предвид колежките ми, другите учителки в нашето училище. Веднъж месечно си организираме женски купони с гледане на романтични филми, а освен това се учим да плетем.

Уинди кимна в смисъл: „Много хубаво“.

— Но Пикъл — завърших, затваряйки кръга, — е най-близката ми приятелка.

Пикъл действително ми беше голяма приятелка през изминалата година. Моята зловна, раздразнителна, но скъпа приятелка. Ако тя не се беше появявала всяка нощ в спалнята, размахала плешивата си опашка и фиксираше огромните си очи в мен, докато не ме изнуди да я вдигна и да я поставя до себе си на леглото, сигурно щях да се свърша от самота. Аз я бях спасила, но после тя също спаси мен. Въпреки всичките ѝ недостатъци, Пикъл беше — в подходящия контекст, при подходящите обстоятелства, в спокойна нощ, която се случва веднъж на един милион — изненадващо обичливо същество.

---

[1] Stormy (англ.) — буреносен. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Събудих се вкочанена и с подпухнали очи. Бедрата ме боляха. Прасците ме боляха. Гърбът и раменете също ме боляха. Коляното ми пулсираше. На бедрата, където са минавали ремъците на раницата ми, имах синини. Как бяха пришките ми ли, на които вчера цял ден не бях обърнала внимание? Имах чувството, че са ме залели с киселина.

Изкуцуках по чехли до лагера на Джейк, като спрях само за да си метна рошавото яке на гърба. Появих се, когато неговата малка групичка вече си приготвяше закуска, а той наливаше кафе на всички, прецеждайки го през цедка.

Когато приближих, той вдигна глава и аз усетих някакво странно прерязване в гърдите, когато очите ни се срещнаха. Не знам дали и той не почувства същото, но със сигурност побърза да отмести поглед и не вдигна глава, докато не бе приключил с разливането на кафето. Не бързаше и аз нямах никакъв друг избор, освен да забележа наченките на брада по лицето и врата му. Никакви самообръсначки. Всички мъже щяха да завършат този преход с бради, както ни беше предупредил Бекет. Аз винаги съм си падала по леко наболите бради. Както и по малко по-обилните. Така мъжете изглеждаха някак си по-естествени. А конкретно Джейк изглеждаше по-стар и по-зрял — доста повече като мъж, по когото бих си паднала.

Сведох глава, за да прогоня с масаж тази мисъл от мозъка си.

И тогава той ми заговори:

— Височинно главоболие, а?

— Всъщност да — отговорих, когато си дадох сметка, че наистина имам леко главоболие.

Той кимна и пристъпи към мен, с деловото изражение на специалист от спешна помощ.

— За днес допълнителни количества вода — отсече. — Ако положението се влоши, можеш да вземеш тиленол.

— Окей.

И направи опит да се обърне, сякаш бяхме приключили.

— Ъхъм — побързах да го спра. — Би ли ми помогнал и с превръзката ми?

Всички от палатковата му група ни погледнаха, а той ги погледна извинително, а после пак се обърна към мен:

— Извинявай, но какво ти беше името?

Изгледах го на кръв, но отговорих:

— Хелън.

— Елън ли?

Издох вбесено ноздри и повторих:

— Хелън! С „Х“!

— Ясно — кимна той. — Извинявай. Е, значи само ме изчакай да си взема аптекката, Хелън с Х. Между другото, аз съм Джейк. Кафе? — и ми подаде чайника, като че ли очакваше да започна да лоча директно от него.

— Не, благодаря — искаше ми се и аз да повторя погрешно името му, но не се сещах за никакво друго име, което да звучи като Джейк. *Кейк? Брейк!* Глупости. Сложих ръце в джобовете на якето си и изрекох: — Благодаря ти за помощта, Джейк.

Той ме отведе до един паднал дънер и ме настави да седна.

Това беше едно от първите неща, които бях забелязала за гората — обилно нападалите дънери. Всички дървета, разбира се, минаваха през един и същи житейски цикъл — израстване, живот, умиране и падане, но в града никога не можеш да видиш нещо подобно. Мъртвите дървета там биваха бързо изрязвани и премахвани, точно за да не паднат. А тук все още изправените мъртви дървета биваха наричани „създатели на вдовици“.

— Не разполагайте лагерите си в близост до създател на вдовици! — ни беше предупредил още снощи Бекет. — Един по-силен порив на вятъра и ще се озовете под него!

И изобщо не преувеличаваше — доказателствата за това бяха навсякъде. Мъртви дънери се виждаха почти на всяка крачка и най-вече върху нашите пътеки. В началото ми доставяше огромно удоволствие да стъпвам върху тях — правех си труда да се покатеря, за да мога после да имам краткотрайното удоволствие да сляза от нещо. Стъпването върху мъртвите дънери беше любимата ми част от катеренето през първия ден. Докато при една от почивките Бекет не се провикна:

— Хора, сигурно никой от вас не е видял какво прави Елън, защото тя винаги върви най-отзад — и ме бе посочил, за да могат всички да бъдат сигурни за кого говори, — но тя стъпва върху дънерите, паднали през пътеката!

— Казвам се Хелън — поправих го аз. — С „Х“!

Но него това не го интересуваше.

— Кой иска да й каже защо не трябва да го прави?

— Някои от тях са вече изгнили — провикна се Джейк и очите му се впиха в моите. — Няма да могат да те издържат и кракът ти ще пропадне в тях!

— Точно така — бе отвърнал Бекет. — Което означава счупен крак и спешна евакуация!

— Съжалявам — промърморих аз.

— Никога повече няма да го правиш, нали? — извика Бекет и ме посочи наизидателно.

— Добре, няма — отговорих и се нацупих като малко дете, запазвайки за себе си истинските си мисли — че точно това беше една от онези подробности, които трябваше да знам, *преди* да потеглим сред дивата пустош.

Затова тази сутрин, когато Джейк ми посочи мъртвия дънер, аз се поколебах.

Усетил какво мисля, той каза:

— Можеш да седнеш върху него. Площта на задните ти части е много по-голяма, отколкото площта на ходилото ти.

— Много благодаря — смръщих се аз.

— Затова при тях тежестта се разпределя много по-равномерно — продължи делово той. — Освен това в момента не носиш раницата си, така че тежестта ти е далеч по-малка.

Седнах. И не пропаднах.

— Освен това човек не може да счупи задника си! — допълни Джейк.

— О, само гледай! — промърморих.

Той се обърна към медицинския си набор и така и не разбрах дали едва сдържа усмивката си, или само ми се е сторило.

После свали стария бинт от коляното ми и огледа раната. Беше дълга около два сантиметра и беше толкова тъмна, че почти черна. Кожата около нея вече също изглеждаше разранена.

— Изглежда по-зле — казах.

— Не, добре е — контрира той. — Страхотна рана!

— Страхотна рана ли?

— Развива се според очакваното. Не виждам никакви признаци за инфекция. Добра работа.

— Но нали ти беше онзи, който ме превърза?!

— Говорех на себе си.

— Трябва да ти призная и още нещо — казах тогава. — Може би имам няколко пришки.

— Истински пришки ли? — изненада се той.

Кимнах.

— Невъзможно! — възкликна той. — Видях те как си водеше бележки, докато Бекет изнасяше лекцията си за пришките в автобуса!

Кимнах. Знаех как би трябвало да се отнасяме към пришките. Свих рамене.

— Окей — промърмори Джейк. — Покажи ми!

Събух се и му показах общо четири зачервени, окървавени, много раздразнени пришки — по две на всеки крак.

Джейк чак подсвирна.

Вдигна глава и със страховито сериозно изражение попита:

— Защо не ми каза още вчера?

— Не исках пак да спирам групата.

— А през някоя от почивките?

Пак само свих рамене.

— Знам, че сме непознати, но все пак трябва да ми позволиш да ти помагам! — изтъкна той.

Отговорих с импровизирано козируване и зачаках, докато той започна да обработва пришките ми по същия внимателен начин, по който беше обработвал раната на коляното ми. Само дето този път вдигна и двата ми крака и ги постави върху бедрата си, използвайки ги като работна повърхност.

И едва в този момент забелязах, че е с тениска с къс ръкав.

— Не ти ли е студено? — попитах. Температурата беше не повече от десет градуса. Защо не си беше облякъл яке?

— Студено ми е — отговори той, докато наливаше кислородна вода върху пришките ми.

— Тогава защо си без яке?

— Защото ти се появи, преди да успея да се облека.
— Значи аз съм виновна, така ли?
— Не. Аз просто... — замълча, докато разопаковаше пакет кожи.
— Просто не исках да те карам да чакаш.
— Върви и се облечи! — извиках строго.
— Почти приключих.
— Но ти си настръхнал! В най-буквалния смисъл на думата! — и когато се загледах в него за потвърждение, забелязах, че под мишницата му има дълга червена рана от одраскване и синина.
— Какво се е случило с ръката ти? — попитах, но още докато изричах тези думи, се сетих. — Това е от вчера!
— Добре съм — отговори той, като все така обработваше пришките ми. Не вдигна глава.
— Знаех си! Знаех си, че те е заболяло, когато падна от онова дърво!
— Не паднах. Просто слязох бързо.
— Толкова бързо, че падна!
Той прехапа за миг долната си устна и смотолевил:
— Добре де, паднах.
— Може ли да погледна ръката ти?
— Не.
— Но може би имаш нужда от...
— От какво? Обикновено охлузване!
Беше приключил с превръзките. Свалих крака от бедрата му и отново нахлузих чехлите си.
— Значи ти можеш да ме правиш на нищо за няколко пришки, а аз не мога да ти кажа нищо, когато паднеш от дърво, така ли?
— Долу-горе.
— Заради тъмнината ли беше? — попитах.
— Какво? Не, разбира се!
— Имам предвид кокошата ти слепота. Точно затова се притесних, когато тръгна да се катериш по онова дърво. Че може да пропуснеш някой клон или нещо подобно. Това ли стана наистина? Пропусна клон?
Внезапно той се загледа право в устата ми, докато говорех. После се приведе към мен и прошепна:

— Просто се плъзнах. Това е — погледна ме право в очите и добави: — Моля те, не споменавай за слепотата ми на никого, става ли?

— Става — кимнах. — Но защо?

— Защото сме непознати — изтъкна той. — Значи ти няма как да знаеш подобно нещо.

— Имаш право — кимнах.

— А също така и защото точно по тази причина не можах да си взема изпита за спешна помощ.

— Какво?

Той само сви рамене.

— Но как така си тук, щом не си взел изпита?

— Имам приятел в медицинското училище, който фалшифицира резултатите от прегледа ми.

— Но защо? — възкликнах изумено.

Той пак сви рамене и изрече:

— За да мога да дойда на този преход.

— Но това е много опасно за теб!

— Пресичането на улицата също е опасно. Плуването също е опасно. Дори яденето на хамбургери е опасно.

— Не е същото!

Той сниши още повече глас и изрече:

— Нощем не се катерим! Ще се справя!

За нищо на света не бих си признала за пробождането в гърдите, което породя тревогата ми за него. Но то беше факт. Може и сега да бяхме непознати. Може и той да беше съсипал този курс за мен по десет различни начина. Но независимо дали ми харесваше или не, беше ясно едно — че от всички в тази група най-много харесвах него.

Поклатих глава и прошепнах:

— Но какво си мислеше, за бога?!

Той сведе глава и промърмори:

— Просто имах нужда да дойда тук и да завърша този курс.

Как се спори с подобен довод?

* * *

При всяко спиране на групата Джейк ме караше да си събувам обувките, за да проверява превръзките на пришките ми. Когато Бекет върна състоянието на краката ми, възкликна:

— Ти майтап ли си правиш с мен? Не си ли слушала, докато говорех за пришките?

— Не само слушаше, но и си водеше бележки! — отговори вместо мен Джейк, докато оправяше превръзките ми.

— Водила си си бележки? — провикна се Бекет, безсъмнено крайно поласкан.

Кимнах.

— Тогава как успя да се подредиш така?

Поех си дълбоко дъх и изрекох:

— Просто реших, че вчера и без това забавих достатъчно групата.

— Е, това определено е вярно — кимна Бекет. Загледа се в Джейк, докато превързваше краката ми, след което се провикна към останалите, за да ме даде за пример. Отново. — Слушайте, хора! Ето какво става, когато пренебрегнете инструкциите ми! Елън се е сдобила с четири пришки — гадни копелета, между другото — само след един ден катерене!

— Всъщност се казвам Хелън — поправих го за кой ли път аз. — С „Х“!

Бекет ме изгледа с присвити очи, като че ли се опитвах да го праметна.

— Хелън ли?

— С „Х“! — провикна се някъде отстрани Хю.

Кимнах.

— Окей — продължи Бекет. — Значи не бъдете Хелън! Ако усетите някъде да започва парене — както ви обясних в подробности вчера в автобуса, — погрижете се за него! Веднага!

Сега, като се върна назад в спомените си, осъзнавам, че тъкмо това беше моментът, който ме превърна в постоянния антиобразец на Бекет, въпреки че това можеше да започне и по-рано. От този момент нататък аз се превърнах в ходещото му доказателство как не трябва да правим нещата. Така през следващата седмица той сочеше походката ми по време на катерене, позицията на раницата върху бедрата ми, количеството вода, което пиех по време на почивките, връзването на

възли, готвенето ми, настроението ми, чувството ми за хумор и знанията ми за основни неща в света на природата. Всички до едно бяха погрешни и неправилни. Започнах да сънувам кошмари, започващи с фразата „Окей, хора, съберете се“ и завършващи с „Не бъдете Хелън!“. Най-сетне беше запомнил името ми, но го използваше с превратна цел.

Веднъж, след особено унизителен урок, в който отново послужих за назидание, аз се приближих до Бекет и казах:

— Честно да ти кажа, справям се много по-добре, когато хората изтъкват нещата, които върша *правилно*.

— Направи нещо правилно и веднага ще го посоча! — отвърна той.

* * *

Най-хубавото нещо през тази първа седмица от планинския преход беше Уинди. След онзи наш разговор за Пикъл през първата ни нощ в лагера тя започна да се върти около мен по-често. Дори започна да изостава, за да катери заедно с мен, което беше истинска саможертва, защото тя със сигурност можеше да накара всички в групата да ѝ дишат прахта. Беше невероятна алпинистка!

Когато за първи път вдигнах очи и установих, че тя се намира в колоната точно пред мен, не можах да повярвам на очите си.

— Защо си толкова назад? — попитах. — Трябва да бъдеш най-отпред!

— При Мейсън и кликата му ли? — отвърна тя. — Не, благодаря.

По принцип бях склонна да не харесам Уинди, защото тя беше толкова перфектна, а отдавна съм установила, че в перфектните хора винаги има нещо изтощително. Беше висока и елегантна, без грам целулит, с онова съвършено момчешко тяло с цици, към което момичетата обикновено се стремят. Никога не демонстрираше нито гняв, нито страх. Приемаше всичко такова, каквото ѝ се сервираше — както вероятно щях да действам и аз, ако бях толкова красива, толкова стегната и толкова мила. Косата ѝ беше в класически стил — с цвят на лен и толкова дълга, че можеше да я върже на възел, в най-буквалния смисъл на думата. С течение на времето моята собствена коса ставаше

все по-накъдрена и все по-оплетена. Но косата на Уинди си стоеше все така шикозна, прибирана в кокче на тила, което тя правеше бързо и умело, и като че ли ставаше все по-красива и по-красива, докато косите на всички останали в групата постепенно се превръщаха в метли.

Тя беше единственият човек в цялата група, който непрекъснато се държеше мило с мен, затова, когато дори изостана в колоната, за да бъде близо до мен, аз се изпълних с такава благодарност, че изведнъж превключих на свенливостта, която ме обземаше винаги пред нови познати. И млъкнах. Вървахме така доста дълго време, докато не си дадох сметка, че ако продължа да мълча, на нея ще ѝ писне и ще се върне отпред. Тогава си припомних съвета на баба ми Джиджи за сближаване с нови познати — задавай им въпроси за живота им.

— За какво по-точно? — бях попитала веднъж.

Баба беше свила рамене и беше отговорила:

— Например откъде са, как обичат да се забавляват, за хобитата им, любими книги, любими актьори, домашни любимци. Въобще за всичко.

— Няма ли да се възприеме като твърде нахално?

Баба беше поклатила глава.

— Любимата тема за разговор на всеки човек е самият той. Това е единствената тема, по която може да бъде наречен истински експерт.

Това беше страхотен съвет, който винаги сработваше. Стига да се сетех да го приложя. В повечето случаи, за съжаление, забравях. Притеснението обикновено изпиваше мозъка ми. Но този път стана чудо — спомних си навреме.

— Хей — провикнах се към нея аз, — разкажи ми какво е да бъдеш психолог на домашни любимци!

— *Бъдещ* психолог! — изтъкна тя.

— Чак диплома ли е необходима?

— Ако искаш да бъдеш истински добър в тази работа, да, имаш нужда от диплома.

— А ти искаш ли да бъдеш истински добра?

— Разбира се — отговори тя. — Искам да бъда истински добра във всичко.

Докато крачех зад нея и наблюдавах как мускулите на прасците ѝ се свиват и отпускат, стигнах до извода, че това трябва да е идеалната форма за прасци у човека — както и за крака като цяло. Прииска ми се

да ѝ кажа колко се възхищавам на краката ѝ. В крайна сметка, ако някой ми се възхищаваше, аз бих искала да знам. Но не можех да измисля как да го формулирам. Какво да кажа? „Жестоки крака между другото“ ли? Това може и да я зарадва, но като нищо може и да я подплаши.

— Разкажи ми повече за това твое лятно четиво! — подвикнах отзад.

— То е за курса ми по позитивно мислене.

— Какво означава това?

— Това е науката за щастието.

— И това ли преподават в колежа?

— Разбира се — отговори тя. — Психологията по принцип се фокусира върху проблемите на човека. Нали се сещаш? Неврози, патологии, смущения. Идеята е да се анализират прецаканите части от човешкия живот, за да бъдат излекувани.

— Това ми е ясно — кимнах.

— Но има и една нова теория, която се фиксира върху онова, което хората правят правилно. Опитва се да опише как щастливите, уравновесени и удовлетворени хора правят нещата в живота.

— За това ли се разказва в твоя учебник?

Тя кимна и поясни:

— Въпросът обаче е, какво именно правят правилно?

— И какво правят правилно? — подканих я аз, внезапно заинтригувана.

— Много неща. Точно затова на темата ѝ е необходим цял учебник.

— Добре де, например?

— Ами например щастливите хора са много по-склонни да запомнят радостните моменти, отколкото нещастните. Ако вземем двама души, които са преживели през изминалия ден 50% лоши и 50% хубави неща, нещастният човек от двамата ще помни до вечерта предимно лошите неща.

— Нещо подобно на чашата ли? Която е наполовина пълна или наполовина празна?

— Подобно, но не същото. Не става въпрос само до подхода към живота. Свързано е и с паметта. Ако в края на деня попиташ един нещастен човек какво му се е случило, той ще ти разкаже само лошите

неща. Не че подобни хора пренебрегват хубавите спомени — просто не ги задържат за дълго.

— Това да не би да е свързано с настройката на мозъка? — попитах, опитвайки се да отгатна от кой тип съм аз.

— Да, свързано е — отговори Уинди. — Но се оказва, че настройката на мозъка е нещо, което можеш да промениш. Правени са експерименти, при които хората се опитват да запомнят само добрите неща. Знаеш ли какъв е резултатът? Получава се!

Замислих се по този въпрос.

— На колкото повече хубави неща обръщаш внимание — продължи тя, — толкова повече ще мислиш за хубави неща и ще си ги спомняш. И тъй като единственото, което ни остава от миналото, са спомените...

— Това променя целия ти живот! — довърших вместо нея аз.

— Именно! — възкликна Уинди и чак обърна глава към мен, за да кимне. — Всяка вечер трябва да си записваш по три хубави неща, които са ти се случили през изминалия ден.

— И вече си щастлив, така ли?

— Почти — отговори тя. — Хайде, кажи ми три хубави неща, които са ти се случили днес!

— Не мисля, че мога да събера чак три.

— Може би просто не си ги спомняш.

— О, ще се откроят, гарантирам ти! — отвърнах.

— Пробвай! Не е необходимо да бъдат като фойерверки. И малките неща вършат работа. Момент, на който си се насладила. Ветрецът, който е погалил лицето ти...

Замислих се. И мислих доста дълго. Чак докато Уинди не подхвърли:

— Ехо! Още ли си зад мен?

И тогава изрекох:

— Зарадвах се, когато остана назад, за да катериш с мен!

— Ето, виждаш ли? Това беше добро. Значи вече имаш едно хубаво нещо за деня!

— Тази сутрин овесените ядки не бяха чак толкова гумени, колкото вчера.

— Това не е много подходящо. Помисли си повече! Задълбай!

— Окей — отговорих с въздишка. И тогава, сякаш някой току-що ми включи лампичката в главата, се сетих за нещо истинско: — Обичам онова чувство рано сутринта, когато си все още в спалния чувал и тялото ти е топло, но лицето ти е студено от планинския въздух!

— Гениално! — възкликна Уинди. — Ето, видя ли? Идва ти отвътре!

— Ами ти? — попитах. — Какви хубави неща ще си спомняш от днешния ден?

— Досега ли? Сутрешното кафе, което си сварихме в каубойски стил. Полъхът на вятъра в клоните на боровете над главите ни. Ароматът на мъх в гората. Една малка незабравка, която зърнах край потока. Онова хубаво чувство на уют, което те изпълва, когато си метнеш раницата на гърба и щракнеш ремъка. Хладният планински въздух. Ромонът на потока. Камъчето във формата на сърце, което тази сутрин намерих до заслона ни. Болката в мускулите ми, докато се катеря нагоре. Тихите ни стъпки по пътеката. Онази шантава червена птичка, която прелетя покрай нас преди няколко минути.

— Ти си толкова добра, че чак ме плашиш! — обадох се аз.

— Просто имам по-голям опит в това — рече тя. — Нищо не ти пречи да станеш точно като мен.

— Е, може би не точно като теб — отговорих навъсено. Към този момент вече бях напълно сигурна, че съм си орисана да си остана като себе си.

— Преди да тръгна насам, си казах, че трябва да се науча да ценя всичко около мен — рече тя. — Това е моят боен вик: *Цени всичко около себе си!*

Запитах се какъв ли би бил моят боен вик точно сега. *Питай ме дали ми пука? Целуни ботуша ми? Говори на юмрука ми?*

— И аз искам боен вик — промърморих.

— Ако искаш, мога да споделя своя с теб.

— Благодаря, но ще се опитам да си измисля собствен.

— Има още едно хубаво нещо, което ще помня от този ден — каза тогава Уинди.

— Кое е то?

Тя замълча за момент, а после отговори:

— Тази изумителна, сладка, всепоглъщаща любов, която изпитвам! — обърна се и без да забави крачка, ми намигна многозначително.

— Ти си влюбена? — възкликнах. — Вече? Та ние сме тук само от два дена!

— Беше любов от пръв поглед — отговори тя.

— И кой е обектът? — попитах.

— Не се ли сещаш?

Всъщност се сещах. Не ми беше никак трудно да се сетя в кого би се влюбило едно момиче тук. Или по-скоро — в кого биха се влюбили всички момичета. Но все пак не губех надежда, че греша.

— Бекет! — извиках.

— Пфу! Не, разбира се!

— Нито Мейсън или някой от неговата клика.

— Нито Мейсън или някой от неговата клика.

— Хю? — запитах с надежда.

— Мисля, че точно той може би е гей! — изрече тя с театрален шепот, въпреки че между нас и всички останали имаше предостатъчно място и никой не би могъл да я чуе.

— Ами... — проточих, мечтаейки си да има начин да се изстрелям от този разговор. — Не се сещам за никого друго.

— Ти сериозно ли? Не се сещаш?

Престорих се, че мисля и накрая повторих:

— Не, за никого.

Тя забави крачка, за да застане рамо до рамо с мен, а после се приведе и без да спира, прошепна:

— Джейк!

— Кой е той? — промърморих, но в мига, докато го изричах, се почувствах като прозрачна.

— Не може да не познаваш Джейк! Той е нашият парамедик тук! Нали именно той ти превърза коляното! А после и пришките!

— О, така ли? Но аз си мислех, че се казва Джак.

— Не е ли същинска мечта? — изрече тя, като отново ме остави на крачка зад себе си.

— Не знам — промърморих. — Сигурно.

— Та той е най-готиният тип тук! — продължи тя, като че ли ме предизвикваше да ѝ възразя.

— Щом казваш.

— Сещаш ли се за някой по-готин от него?

Поклатих глава и отговорих:

— Всички ми изглеждат като зайци.

— Искаш ли да ти разкажа как се запознахме?

— Ами... добре.

— През онзи първи ден в хижата тъкмо се качвах по стълбите, когато изпуснах сака си. Той започна да се търкаля надолу по стълбите, а когато хукнах след него, се появи Джейк. И го хвана. И ми го донесе. И когато ми го подаде, си казах: „Това е мъжът, за когото ще се омъжа!“.

Хиляди мълнии!

— Нали се сещаш какво имам предвид? — продължи тя. — Когато срещнеш някого и просто знаеш, че вече го обичаш?

— Не съм много наясно как точно става това — отбелязах, опитвайки се да го играя гласът на разума. — Мисля, че любовта трябва да дойде с опознаването. И изисква време.

— Не и за мен! — отсече Уинди.

— Според мен това, за което сега говориш, е просто увлечение — казах.

— Знаеш ли, че той може да жонглира? И да играе суинг? И да имитира шотландски акцент?

— Каза ти всичко това на стълбите?

— Не, в автобуса.

— Вярно.

— Освен това измъкнах доста от него, докато играехме на „Истина или предизвикателство“. Той все държеше на истината, но ние все го предизвиквахме.

— Как по-точно?

— С опасни предизвикателства — отговори тя. — Но по едно време като че ли се превърна в хранително безумие.

Хранително безумие ли? Но с какво са се хранили толкова?

— Какво точно стана? — попитах.

— Съжалявам, но съм се заклела да го пазя в тайна — отговори тя. — Онова, което се случи на покрива, си остава на покрива!

Искаше ми се да изкрещя: „Но какво се случи на покрива?“.

Уинди продължи да върви, безсъмнено наслаждавайки се на звука от стъпките си по пътеката.

После аз казах:

— Все така смятам, че не е възможно да си влюбена в това момче Джак, след като го познаваш само от два дена!

— Джейк.

— Както ще да е — промърморих, а после добавих: — Необходимо е нещо много повече от игра на „Истина или предизвикателство“, за да пробудиш истинската любов. Независимо от онова, което се е случило на покрива!

Уинди се обърна към мен и ме заля с най-блажената усмивка, която някога съм виждала.

— Говориш така само защото не беше там!

ДЕСЕТА ГЛАВА

С напредването на седмицата започнахме да свикваме. Свикнахме с тежестта на раниците си, с дехидратираната храна и с шишарките. Приспособихме се към височината и овладяхме по-добре дишането. Прекосихме първата си леденостудена река и в другия край на долината зърнахме лос. Мъжете си отгледаха бради, жените си спомниха, че имат косми на краката. Вечер след вечеря обикновено имахме уроци — за съзвездията, по разчитане на карти, за отпечатъците от различни животни и за това как, примерно, да различаваме стъпките на кафявите мечки от тези на мечките гризли. Изкачихме първото си дефиле, което се наричаше „Обратен завой“, сигурно защото за катерачите било нещо обичайно да се изкачат, да огледат картината под краката си и да се върнат назад.

Но не и ние. Ние набирахме инерция. Започвахме да му хващаме цаката.

Намерих решение и на проблема си с липсата на четиво. Бекет беше взел официалния наръчник на компанията и ми го даде назаем. Прочетох го от корица до корица само за два дена. После пак го прочетох. След това отново започнах отначало, но този път като си водех бележки. Имаше цял раздел за сертификатите и как да ги спечелиш. Имах чувството, че мамя, като чета списъка с изисквания, но после Бекет спомена, че всеки, който иска, може да прочете тази книга. Само дето никой друг не я поиска. За мен книгата беше някак си успокояваща. Оставяше те с усещането, че спечелването на сертификата не е чак толкова невъзможно. Подчертаваше, че за да спечелиш, не е необходимо да бъдеш нито най-коравият, нито най-тренираният, а просто онзи, който полага най-големи усилия. А това беше едно от нещата, които познавах. Бях много добра в полагането на усилия. Успехът беше вече съвсем друга работа.

Изградихме си ритъм на живот — ставане в шест, обличане, приготвяне на закуска, среща за планиране на деня, почистване на лагера и не по-късно от девет — потегляне. Без обяд — по пътя

похапвахме пакетирана храна. Катерене до два-три следобед, спиране и устройване на поредния лагер. Лагерите ни винаги бяха в близост до вода. Това беше единственото нещо, без което не можехме. Докъм пет вечеряхме, а до седем вече бяхме в спалните си чували и никой не си и помисляше да остане до късно. До седем вече бяхме тотално изтощени. Девет часът вечерта се считаше за „полунощ за катерача“.

Благодарение на деспотичното внимание на Джейк моите рани и пришки зараснаха и бяха забравени. Бекет продължи да ме използва като назидание за онова, което *не трябва* да се прави. Първоначално си мислех, че постепенно ще свикна с това отношение, но не ми се получи. Толкова много други хора също грешаха, но той никога не им се присмиваше. Никога не ги сочеше. Позата ми била прекалено скована. Слънчевите ми очила нямали UV защита. Личните ми принадлежности не били подредени в раницата както трябва.

С изключение на мен групата се сплотяваше все повече. Незнайно как, но въпреки краткото време повечето от хората се бяха сдобили с прякори. Както стана ясно, всички момчета в групата си падали по Уинди, затова тя се превърна в Сърцеразбивачката. Измислиха дори „точки за Сърцеразбивачката“. Ако тя седне до теб, печелиш 20 точки. Ако ти заговори, веднага се сдобиваш с 50 точки. Ако успееш да зърнеш някоя част от тялото с висока стойност, ти се полагат 100 точки. Всички знаеха за това. Момчетата крещяха точките на глас. Ако Уинди случайно се спънеше и се блъснеше в някое от тях, то се провикваше: „Телесен контакт! Хиляда точки, пичове!“.

Уинди възприемаше това внимание като забавно, но нищо повече. Сигурно се свиква бързо, особено след като цял живот си била възхитителна.

Но дори не чак толкова възхитителните също се оказаха с прякори. Те си идваха от само себе си. Сестрите се превърнаха в Сестра Едно и Сестра Две, което скоро се трансформира в Уно и Две. Момичето с късите панталонки, на чиято задница се мъдреше надписът „Давайте, алигатори!“, стана Вагонетката, а най-добрата готвачка в цялата група стана Готвачката. Що се отнася до момчетата, Мейсън, който така и не се научи да забавя крачка и да върви заедно с нас, стана Светкавицата, а големите момчета покрай него се превърнаха в Хрътката, Пещерняка и Вегас. Даже Хю, който никога не обелваше думица, стана Хюи Люис.

На практика всеки си имаше прякор. Всеки, освен мен. Аз бях просто Хелън. И от време на време Елън.

Добрият прякор би трябвало да говори нещо за човека. Да намеква за нещо значимо. Или просто да бъде смешен. Но дори и при втория случай има смисъл. Показва, че си познат на останалите, че притежаваш самобитност, която другите признават. Не и при мен. Аз имах точно обратното на прякор. Хората от групата понякога бъркаха дори истинското ми име. Вбесявах се, когато се замислех по този въпрос. Понякога си казвах, че ако сега отнякъде се появи ястреб и ме сграбчи в ноктите си, отнасяйки ме надалече, никой не би забелязал.

Това бе едно от нещата, заради които можех да беснея вътрешно през целия преход. Едва след три безинтересни дни на катерене забелязах положението с прякорите и като нищо можех да го превърна във фиксация. Но непрекъснато се стараех да си напомням казаното от Уинди: „Нещата, за които мислиш, определят нещата, за които мислиш“. Което ще рече, че колкото повече се фокусираш върху нещо, толкова повече мозъкът ти се старее да се фокусира върху него.

Затова аз избрах да не се фокусирам върху това и предпочетох да насоча вниманието си към чудесата на природата около нас. Като например скритият водопад, на който попаднахме. Или изпращанията от лос, които зърнахме край един поток. И съомгата, която изскочи внезапно от водата, преди да изчезне обратно между два камъка. И онзи невидан залез, при който изброихме осем различни цвята. И фактът, че лицето ми накрая стана толкова мръсно, че вече не се усещаше мръсно.

Въпреки всичко около мен и макар че не бях съвършена, аз наистина започвах да се чувствам добре сред природата. Като у дома си. Макар и по моя си малко шантав начин. И освен това му хванах цаката на това как да се преструвам, че Джейк не е край мен. Само дето веднъж се спънах странично в един паднал клон, докато вървях назад и нагоре по един склон след вечеря. Склонът беше толкова стръмен, че знаех, че ако не се хвана за нещо, ще падна и ще се претърколя чак до подножието на склона, размазвайки глава в камък след огромен камък. Накрая ще се превърна в пихтия и няма да имам никакъв друг избор, освен да умра.

Обаче нито паднах, нито умрях, защото в този момент от нищото се протегна една ръка, сграбчи ме през кръста и ме придърпа назад и

когато се обърнах, за да благодаря на онзи, който ме спаси, видях, че е Джейк.

— По дяволите, Хелън, бъди внимателна! — извика гневно той. — Може ли поне за пет минути да се опиташ да не се самоубиваш?!

И ме пусна толкова рязко, че се усети като блъсване.

Но откъде извираше целият този гняв? Не трябва ли да се държиш мило с човек, който едва не е умрял? Изпънах гръб, възвръщайки равновесието си.

— Но аз внимавах! — изтъкнах. И все още усещах ръката му около кръста си.

Той ми обърна гръб и отсече:

— Не е вярно!

— Напротив!

— Вярно е! — обърна се пак към мен той. — И всеки път, когато направиш някоя глупост, аз трябва да те спасявам!

— Тогава не ме спасявай! — извиках и аз, побесняла, защото той беше побеснял.

Но той вече се отдалечаваше от мен.

Това обаче го спря. Обърна се и ме изгледа на кръв.

— Не е необходимо да ме спасяваш! — повторих уверено аз.

Но той само поклати глава, огледа ме бавно от глава до пети и промърмори:

— Напротив!

И се отдалечи.

* * *

Една вечер, след поредните инструкции по първа помощ, Бекет направи съобщение:

— Малко излизам от правилата, но утре ще ви разделя!

Всички се спогледахме. Какво означава това?

Току-що бях прекарала последния половин час във водене на бележки за всяко нараняване или инцидент, които биха могли да ни сполетят по пътя — от счупени крака със стърчащи кости до удавяне в леденостудени реки, така че съзнанието ми вече беше настроено на тема тревога, но макар да си давах сметка за това, нещо в думите на

Бекет не ми се стори правилно. В наръчника, който вече бях научила наизуст, нямаше нищо за разделяне по време на дневните преходи. Чак до самия край.

Но Бекет беше непреклонен. Имали сме били нужда от промяна.

— Следват ме като глупави патета. Не умеете да разчитате карти. Ако продължавате в този дух, изобщо няма да се справите на индивидуалните преходи. Затова се налага малко да потренирате.

Индивидуалните преходи бяха големият финал на този курс — великото събитие, което щеше да провери уменията ни за прилагане на току-що наученото. По време на индивидуалните преходи трябваше да се разделим на групи по четирима и тогава единствената ни защита щяха да бъдат новопридобитите ни умения. Бекет много обичаше да напомня за индивидуалните преходи, когато искаше да привлече вниманието ни. Обикновено му се получаваше.

— Затова утре ще се разделим — продължи той. — Ще катерим един и същи маршрут, но с трийсет минути разстояние едни от други, за да не се изкушавате да ме следват като безмозъчни кукли.

В интерес на истината всички следвахме като безмозъчни кукли Джейк. Но никой не се осмели да поправи Бекет.

— По палаткови групи ли ще се катерим? — обадох се аз.

— Добър въпрос, Елън. Не. Този път ще събера заедно четиримата най-бързи — и посочи към четирите най-високи момчета. — След тях ще бъдат следващите четирима по бързина — и посочи към група, включваща едновременно Уинди и Джейк. — После ще бъдат последните четирима — и посочи мен, Сестрите и Хю. — Значи най-бързата група ще бъде първа, най-бавната — последна. Така ще избегнем задръстванията по пътя.

— А ти с кого ще катериш? — попита Мейсън.

— Може би с първите момчета.

Нещо в тази работа ми намирисваше. Не можех да се отърся от чувството, че на Бекет му беше писнало да върви бавно и си мечтаеше поне за един ден, в който да полети по маршрута заедно с най-бързите. Но поне ни показва подробно маршрута, който не ми се стори прекалено объркващ. Иначе беше напълно прав, че никой не полагаше особени усилия да се научи да разчита карти. Бекет беше провел три урока по разчитане на карти, през които повечето членове на групата дремеха, четяха книгите си, скрити зад огромните раници, или молеха

да отидат до тоалетната. Лично аз внимавах и си водех пространни бележки — отчасти защото няхах представа как да прекарам един урок, без да седя на първия ред и да попивам всичко от преподавателя като пълна читанка, но също така и защото установих, че ми е много приятно да разглеждам контурни карти. Всички останали като че ли виждаха в тях само някакви вълнообразни линейки и цветни петна. Но по някаква неизвестна на мен причина погледнех ли ги, аз виждах всичко в триизмерен формат. Това беше единственият елемент в целия курс, чието усвояване ми идваше отвътре. Но това не означава, че съм се възползвала от тези свои непризнати пред останалите умения. Беше далеч по-лесно просто да вървиш след останалите в колона.

По-късно, вече в спалния чувал, докато чаках заспиването си, мисълта, че на следващия ден Бекет ще ни остави за цял ден, за да бъде само с най-бързите, пробуди лека паника в гърдите ми. Да, вярно е, че можех да разчитам карти, но все още не бях прилагала уменията си на практика, в пустошта. През главата ми започнаха да се въртят кой от кой все по-катастрофални сценарии. Но се постарах да си самовнуша да не се притеснявам. В крайна сметка ставаше въпрос само за някакви си пет километра — при това по ясно очертан маршрут, в относително права линия, на равен терен. Не би могло да е толкова трудно, нали така?

* * *

На следващата сутрин, преди да поеме с първата група, Бекет забеляза боклук.

— Почакайте, момчета! — извика и вдигна ръка, за да ги спре.

Прекоси полянката и приклепна, за да огледа боклука.

— Вие сериозно ли, народе? Боклук? Тук?

Свали раницата си с едно плавно движение, но не откъсваше очи от белия квадрат на земята. След това протегна ръка, хвана го с два пръста като щипци и го вдигна така, сякаш беше умряло животно.

Всички очи се насочиха към белия квадрат. Наистина изглеждаше крещящо не на място в тази обстановка. И в мига, в който тази мисъл мина през главата ми, я последва друга — този боклук беше моят. Това беше списъкът с целите, който носех в сутиена си.

— Бекет... — започнах и тръгнах към него.

— Колко пъти да повтарям, че трябва да уважавате природата? Колко пъти да повтарям, че не трябва да оставяте след себе си никакви следи? Колкото и да повтарям обаче, вие непрекъснато оставяте диря от боклуци след себе си, сякаш не сте чули и думица От онова, което съм казал!

И разтвори листчето.

Канех се да кажа, че това е мое, че не е боклук, а просто съм го изгубила.

Но преди да успея да кажа каквото и да било, той започна да чете списъка. На глас.

— *Да ахна пред неподправената мощ и красота на природата. Да падна на колене в благоговение пред магията на света. Да стана част от нещо по-голямо от мен.* — Някои от едрите момчета се разсмяха, други изсумтяха презрително. Но Бекет беше абсолютно сериозен. — На кого е това?

Аз не помръднах от мястото си. Вече не беше мое.

— Какво ви повтарям непрекъснато, а? Какво ви казах още първия ден?

— Че оставянето на боклуци няма да бъде толерирано — обади се Мейсън, който очевидно се наслаждаваше на сцената.

— Какво друго ви казах? Още в началния ни урок за опазване на Майката Природа? Какво ви казах, че ще се случи, ако ви хвана да оставяте боклук?

Всички се спогледаха. Осмелилият се да отговори беше Дуге, Сестра Две.

— Че ще полудеете? — изрече предпазливо.

— Точно така! Точно това казах. *Ако искате да ме видите как полудявам, хвърлете боклук на земята!* — извади от джоба си бензиновата запалка, която използваше за паленето на печките. — Е, очевидно сте искали да ме видите как полудявам! Добре! Ще си го получите!

Вдигна бензиновата запалка в едната си ръка, моя списък с подобрения — в другата и щракна запалката.

— Все още никой ли не си го иска?

Никой.

Без да каже и думица повече, той подпали листа.

Всички се втренчихме в горящия лист. Бекет го остави да изгори почти до пръстите му. После го хвърли на земята, стъпка го с крака, за да изгаси огъня, вдигна останалото ъгълче от хартията и го пхна в джоба си.

— Този свят не ви е боклукчийска кофа, хора! — извика. Огледа се.

Всички го гледахме така, сякаш е пълно куку.

— Направете го пак и ще видите как ще изпепеля земята! — провикна се гневно.

После подсвирна към първата група катерачи като на кучета и те хукнаха послушно след него по пътеката.

Едва след като и последният човек от групата им се изгуби от погледите ни, от гърдите на нас, останалите се изтръгна колективна въздишка. Хю се приближи до мен и двамата се загледахме след бързаците.

— Изпепеляването на земята ми се струва контрапродуктивно — отбеляза той.

Усмихнах му се.

— Харесва ми, когато подпалва разни неща — продължи Хю. — Обстановката се нажежава.

Изсмях се и отбелязах:

— В буквалния смисъл на думата.

Хю реши, че преди да тръгнем, трябва да отиде „да намери тоалетната“ и така ме остави сама да рия унило в превърналия се в пепел някогашен мой списък.

Няколко минути по-късно се появи Джейк.

— Този тип Бекет е луд — каза.

Само свих рамене.

— Това беше твоят списък, нали? Онзи, който държеше в сутиена си?

Но той откъде знае? Пак свих рамене и промърморих:

— И без това беше време за нов списък.

— Така ли? — погледна ме изненадано той.

Вдигнах глава към него и казах:

— Уинди е започнала да ме учи как да бъда щастлива.

— Така ли? — изгледа ме той с нескрит интерес.

— Аха. Чака ме голямо съставяне на списъци — отвърнах.

— Тя е голяма работа, нали?
— И още как! Невероятна е!
Джейк кимна и рече:
— Както и да е. Донесох ти подарък. Да замести изгорелия ти списък — и ми подаде сгънат лист хартия.
— Какво е това?
— Стихотворение.
— Написал си стихотворение?
— Не. На Пабло Неруда е. Любимото ми стихотворение от любимия ми поет.
— Носил си го в раницата си?
— Не — поклати глава той и леко се усмихна. — Държах го в джоба си. Но бих го сложил по-скоро в сутиена си, ако имах такъв.
— И вече не го искаш, така ли?
— Искам да го дам на теб. Но при едно условие!
— Какво условие?
— Да не го четеш!
Смръщих се.
— Мога да го взема само ако не го чета, така ли?
— Лично е. Между Пабло и мен.
— И какъв подарък ще е това стихотворение, щом не мога да го прочета?
Джейк сви рамене и ми подаде сгънатия лист с думите:
— Просто не искам този твой сутиен да стои празен.
Пак флиртува.
— Обещай, че няма да го четеш и е твое!
— Добре, няма да го чета.
В интерес на истината дори не го исках, но бях твърде изненадана от развоя на събитията, за да скалъпя някакво възражение. Какво означава за едно момче да ти подари стихотворение, което не иска да четеш? Нямах никаква представа.
Той се обърна и преди да се отдалечи, добави:
— Пък и е хубаво да имаш нещо, за което да се захванеш, когато имаш нужда.
— А ти за какво ще се захванеш? — подвикнах след него.
— Все ще измисля нещо — пак сви рамене той.

Съвсем скоро усетих липсата на Уинди. Хю също ми беше станал приятел, но не беше особено разговорлив. Въпреки всичките ми усилия всеки един от опитите ми да поведя разговор се провали. Това не ми остави никакъв друг избор, освен да слушам Уно и Дуге, които не престанаха да бърборят — като токшоу, което нямаше начин да изключат. Пяха попесни, фантазираха си за шампоани и скраб за лице, водиха нескончаеми дебати за това дали вече са по-кльощави или не и клюкарстваха за всички останали от групата ни.

Докато вървахме, Хю постепенно се включи в клюките на момчетата и накрая зае позицията на водач, а аз си припомних обичайната си позиция на край на опашката.

Не може да им се отрече — покрай тях научих доста неща. Предимно за момчетата. Бекет бил наскоро изоставен от гаджето си, както и Мейсън, но всички останали момчета в момента не били на разположение, включително Хю, за когото били сигурни, че е гей.

— Ти си гей, нали? — подвикна едно от момчетата на Хю.

— Аха — отговори той веднага, без да се обижда. — Но в момента нямам гадже.

— Значи е на разположение — отбеляза Дуге.

— Но не на наше — заключи Уно.

Стигна се до извода, че Мейсън е твърде незрял, а Бекет е прекалено луд. Коего остави Сестрите в немислимата ситуация да нямат никакви романтични перспективи. Вайкаха се по този въпрос надълго и нашироко, преосмисляйки вероятността за Мейсън, тъй като той бил поне красив. Де да можел поне да обърне напред тази своя идиотска бейзболна шапка!

Тъкмо се чудех за Джейк и защо не го включват в списъка на момчетата на разположение, когато Хю се обади:

— Ами Джей-дог? Той в момента е сам, доколкото ми е известно.

От гърдите на двете момчета се изтръгнаха продължителни въздишки.

— Там е истинска трагедия! — промърмори накрая Дуге.

Наострих уши. За каква трагедия говорят те? Да не би да им е разкрил нещо по време на онази игра на „Истина или

предизвикателство“? Да не би тези момичета да знаеха за Джейк нещо, което аз не знаех?

Обаче Хю не си поплюваше.

— Защо да е трагедия? — подкани ги нетърпеливо.

— Ами... — проточи Дуе, — той е най-добрият целувач в цялата група...

— Амин за това! — припя Уно.

Хей, да не би всички те да са го целували? Какво, за бога, се е случило на онзи покрив?

— Обаче е зает!

Зает ли? Джейк?

— Зает ли? — озвучи мислите ми Хю.

Дишането ми се учести. Но какво толкова им е казал? Да не би просто да им е казал, че е зает, за да не го закачат? Или защото се е отказал от жените? Или наистина се възприема като зает? Защото — в интерес на истината за първи път си признавах това, даже пред себе си — аз самата се чувствах заета. От Джейк. Дори след всичките тези глупости да се правим на непознати. Дори след като бях прекарала цялата седмица в почти пълното му игнориране. Дори след като вече ми беше станало ясно, че той е никаквец, раздаващ безразборно целувки по време на „Истина и предизвикателство“. Не можех повече да отричам този факт.

Но не за това бях дошла тук. Не бях тук, за да затъна в някаква си романтична връзка в тийнейджърски стил. Бях тук заради силата и красотата на природата. Бях тук, за да стана част от нещо по-голямо. Бях тук заради трансформацията, по дяволите! За да стана корава, безмилостна, издръжлива! Но кого заблуждавах? Тук и без това не се предлагаха такива неща. С това не исках да омаловажавам природата, която беше истински зашеметяваща. Исках само да изкажа презрението си към всичко останало в този повърхностен, детински, зловен, показан и дълбоко разочароващ курс по оцеляване.

Наистина ли Джейк е казал, че е зает? Все още ли се връща в мислите си към онази нощ в хотела като мен? Аз мечтаех за нея — и наяве, и насън. Споменът за онази нощ се беше закотвил в някаква централна част на мозъка ми, така че почти всичко, което ми минаваше през ума, събуждаше някакъв спомен за преживяното с него. Докато си миех зъбите, си спомнях как си бях мила зъбите в хотела с Джейк.

Докато си лягах, си спомнях как си бях легнала в хотела с Джейк. Гледката на хора с книги в ръце ми напомняше за книгата, която той четеше, когато се бях приближила до него, за да му предложа да продължим. И така нататък, и така нататък. Просто не можех да избягам от това. А може би това не беше чак толкова лошо.

Сърцето ми претупа при тази мисъл. Може би нямаше да ми се налага да се превръщам в Чък Норис. Нито в Пикъл. Вместо това щях да си поговоря с бъдещата психоложка Уинди и да се науча как да бъда щастлива. И тогава може би щях да позволя на Джейк да ме доближи.

Но момичетата продължаваха да бърборят.

— Зает — потвърдиха в хор.

— И от кого? — поиска да знае Хю.

За миг очаквах от тях да кажат нещо от рода на: „Ами, от някаква мистериозна жена в родния му град. Бил влюбен в нея от цяла вечност“. И тъкмо се приготвих да отрека невинно всичко, когато Дуге отговори:

— От Уинди, разбира се!

— Зает е от Уинди? — не се сдържах аз.

— Тя го харесва още от самото начало, а сега и той ѝ отвърща със същото.

— А вие откъде знаете? — срязах ги аз.

— Имаме си начини.

Тъкмо се приготвих да започна спор с тях, когато Хю изрече:

— Идеално! Те са перфектни един за друг! Съвършената двойка!

— Това ми звучи малко пресилено — промърморих.

Хю повдигна многозначително вежди и отговори:

— Той е умен и общителен, тя също. Той е красив в американски стил, тя е — надали някой ще го отрече — *разкошна*! Съжалявам, дами, но и да искате, не бихте могли да си представите по-подходяща двойка! И двамата са с перфектни пропорции, прекрасен тен и в прекрасна форма. И двамата са съобразителни. Имат жестоки прасци. Невероятни зъби. А той пък има такава съвършена линия на челюстта, че... Само не ме карайте да започвам темата за челюстта!

И едва сега схванах — Хю не беше всъщност неразговорлив. Просто досега не бяхме попадали на тема, която му допада.

— И двамата обичат да карат яhti — вметна Уно.

— И двамата притежават семейни летни вили в Мейн.

— И двамата обичат овчарски кучета.
— И гофрети.
— И нито един от тях не обича френска храна.
— И са нашите двама най-добри майстори на мечи закачалки.
— Брей! — не издържах и се намесих. — Двамата най-добри майстори на мечи закачалки! Тогава защо вече не са женени?
— Добър въпрос — отбеляза Хю. — Ще видим развоя по него тази вечер.

* * *

Оказа се, че няма да видим развоя по този въпрос тази вечер. Защото, докато вървахме, Хю направи нещо, което не трябваше да прави. Нещо, което *никой от нас* не трябваше да прави. Може би беше разсеян. Може би просто забрави. Може би Бекет ни беше предупредил за толкова много неща, че беше започнал да изглежда в очите на някои като лъжливото овчарче. Каквато и да беше причината обаче, фактът си беше факт — Хю започна да стъпва върху паднали дънери. А Бекет ни беше казал, че ако стъпим върху достатъчно на брой дънери, няма начин някой от тях да не се окаже изгнил.

Бяхме стигнали до една част от маршрута, която изобилстваше на дънери, паднали върху пътеката. Беше по-слънчева, по-разредена част от гората, като че ли нещо — наводнение или суша — беше преминало през нея толкова катастрофално, че беше съборило всяко второ дърво.

Останала последна в колоната, аз се оглеждах и се чудех какво ли е избило толкова много дървета.

Но Хю и Сестрите не забелязваха нищо. Те вече планираха горската сватба на Джейк и Уинди, като ахкаха и охкаха при всяка следваща мисловна картина.

— Той ще бъде много красив в смокинг — казваше Уно.

— Не, няма да бъде в смокинг! — отсече Хю, стъпи върху един дънер, а после скочи от него.

— Нямам предвид съвсем официален смокинг — отсече безпрекословно Уно, стигна до същия дънер и го прекрачи, както ни

бяха предупредили да правим. — Виждам го в смокинг с шал яка. В стил Кари Грант.

— Не! — отсече Хю и стъпи върху следващия дънер. — Твърде красив е за смокинг. Ще бъде облечен в кафява жилетка и отпусната вратовръзка, а ръкавите на ризата му ще бъдат навити до лактите!

— Имаш предвид отпусната папийонка ли?

— Не, обикновена вратовръзка — отговори Хю, стъпи върху следващия дънер и скочи долу.

— Аз предпочитам папийонките — намеси се Дуге.

— Ако толкова иска папийонка, трябва да я носи с тиранти. Но никакъв смокинг! А ако знае кое е добро за него, ще носи класическа вратовръзка! С уиндзорски възел!

— Какво значение има видът на възела? — попита Уно.

Хю стъпи върху поредния дънер и възкликна:

— Какво значение има животът въобще, а?!

Истината е, че аз го видях да стъпва върху дънерите точно както видях и Сестрите да ги прекрачват — както правех и аз. Видях го, но нито веднъж не ми хрумна да му направя забележка. Коя бях аз, та да казвам на Хю какво да прави?! Всеки имаше право на собствен избор — както ние, така и той. Просто тогава все още не осъзнавах какво голямо значение има изборът на един за живота на цялата група.

Сега, като си спомня за онзи ден, ми се иска да се бях държала малко по-властно.

Все още го виждам като на забавен каданс: той стъпва върху поредния дънер и в частицата от секундата, която би му трябвала да вдигне отгоре и другия крак, повърхността на дънера се срутва под крака му, той губи равновесие, килва се напред и се приземява върху следващия дънер пред него, който пък си е съвсем здрав.

Хю изпищя така, както никога досега не бях чувала някого да пищя — по начин, който накара цялата гора да замълчи. А после моментално млъкна и се отпусна като парцал. Просто остана така, във формата на обърнато V, прикован към земята от раницата си.

Свалих раницата си за секунди, като междувременно си опитвах да си припомня всичко научено за първата помощ. Но после се вцепених.

Ранен в главата не трябва да се мести. Ами ранен в крака? Добре, да караме подред. Хубаво де, ама какъв беше редът? Все трябваше да

направя нещо. Сестрите се бяха вкаменили, наблюдавайки в шок разгръщането на момента. Някой трябваше да поеме ръководството и както изглеждаха нещата, този някой май щях да бъда аз.

Реших, че първото, което трябва да сторя, е да сваля раницата му. Разкопчах ремъците на раменете му, но когато плъзнах ръка към тези на бедрата му, Хю се събуди и се разпищя:

— Неее! Недееей!

Но аз все пак го направих.

Раницата му се претърколи на земята.

— Окей — промърморих и отстъпих задъхано крачка назад. — Можеш ли да се изправиш?

С ръце, прилепени към предния дънер, той се опита да се избута нагоре, но после пак изпищя от болка и спря.

Ето ти пак проблем — той беше най-дребният от момчетата, но все пак си оставаше по-едър от мен. Насочих пръст към Сестрите и отсякох:

— Сваляйте раниците си! Трябва да го преместим!

— Не! — изкрещя Хю.

И продължаваше да стои с главата надолу.

— Не можем да те оставим така! — изтъкнах.

— Не ме докосвайте! — извика пак той.

— Трябва ли да местим ранени хора? — попита една от Сестрите, загледана смръщено в Хю, но въпреки това свали раницата си.

— Не знам — отговорих откровено. — Но със сигурност знам, че не можем да го оставим така превит одве.

Момичетата кимнаха. Бяха съгласни с мен.

— Вие двете го хванете за раменете — започнах да давам указания. — Аз ще го хвана през краката. Ще се наложи да го метнем като палачинка и да го поставим ей там! — и посочих към едно място наблизо, където нямаше никакви дънери. Всяко от момичетата хвана по едно рамо, а аз обвих ръце около двете му бедра. Без да обръщам внимание на постоянните му писъци, аз изкомандвах: — На три! Едно, две, три!

Имах чувството, че тъпанчетата ми ще се спукат — толкова силно започна да крещи, когато го вдигнахме. И беше тежък, да го вземат мътните! Но адреналинът беше изпълнил и трите ни, така че

все пак успяхме чрез относително координирано общо движение да го преметнем по гръб и да го поставим колкото ни беше възможно по-нежно върху равна земя.

Някъде по средата на тази операция Хю млъкна. Пак беше припаднал.

— Сигурно адски боли — промърмори Дуге.

Използвах този момент, за да прегледам с ръце крака му. Не бях много сигурна какво точно търся. Стърчащи кости? Големи буци събираща се кръв? Не само нямах представа какво точно търся, но и какво ще сторя, когато го намеря. В крайна сметка не открих нищичко. Просто един нормално усещаш се крак. Може би положението не беше чак толкова трагично.

Точно тогава една от Сестрите, която се беше отдръпнала крачка назад, промърмори:

— Не ви ли се струва, че единият му крак е по-дълъг от другия?

Изправих се и погледнах. Да. По-дълъг беше.

— Това надали е на добро — изрече другата сестра.

В този момент Хю започна отново да идва в съзнание.

— Шшшт! — направих знак на момичетата. Обърнах се към него и попитах: — Чуваш ли ме, Хю?

— И още как! — отговори той.

— Очевидно си в съзнание.

— Имам нещо счупено — каза той. — Чух звука.

— Можеш ли изобщо да движиш крака си? — попитах.

Той поклати глава.

— Няма дори да опиташ?

— Опитвам — отговори той. Двамата се загледахме дружно към крака му. Не помръдваше.

— Окей — кимнах. — Значи може би наистина имаш счупен крак. Или бедро. Или тазова кост — за всеки случай натиснах лекичко и ребрата му. Той пак изпищя. — Или счупени ребра.

Хю притвори очи. Дишаше тежко.

— Защо изобщо стъпваше върху тези прогнили дънери? — попитах аз, докато ровех в раницата си за тилебол — най-силното болкоуспокояващо, с което разполагахме тук. — Не видя ли как Бекет ме унижи пред всички тъкмо за това още през първия ден?

— Единственото, което знае той, е да ни плаши — промърмори Хю.

— Но вече знаем защо, нали?

Накарах го да изпие един тилебол, въпреки че едва не се задави с него.

Загледах се в момчето. Не изглеждаше никак добре. Лицето му беше преbledнало като платно. И въпреки че кожата му беше студена, по челото му бяха избили дребни капчици пот.

— Ще изпадне в безсъзнание — промърморих.

— Ти не би ли на негово място? — отбеляза Уно.

— Кой ще отиде да доведе помощ? — попитах.

— Ти! — отговориха двете в хор.

Не започнах да споря с тях. Но макар да бях най-компетентният човек тук, това не означаваше, че съм по принцип такава. Извадих картата, опитвайки се да реша дали да взема голямата си раница или само ежедневната. Накрая реших — въпреки че с голямата със сигурност щях да вървя доста по-бавно, ако се изгубя или се нараня, или ме нападне мечка — което не изглеждаше никак невъзможно — голямата раницата щеше да ми бъде по-полезна. Затова метнах раницата си на гръб и тъкмо закопчавах ремъците на бедрата си, когато момичетата ме спряха.

— А ние какво да правим тук? — попитаха.

— Не знам — поклатих глава аз. Но те бяха преbledнели почти колкото Хю, затова разбрах, че трябва да им кажа нещо, каквото и да е. — Гледайте да не се обезводни. Постарайте се да му е топло. Дръжте ръката му — подадох им малката ни аптечка с останалия тилебол и добавих: — Записвайте всяка промяна у него, която забележите! Говорете му. Поддържайте го в добро настроение. Планирайте сватбата.

Поех нагоре по пътеката, но една от Сестрите ме настигна, сграбчи ръката ми и прошепна:

— Ами ако умре?

Поклатих глава с увереност, каквато не чувствах, и отговорих:

— Няма да умре!

Но тя продължаваше да държи ръката ми.

— Бъдете храбри! — казах и я стиснах лекичко. — Скоро ще доведе помощ.

Тя остана на пътеката, загледана в мен, но аз не бях стигнала много далече, когато забелязах, че пътеката, по която вървя, не прилича ни най-малко на онази, която си представях, докато разглеждах за последен път картата. Но това, разбира се, беше много преди да започнем да обсъждаме колко точно е влюбен Джейк в Уинди. Очевидно тази тема ме е разсеяла много повече, отколкото си бях давала сметка, защото едва сега осъзнах, че от доста време насам сме се движили по скат, когато би трябвало да вървим по права отсечка. Спрях и отворих картата, за да проверя. И точно както по време на уроците на Бекет, веднага видях в триизмерен формат как би трябвало да изглежда маршрутът, по който се очакваше от нас да вървим. И точно толкова ясно видях, че мястото, където сега се намирах, няма никаква прилика с картата.

И внезапно осъзнах, че вървим по погрешен маршрут и че сме вървели така от доста време — нещо, което се случваше често при този преход. Толкова дълбоко в пустошта указателните знаци бяха доста по-разредени и по-незабележими от обичайните, докато би трябвало да бъде точно обратното. Къде другаде ще ти трябват по-ясни указателни знаци, ако не в дълбоката пустош? Ами да!

Когато се приберем вкъщи, ще се оплача. Ако оживеем, разбира се.

Обърнах се и тръгнах по обратния път, приближавайки се отново към Сестрите и Хю.

— Вървели сме по грешен път! — извиках весело с моя неповторим глас в стил Мери Попинс.

Момичетата ме изгледаха паникьосано.

— Веднага се връщам! — подвикнах, докато ги подминавах. — Но вероятно утре — добавих, ала едва когато бях твърде далече, за да имат силите да ме последват.

Двайсет минути по-късно аз вече приближавах разклонението и поемах по правилния път.

А оттам нататък единственото, което ми оставаше, бе да настигна другите две групи. Кое то ми отне часове.

Тъй като маршрутът беше относително равен, Бекет бил хукнал напред и добавил още няколко километра към предвидените. Бил предвидил първата група да стигне лагера около един следобед, а най-бавната, тоест нашата, някъде към три. Но ние бяхме изгубили най-

малко половин час, докато стабилизираме Хю. Без да броим времето, което ми беше необходимо да успокоя Сестрите — които, меко казано, бяха изгубили ума и дума — както и половинчасовото отклонение, докато вървах по грешния път, нито четирийсетте минути, които ми трябваха, докато се върна на правилния. Няма да ви лъжа — бях адски уморена. Но забавянето на скоростта в случая изобщо не беше опция, затова аз се престорих, че съм парен двигател — в най-буквалния смисъл на думата. Представих си, че ръцете ми са металните пръти, които въртят колелата. И колкото и налудничаво да звучи, това свърши работа. Единственото, което трябваше да направя, бе да поддържам тази скорост и да продължа напред. Знаех, че на някакъв етап щях да ги настигна.

Този етап се оказа някъде към шест вечерта. Останалите вече вечеряха, когато най-сетне успях да се добера до лагера. Когато ме видя, Бекет скочи и се втурна към мен. Джейк също се изправи и въпреки че в момента работата, която вършех, бе на живот и смърт, самата гледка как той върви през поляната към мен имаше буквално физическо въздействие върху мен. Веднъж, преди много години, бях включила едно фенерче, което очевидно е имало преди това теч на батериите, и при включването му през пръстите ми беше преминал електрически ток. Не толкова мощен, че да ме заболи, но достатъчен, за да привлече вниманието ми сто процента. Точно на това преживяване приличаше и настоящото чувство — на електрически поток през тялото ми. На нещо средно между изпърхване и прищракване. Но днешното усещане беше по-силно от някогашното, с фенерчето — толкова силно, че бях принудена да сведа очи, за да прекъсна връзката. Нямах сили да го гледам. Идваше ми в повече.

Но какво беше това с Джейк, за бога? Не се случваше за първи път по време на този курс. Спомнях си добре това чувство от годините, когато бях по-млада и влюбена, но не го бях изпитвала от цяла вечност. Защо имаше толкова могъщо физическо измерение? Как е възможно чифт очи, намиращи се поне на шест метра от един човек, да имат физическо въздействие върху тялото на друг човек? Да не би да е просто изнервеност? Или от днешното емоционално изтощение с Хю? Да не би да е някаква усилена вариация на онзи феномен, който се случва, когато някой те наблюдава и ти просто го усещаш, и се обръщаш към него? Винаги съм се питала дали това не е някакъв

остатъчен животински инстинкт от стадния период на човечеството. Но човеците, разбира се, никога не са били стадни животни. Ние сме хищници. Ала даже и хищниците сигурно знаят на някакво ниво що е това да се чувстваш жертва.

— Къде бяхте толкова време, по дяволите? — изрева Бекет.

— Подминахме едно разклонение на картата и докато се усетим, мина известно време — отговорих аз.

— Къде са останалите от групата ти?

— Хю падна и се нарани.

Бекет се обърна към Джейк, който все още стоеше на известно разстояние от нас и ни наблюдаваше, и му подвигна:

— Джейк-дог! — и му направи знак с ръка. После се обърна към мен: — Падна значи?

— Стъпи върху паднал дънер. Кракът му пропадна, той изгуби равновесие и се приземи върху друг дънер отпред.

— Аз нали ви казах да не правите така, а? Казах ли ви?

— Каза ни — кимнах.

Към този момент от разговора към нас се присъедини Джейк и аз едва събрах сили да го погледна в очите.

— Случи се много бързо — казах, — но мисля, че може би се е приземил с цялата си тежест върху левия крак.

— Значи е само от лявата му страна, така ли? — попита Джейк.

— Доколкото мога да преценя — отговорих.

Джейк и Бекет се спогледаха така, сякаш чутото не беше никак на добро.

Затова реших да потвърдя мислите им.

— Да, положението не е розово — потвърдих. — Мисля, че той изпадна в безсъзнание от шока.

И тогава Джейк премина в деловия режим на парамедика.

— В съзнание ли беше? — попита.

— Да — отговорих. — През по-голямата част от времето. Въпреки че докато го местехме, припадна.

— Защо го преместихте?

— Беше приведен над втория дънер с главата надолу. Не ми се стори добра идея да го оставим в това положение.

— Добър ход — кимна Джейк. А после ме попита дали Хю може да си движи крака и аз отговорих не. След това попита дали Хю е бил

задъхан и дали е плюел кръв, а аз отговорих не. Накрая зададе цял куп въпроси, на които не разполагах с отговорите. Какъв му е бил пулсът? (Не се бях сетила да проверя.) Можел ли да мърда пръстите на крака си? (Не бях проверила и това, дори не се бях сетила да събуя обувките му.) Какъв бил капилярният му поток? (А това дори не го знаех какво означава.)

— Съжалявам, че не разполагам с по-добра информация — промърморих.

— Как изглеждаше, когато ти тръгна оттам?

— Блед. Потен. Много зле.

Джейк се обърна към Бекет и отсече:

— Трябва да го изведем оттам.

— Кога, тази нощ ли?

— По-скоро е винаги по-добре от по-късно.

Джейк сериозно ли възнамеряваше да открие изгубена група посред нощ? Какво си мислеше, че ще правим ние — ще го държим за ръка и ще го водим ли? Дори звездите не се бяха показали още. По това време даже хората, които бяха с нормално зрение, щяха да се препъват в клони и камъни.

Обаче Бекет погледна към небето и поклати глава.

— Твърде тъмно е. Ако бяха по маршрута, окей, щяхме да отидем. Но сега дори не ги знаем къде са!

Аз ги знаех къде са, но нищо не казах. Какво правех, за бога? Джейк ли предпазвах, или помагах на Хю?

— И без това през нощта не можем да извършим евакуация. Един-два часа надали са от такова значение.

И с това беше решено. Ще изчакаме до зазоряване.

— За тази нощ остани с групата на Уинди — каза ми Бекет.

След това събра цялата група, плесна с ръце, за да привлече вниманието на всички, и ги запозна с новата ситуация.

— Това е съвсем сериозно, народе, не е тренировка! Утре трябва да извършим една евакуация! Значи никаква закуска. Ще потеглим точно в пет сутринта — никаква храна, никакво кафе. Ще си наваксате на терена, докато ние с Джейк се погрижим за Хю. И гледайте да запазите нещо и за нас! — после ни огледа внимателно един по един, завършвайки с думите: — Утре ще бъде кошмарен ден, народе! Затова

още отсега се пъхайте в чувалите и си набавете всяка секунда сън, която можете!

* * *

Палатковата група на Уинди разместиха чувалите си, за да направят място и за мен под заслона. Аз бих избрала края, колкото е възможно по-далече от Джейк, обаче групата ми направи място, разделяйки се точно по средата, така че аз се озовах точно до него.

Всички се надпреварваха да ме питат за подробности, докато се преобличах в пижамата си в спалния чувал, но аз не бях в настроение за разговори. След като не им дадох особено много материал за размисъл, те послушаха съвета на Бекет, свиха се по чувалите си и отмъркаха. С изключение на мен. Не можех да се отпусна. Лежах по гръб, опитвайки се да масажирам пулсиращите си длани. Беше толкова тъмно, че дали имаше над главите ни заслон или не, нямаше никакво значение — със същия резултат можех да съзерцавам и небето. Не бях в състояние да спра да мисля за Хю, останал в погрешната част на маршрута, с посивяло, студено лице. Но бях сторила всичко по силите си — с единствената си страничка бележки за първа помощ. Знаех, че не е достатъчно, но нищо повече не можех да направя. Чувството беше странно, самотно.

— Справи се много добре — изрече тогава Джейк право в ухото ми. Беше мълчал толкова дълго, че сега ми се стори невъзможно да бъде буден.

Но се радвах, че беше буден. Затворих очи и прошепнах:

— Страхувам се, че Хю ще умре.

— Не мисли сега за това! — каза той. — Ще сторим всичко по силите си. Най-вероятно ще се оправи.

— Най-вероятно ли?

— Стига Сестрите да не го убият с приказки.

Засмях се тихичко. После казах:

— Нямах представа какво да правя. Разполагах само с една страничка бележки за първа помощ.

— Това е много повече, отколкото имат останалите.

— С изключение на теб.

— Е, да. Но аз съм си в бранша.

— А сега той е там, а ние сме тук. И не мога да заспя — прошепнах съсипана.

— Но трябва да спиш! — изтъкна Джейк. — Утре ще бъде брутален ден!

Но аз наистина не можех да заспя. Отворих очи и прошепнах:

— Бекет не трябваше ли да дойде да ни намери? Когато не се появихме в уречения час? Не трябваше ли да се досети, че нещо не е наред?

— Беше решил да се върне и да ви потърси след вечеря.

— След вечеря ли?

— Искаше първо „да зареди“ и не изглеждаше особено притеснен. Мисля, че просто очакваше вашата група да...

— Да се провали?

— Да се позамота — поясни той и леко се усмихна. — Но ти си права. Той надали би могъл да се нарече обучен професионалист.

— На колко години е той според теб?

— Ако не знаех, че трябва да е навършил двайсет и една, бих казал — на седемнайсет.

— Аз бих казала — петнайсет.

— Не е много голям, това е сигурно.

— Но понякога определено ме изненадва.

— Знаеш ли какво? — каза Джейк, като се обърна настрани, към мен. — Докато тази вечер ви чакахме, Бекет ни накара да направим най-прочувственото упражнение на света. Даже се извини за мелодраматичността му. Но каза, че го е правил още на първия си планински преход в компанията и оттогава не се разделял с него.

Аз също се обърнах към него.

— За какво става въпрос? — прошепнах, за да не събудя останалите.

— Той каза: „Извикайте в съзнанието си някой, който ви е обичал. Или ви обича. Някой, който усещате като свой корен. Който вярва във вас. Който не би имал нищо против да се пожертва заради вас“.

— Това го е казал Бекет?

Джейк кимна и допълни:

— Каза още, че някога ще настъпи ден, когато нещата ще бъдат толкова безнадеждни, че единственият начин да се справим ще бъде да се обърнем към човека в съзнанието си — който и да е той, — за да извлечем от него силите, необходими ни да продължим.

Огледах лицето му и прошепнах:

— Да не би да ми казваш това, защото утре ще бъде такъв ден?

— Да — кимна той. — И защото изглеждаш доста нестабилна. Може би ще ти се отрази добре да се хванеш за своя човек.

— Кой е твоят човек? — попитах го аз.

— Майка ми — без всякакво колебание отговори той.

— А баща ти?

— Баща ми е страхотен. Но не е майка ми — отговори той. А после попита: — Ами твоят човек кой е?

Отново без всякакво колебание, аз отговорих:

— Брат ми.

— Дънкан? — погледна ме недоумяващо Джейк. — Ти сериозно ли?

Това беше един от моментите, когато можех да се престоря.

Можех просто да кажа: „Да, Дънкан“ и това щеше да бъде прието като съвсем нормално. Обаче не беше Дънкан. Беше другият ми брат, онзи, за когото никога не говорех. И изведнъж, незнайно защо, аз реших да заговоря за него пред този дваисет и две годишен младеж.

Може и да беше от тишината на нощта и от това, че лежахме толкова близо един до друг, и бяхме единствените будни от цялата група, но моментът като че ли изглеждаше подходящ за споделяне на тайни. Или може би беше от факта, че вече и без това шептахме. Не знам от какво. Но знаех следното — можех или да го излъжа, или да му кажа истината. И по някаква неизвестна причина истината не ми се стори като толкова грешен избор.

— Не, не е Дънкан — изрекох много бавно, след време, което беше като цяла вечност. — Другият ми брат.

Джейк кимна — като че ли точно това беше очаквал.

— Братът, когото си изгубила — рече.

— Точно така. Братът, когото изгубих. Нейтън.

Погледнах Джейк. Той също ме погледна.

— Знаеш ли за него? — никога не бях напълно сигурна какво знае и какво не знае Джейк.

Той само сви рамене и отговори:

— Знам само, че сте били много близки. И е починал една година преди да се роди Дънкан.

— Точно така. Всъщност именно *той* е причината Дънкан изобщо да бъде роден.

— Загинал е при някакъв инцидент, нали?

— Удави се — и докато изричах тези думи, отново бях изпълнена с онова познато чувство на тъга.

Можех да спра още тук, но по причина, която не разбирах напълно, ми се прииска да продължа. Седнах по турски в спалния си чувал и започнах все така тихичко:

— Бяхме в къщата край езерото на родителите ми. Големите пиеха и се веселяха. Ние бяхме голяма тумба деца и от нас се очакваше да гледаме филм, но на Нейтън му се прииска да отиде до доковете и да потича. Примоли ми се да го заведе, но аз не се съгласих, затова, без да ни казва, той отишъл там сам. А аз исках просто да гледам филма. Знаеш ли кое е смешното? Че изобщо не си спомням кой беше този филм. Човек би си помислил, че един подобен детайл би се запечатал завинаги в паметта му, но ето че се е изгубил. Понякога лежа в леглото си и съзерцавам вентилатора над главата си, опитвайки се да си спомня. От време на време ми се приисква да се свържа с останалите деца, които бяха там онази вечер, за да ги питам дали някой от тях не си спомня. Но не го правя. Как можеш да се обадиш на напълно непознат човек след цели двайсет години и да му зададеш подобен въпрос? Просто не можеш. Затова никога няма да разбере. Това ще бъде един от онези големи въпроси без отговор в моя живот.

На Джейк му беше необходима около минута, за да седне и да се настани по турски срещу мен така, че коленете ни се докоснаха.

— Тихо! — изрекох предупредително, оглеждайки пелената от спящи хора около нас. — Ще ги събудиш!

— Глупости! — отвърна ми също с шепот той. — И топ не би могъл да ги събуди!

Усмихнах се и сведох поглед към ръцете в скута си.

След известно време Джейк каза:

— Ти нямаш никаква вина. Сигурно го знаеш.

Извърнах очи и промърморих:

— Разбира се, че имам вина! Аз бях по-голямата!

— Но не си сторила нищо лошо.

— Можех да отида с него.

— На колко години си била тогава? На девет?

Кимнах. Знаех какво се опитва да ми каже. Знаех, че това е сложен въпрос и че братята и сестрите не носят отговорност като родителите, и че би трябвало да си простя много отдавна. Но не можех да променя нищо и макар да знаех, че никаква доза съжаления не е достатъчна, за да промени миналото, все още продължавах да се държа за тази мисъл. Незнайно защо, но ми се струваше единствената почтена реакция.

— Съжалявам — изрече много тихо Джейк.

— След като се случи най-лошото, майка ми откачи. Обикаляше като обезумяла езерото. Остана си такава и след като го намериха. Сякаш не можеше да спре да търси. Събуждаше се всяка нощ и крачеше като обезумяла из къщата ни. Два месеца по-късно се оказа, че е бременна.

— Нарочно ли?

— Предполагам — отвърнах аз. — Опитваше се да го замени. Но той беше незаменим.

По устните на Джейк заигра странна усмивка, когато отбеляза:

— И ето как светът се е сдобил с Дънкан.

— Някои братя и сестри не се разбират — продължих аз. — Но ние с Нейтън бяхме истински приятели. Той беше с една година по-малък от мен, но това нямаше никакво значение. Биехме се и се карахме, но веднага след това се сдобрявахме. Навсякъде бяхме заедно. Строяхме крепости. Ходехме да търсим разни неща. Рисувахме си картини един на друг. Защищавахме се.

— В общи линии точно обратното на отношенията ви с Дънкан.

— Може би е така — свих рамене аз. — Не знам какво си е мислела майка ми. Докато се осъзнаем от загубата, изведнъж се появи ново дете — едно бебе с колики, което квичеше като прасе и огласяше къщата двайсет и четири часа в денонощието. Малките бебета по принцип са трудни за справяне и в най-добрите семейства, но Дънкан беше непоносим. Затова баща ми избяга в работата си. Преди това майка ми работеше на половин работен ден като библиотекарка, но като се роди бебето, ѝ се наложи да напусне — точно обратното на онова, което ѝ беше нужно в този момент. Напъха се доброволно в

капана на нашата тъжна къща с едно ревливо бебе на ръце. А аз... — замълчах.

— Ти какво? — подкани ме Джейк.

Свих рамене и довърших:

— Аз просто бях забравена.

Джейк се приведе по-близо към мен.

— Само след една година родителите ми се разведоха — продължих. — Татко се премести в Сан Диего и се ожени повторно. Вече почти не го виждам. В продължение на две години след това майка ми си остана в Евънстън, опитвайки се да гледа сама Дънкан и мен, но просто не ѝ се получи. Живеехме в хубава къща, в красива част на града, но нямахме достатъчно пари — или може би тя просто не умееше да ги управлява. Започнахме да получаваме предупреждения за неплатени фактури. Непрекъснато ни спираха ту водата, ту тока, а после минаваха дни наред, докато пак ни ги пуснат. Навсякъде имаше купчини дрехи — толкова много, че не можеше да се разбере кои са мръсни, кои чисти. Майка ми непрекъснато плачеше и забравяше да ни готви. Толкова често забравяше да плаща на градинаря, че той накрая спря да идва и тревата в градината ни стана висока колкото дървета. Басейнът в двора ни се покри с пласт водорасли. Аз се опитвах да бъда домакиня — сгъвах дрехите и се научих да затоплям супата и да правя печени сиренца. Но скоро след като навърших тринайсет, една сутрин майка ми ни откара до къщата на баба Джиджи и ни остави там.

— Имате голям късмет, че баба ви е толкова добър човек!

— Да — кимнах аз. — Това със сигурност е късметливската част от живота ни.

— А сега виждаш ли се с майка си?

Загледах се в сенките на нощта и отговорих:

— От време на време ходим заедно на кафе и тя ми разказва за работата си, докато аз кимам ли, кимам. Работи като графичен дизайнер и инструктор по йога, а когато ме попита как съм, аз отговарям, че съм добре.

— Защото винаги си добре.

— Точно така.

— Тя не беше на сватбата ти, нали?

Поклатих глава.

— Ами баща ти?

— Да — кимнах. — Поканих го. На него не му се сърдех толкова, макар да не съм много сигурна защо. Може би към него просто не съм имала големи очаквания.

— Той ли те предаде на младоженеца? Имам предвид на сватбата?

Поклатих глава. Тогава не исках баща ми да ме води към олтара.

— Сама се предадох — отговорих.

— Помня.

Поех си дълбоко дъх и завърших:

— Е, както виждаш, изгубих всичките си близки.

— Не и Дънкан — изрече много тихо Джейк.

Погледнах го.

— Дънкан не си го изгубила. Той те обича. Не, това е твърде меко казано — той те *обожава*! Ти едва го понасяш, но той би дал за теб и кожата на гърба си!

— Аз не искам кожата на гърба му!

— Е, може — сви рамене Джейк. — Но това не отменя същността на чувствата му.

Поех си дълбоко дъх и се замислих за всичко, което току-що му бях разказала. А после изрекох нещо, което винаги съм знаела, но до този момент никога не бях признавала:

— Мисля, че просто още не съм му простила, че не е Нейтън.

Беше сюрреалистично да се чуя да казвам тези думи.

Джейк ме изглежда продължително, след което отбеляза:

— Звучи логично. Но не забравяй, че той не е молил да бъде роден! Извлечен е в реалността на това гадно приключение, наречено живот така, както си била и ти — по чиста случайност.

Когато бях на десет години, всичко беше изглеждало толкова ясно — *проблемът е в Дънкан*. Бях заровила дълбоко чувството си за вина във връзка със смъртта на Нейтън и бях започнала да обвинявам Дънкан за всичко на този свят. Когато той се появи, баща ми изчезна, майка ми полудя, а аз бях напълно забравена от родителите си. Израсна от ревливо бебе до изтощително дете, а оттам — до пакостливо хлапе. Баба Джиджи ни обичаше, но търпимостта ѝ към децата не беше в горния регистър, затова аз бях принудена да се правя на бавачка от тринайсетгодишна възраст, докато заминах в колежа. След като изчезнах оттам, изпитах такова огромно облекчение, че съм сама, че

никога не ми хрумна да преосмисля решението си. Изобщо не се обърнах назад. Станалото, станало, но аз бях оцеляла и се бях измъкнала оттам, и се чувствах прекрасно. Само дето се оказах с особено неприятен брат, когото не можех да понасям около себе си. И това бе изцяло по негова вина.

Но сега, докато говорех с Джейк, за първи път погледнах към историята на живота си от различен ъгъл. И за първи път видях Дънкан като дете без майка, което копнее за внимание, дори от мен, и прави всичко, за да го получи — дори такива неща като да открадне колата на баба Джиджи, когато беше на осем. Видях майка ми като абсолютно съсипана от мъка, чувство за вина и съжаление, обвиняваща себе си за случилото се и разкъсвана от скръб, без никаква представа как да се вземе в ръце. Видях и баща ми, заравящ мъката си в работата, напълно неспособен да помогне на майка ми, безсилен да издържи целия този товар. Сигурно и аз щях да си тръгна, ако имах възможност. Но нямах. Бях принудена да остана, а единственият човек на този свят, който би могъл да ми помогне, беше онзи, който си беше заминал завинаги.

Джейк наблюдаваше внимателно реакциите ми. Когато вдигнах очи към него, той каза:

— Имаш да мислиш за много неща. Но това е добре — тъкмо ще дадеш храна на мозъка си по време на утрешната евакуация.

Да бе, евакуацията!

— Колко е часът? — попитах.

— Девет — отговори Джейк. — Полунощ за катерача.

— Може би вече трябва да заспиваме.

Джейк легна отново в чувала си, но настрани, към мен. Аз направих същото, обърната към него. Лежащи така, ние впихме погледи един в друг и се гледахме доста време, преди аз да кажа:

— Между другото, благодаря!

— За какво?

Не знаех как да изброя всички неща, за които му бях благодарна. За това, че беше до мен, когато бях тъжна. За това, че се погрижи за пришките ми. За това, че е винаги до мен, когато Бекет ме погне за нещо. За това, че се грижи за Дънкан и е негов приятел. Поклатих глава и само изрекох:

— За всичко.

Бях готова това да ми бъде последната дума за тази вечер, да завърша деня с благодарност. Затворих очи.

Но тогава Джейк рече:

— Хелън?

Отворих ги пак.

— Има едно нещо, което искам да ти кажа от доста време.

О, боже!

— Окей.

— Искрено съжалявам за... — замълча за момент — за онази целувка.

— Каква целувка? — изгледах го многозначително аз.

— Просто току-що бях получил лоши новини — продължи той.
— И се чувствах отвратително по този случай. Между другото, все още съм бесен по този въпрос.

Зачаках.

— И по онова време просто не бях в състояние да мисля трезво.
Това е.

— Какви лоши новини по-точно?

— От лошия вид.

— Няма да ми кажеш, така ли? Аз току-що ти разказах историята на живота си, а ти няма да ми кажеш това?

— Всъщност получих лошите новини през есента, но после за известно време живеех с надеждата, че може би няма да се окажат толкова лоши... Но след това стана ясно, че наистина са лоши. И го знаех със сигурност едва четирийсет и осем часа, преди да се озовем заедно в онзи мотел.

Той да не би да се опитва да ми каже, че ме е целунал само за успокоение? Или за да се разсее от лошите новини?

— Разкажи ми за тези новини!

Той ме огледа така, сякаш обмисляше дали да го направи или не, но накрая само поклати глава.

— Но това не е честно! — изтъкнах. — Ти сам повдигна тази тема!

— Но само като част от извинението ми към теб.

— Не съм те молила за извинение.

— Не беше необходимо да ме молиш. Аз ти го дължах!

— Не си ми дължал нищо.

— Просто искам да знаеш, че ако животът ми беше по-различен, имам предвид *по-добър*, онази нощ щеше да се развие по коренно различен начин.

Но какво би трябвало да означава това? Искаше ми се да го попитам, но не исках да издавам уязвимостта си, признавайки си, че това ме вълнува.

— Няма значение — изрекох. — Това беше преди хиляда години.

— Беше миналата седмица.

— Може. Но това беше една доста дълга седмица. През която ти беше порядъчно зает.

Той се смръщи.

— Сестрите говорят много, както знаеш — продължих. — Знам много добре какво си правил с *всяко едно момиче* от този курс!

Докато не изрекох тези думи, нямах представа каква ревност изпитвам всъщност.

— Това беше игра — отвърна той.

— Наистина ли си целувал всяко момиче от групата? — не го оставих аз.

— Не знам.

— Да не би да си целувал толкова много момичета, че бройката им ти се губи?

— Това беше игра! — повтори той.

— Така, както и скрабъл е игра, нали?

— Това беше различно.

Да, аз също исках да бъде различно. Толкова силно исках да бъде различно, че се плаших от самата себе си. И като реакция на ужаса, който изпитвах, сторих единственото нещо, което можах да измисля в момента. Казах:

— Няма значение. Не ме интересува — тези думи бяха пълна противоположност на онова, което чувствах, и ми стана толкова приятно да се преструвам, че не ми пука, че не можах да не допълня: — Докато ти играеше на „Истина или предизвикателство“, аз получих телефонно обаждане.

Той веднага захапа въдицата.

— Какво обаждане?

— От онзи вид, в който бившият ти съпруг ти съобщава, че се е стегнал и че ти си единственото хубаво нещо, което някога му се е

случвало. И те моли да се върнеш у дома.

Джейк се надигна на лакти, за да разгадае изражението ми.

— Да се върнеш у дома ли? И после какво? Да анулираш развода?

— Не знам — отговорих. — Може би да тръгнем на срещи.

— На срещи ли? — възкликна той. — Човек не ходи на срещи с бившия си съпруг!

— Защо пък не?

— Защото това е, като да вървиш на заден ход.

— Поне отиваш някъде.

Той си пое дълбоко дъх, погледна ме и попита:

— И ти какво отговори?

— Смятам да ти кажа отговора си, ако ти ми кажеш какви са били онези твои лоши новини!

— Не е честно!

— Животът по принцип не е честен.

Джейк огледа лицето ми и промърмори:

— Хелън, ти не можеш да...

— Мога да правя всичко, което си пожела! — отсякох.

А после, преди той да успее да каже каквото и да било, се обърнах на другата страна в спалния си чувал и му дадох гръб.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Бекет ни събуди в четири и половина. Все още цареше непрогледен мрак, в който трябваше да съберем багажа си и да развалим лагера. Докато на слънцето му хрумне да изгрее, аз вече бях успяла да се спъна три пъти — във въжето на брезента, в един камък и в паднал клон.

Вече метнала раницата си на гърба, аз очаквах Бекет да поведе едрите момчета и Джейк напред, тъй като се движат бързо, и да остави нас, по-бавните, да ги настигнем, когато можем. Но изобщо не стана така.

— Хелън! — подвикна ми Бекет и ме посочи. — Води!

— *Какво?* — изрева ядосано Мейсън. — Но така никога няма да стигнем!

— Тя е оказала първа помощ на Хю. Тя е дала указания на Сестрите какво да правят през нощта. Тя е успяла да намери отново пътя, след като са се загубили, и пак тя се върна при нас. Съвсем сама. Значи *тя* е водачът!

— Ама тя е най-бавната в цялата група!

— Всъщност съм *трета* отзад напред! — поясних ненужно.

— Бекет... — започна Мейсън.

Но Бекет насочи пръст към него и изрева:

— Да не чувам и думица повече от теб! Днес ще катериш последен! Веднага на опашката!

Не бях много сигурна как да се чувствам заради това, че съм избрана за водач. Вече бях обозначила местоположението на Хю на картата, така че те със сигурност щяха да стигнат по-рано, ако изпратеха напред едрите момчета. Не виждах смисъл да губим ценно време, само и само да докажем нещо несъществено. Обаче знаех, че в спорове бихме изгубили още повече ценно време, затова мълчаливо заех мястото си начело на колоната и тръгнах напред. Уинди се подреди точно след мен, а зад нея вървеше Джейк. Бекет избра да остане накрая, за да държи под око едрите момчета.

Поддържахме великолепна скорост. Мисълта за Хю в смъртна опасност като че ли ми даваше крила. Освен това не е за вярване на какви чудеса си способен, когато някой те нарече бавен. Чувствах се много приятно, движейки се толкова фокусирано, целенасочено и бързо. Може би, без да си давам сметка, вече бях заякнала. Странно е как минава време, докато го осъзнаеш.

В началото никой не говореше. За разлика от другите преходи, когато всички пееха, бърбеха и въобще вдигаха невъобразим шум, този път колоната ни вървеше в призрачна тишина. Мисълта ми непрекъснато се стрелкаше назад към вчерашните събития — изминалият ден беше безсъмнено труден, кошмарен и доста травмиращ. Но когато си поставих за цел да открия в него три хубави неща, те автоматично изникнаха в съзнанието ми. Бях използвала крайно ограничените си познания за оказване на първа помощ, за да помогна на Хю. Бях включила феноменалните си триизмерни умения за разчитане на топографски карти в реална употреба. И бях получила откровение относно отношенията с брат ми — както впрочем и за целия ми живот. Не беше зле за иначе ужасен ден.

По стар навик, разбира се, не можех да не огледам и лошите неща. Крайно неприятното усещане да бъдеш приклепен в края на колоната заедно със Сестрите и техните клюки. Ужасът да видиш как кракът на Хю хлътва в онзи дънер и последвалата паника да не знаеш как да му помогнеш — без да броим страха да не сбъркаш нещо. Товарът да чувстваш такава огромна отговорност върху плещите си. Безсилието да осъзнаеш, че всъщност сме се движели по грешен път и сме вървели в грешна посока.

Но веднага след това идваше и удоволствието от разрешаването на проблема с маршрута. Не можеше да се отрече — усещането беше приятно.

Не чак толкова приятна обаче беше мисълта за Уинди и Джейк. Не мога да отрека, че докато вървахме към Хю, мисълта ми обикновено се спираше върху тях двамата, освен ако съвсем съзнателно не я отклонях в друга посока. Проблемът беше в това, че те наистина биха били страхотна двойка. Бяха идеални един за друг. Нищо не можех да кажа срещу тях. С изключение на едно — че макар да бях една тъжна, безнадеждна и застаряваща жена, аз исках Джейк за себе си.

Дали Сестрите бяха прави? Джейк наистина ли си беше паднал по Уинди? Наистина ли я харесваше? Наистина ли бях забравена — както впрочем бях настоявала самата аз? Преди не повече от една седмица той изглеждаше тотално и абсолютно хлътнал по мен. Но може и да се е преструвал и това да е един от коронните му номера с момичетата — да използва илюзията за продължителен копнеж, за да ги накара да сторят неща, които в обичайна ситуация не биха направили. Не можеше да не му се признае — методът си го биваше! Момичетата по принцип вярваха в любовта. Момичетата винаги искаха да бъдат забелязвани, обожествявани и желани. Даже момичетата, които отдавна не бяха момичета и познаваха живота доста по-добре. Като мен.

Или може би наистина ме е харесвал — тогава. Преди да знае за съществуването на Уинди и преди да разбере, че може да ме има. Възможно е сега онова, което той си мислеше, че е чувствал към мен, да е било затъмнено от прекрасните чувства по прекрасната Уинди. Имах ли право да го виня?

Но фактът си оставаше факт. Независимо дали ме беше измамил или не, независимо дали беше долен съблазнител или не, за изминалата седмица от този курс по оцеляване аз го бях опознала достатъчно добре, за да знам, че във всяко друго отношение той беше добър човек. Колкото и да се стараех да си забраня подобни чувства, беше време да си призная (или поне пред мен самата), че го харесвах. Просто го харесвах. И макар че този факт безсъмнено попадаше в категорията на лошите неща, бях изумена да установя — и Уинди би била много горда с мен — че съм в състояние да извлека от него едно наистина хубаво нещо. Защото в това ранно утро, по време на този наш безмълвен преход, аз признах пред себе си цял порой истини — винаги когато Джейк докосваше коляното ми, за да ме превърже, винаги когато заставаше до мен, за да ме защити от нападките на Бекет, винаги когато извъръщаше очи, ако го погледнех, нещо в мен се преобръщаше и аз се изпълвах с онази забравена, неповторима топлина, която се наричаше удоволствие. Дори когато се почувствах порядъчно нещастна, разбирайки, че на него му е писано да се ожени за Уинди и двамата да имат цял куп фотогенични и добросърдечни деца, дори тогава не можех да отрека тези свои чувства. Защото в крайна сметка бяха чувства. И бяха коренно различни от онази пълна

апатия и вцепененост, която ме беше преследвала през изминалата година. А може би и по-дълго. И независимо дали чувствата ми носеха блаженство или мъка, не можех да не призная, че те бяха за предпочитане пред безчувствеността.

Тъкмо започвах да свиквам с това — тъкмо започвах да се изпълвам с благодарност за възможността да се почувствам разочарована, а оттам и жива — когато си дадох сметка, че Джейк и Уинди са нарушили сутрешното мълчание и си говорят.

— Системата на удоволствията — тъкмо казваше Уинди — се модулира от невротрансмитери, наречени опиати. Те ни помагат да се радваме на хубавите неща в живота и да изключваме неприятните от мозъците си. Но системата на желанията се ръководи от допамина, а той ни прави крайно неспокойни заради копнежа, който изпитваме.

— Значи двете един вид се изключват една друга — отбеляза Джейк, следящ внимателно мисълта ѝ.

— Точно така. Когато желанието е голямо, удоволствието и задоволяването са малки. Те са като двата противоположни края на люлка, която, когато единият ѝ край се наклони надолу, другият отива нагоре.

Нямах никаква представа за какво си говорят, но въпреки това се чух да се намесвам:

— Затова ли някои мъже искат само жени, които не могат да имат? Защото бъркат удоволствието с желание?

— Да — отговори Уинди. — Вероятно е така. Като че ли всичко в крайна сметка се свежда до невротрансмитери.

— А има ли някакви лекарства за това? — продължих да разпитвам.

— Всъщност не. Но хората могат да се пристрастят към копнежа. И накрая започва да им харесва повече да искат, отколкото да имат.

— Именно! — възкликнах. — Това поправимо ли е?

Уинди се замисли и накрая отговори:

— Всъщност неврологичната пластичност на мозъка е много по-голяма, отколкото някога се е смятало. На теория всичко е възможно. Но само на теория. Най-важното нещо, което трябва да се запомни, е, че да получиш онова, което искаш, всъщност не те прави щастлив.

— Така ли? — казах аз.

— Поне не за дълго. Щастieto е свързано по-скоро с търсенето и разпознаването на целите, отколкото с придобиването им.

— Така ли? — възкликнах слисана. Винаги бях смятала, че дефиницията за щастие е именно в това — да получиш онова, което искаш. Очевидно пак бях прибързала с изводите.

След като аз замълчах, Уинди насочи вниманието си отново към Джейк.

— Та точно тогава реших да стана будист. През първата си година в „Барнард“

— Това е страхотно! — отвърна Джейк. — Отдавна се каня да стана будист!

— Не е чак толкова трудно — поясни Уинди. — Мога да те науча.

— Разбира се — отговори Джейк. — Жестоко!

Уинди е учила в „Барнард“? И е будист? Ето това беше най-интересното в нея — беше пълна с изненади. Около нея никога не цареше скука. И тя винаги отстояваше себе си, не се страхуваше от това. Дори и да исках, не можех да я намразя.

— Какво ще кажеш през следващия ни нулев ден да направим първия урок? — предложи тя на Джейк.

— Става! — кимна той.

Точно тогава реших, че може би няма да ми е чак толкова трудно да я намразя — поне мъничко.

* * *

Отне ни три часа да стигнем до Хю. Когато пристигнахме, той беше буден и пиеше супата, която Сестрите му бяха направили.

Джейк моментално се хвана на работа. Разряза панталоните и чорапите на Хю с ножиците си, за да прецени положението, след което изпрати Уинди и едрите момчета да му намерят някакъв поздрав клон, който да използва като шина.

— Ще сложиш крака му в шина, така ли? — попита Мейсън.

Джейк поклати глава и промърмори:

— Ще сложа цялото му тяло в шина!

Бекет подкара нас, останалите на няколко метра по-нататък, за да започнем подготовката за евакуацията. Раздели ни на две групи. Посочи трима, чиито раници бяха с външни алуминиеви рамки, и им заповяда да ги изпразнят. Когато раниците бяха изпразнени, той заповяда на собствениците им да преразпределят вещите си в останалите раници на групата. А накрая започна да сваля рамките на раниците.

— Какво правиш? — обадох се аз.

— Приготвям носилка за Хю.

Всеки от нас носеше в раницата си поне по две найлонови въжета. Сега Бекет събра всичките и започна да ги увива около трите алуминиеви рамки. Преплетени заедно, те постепенно придобиха формата на носилка и осигуриха плоска повърхност за Хю, върху която да лежи. След като направи носилката, Бекет застла отгоре ѝ един спален чувал, за да я омекоти, а накрая легна, за да провери как е.

— Не е зле — каза, легнал на земята. — Е, не е пухено легло, но става за целта.

По време на закуска Джейк докладва за състоянието на Хю. Бил почернял от кръста до коляното, изобщо не можел да сгъне крака си, а проблемът с по-дългия крак го навеждал на мисълта, че Хю може би има и изкълчване, и счупване на тазобедрената става. Но бил в съзнание, което било много хубаво. След това Джейк се обърна към мен и пред цялата група рече:

— Хю казва, че Хелън е неговият герой.

— Най-сетне направи нещо правилно, момиче! — подвикна ми одобрително Бекет. — Е, време е за тръгване!

Оттук нататък той пое отново водачеството на групата, обяснявайки ни какво следва. Половината от групата — шестима от нас — ще носят носилката. Другата половина ще носят всички раници и ще ни изпреварят. Както стана ясно, аз трябваше да нося носилката. Както и Джейк.

Трябваше да стигнем до най-близкия контролен пункт, намиращ се на около пет километра от нас, където щяла да ни чака линейка, за да закара Хю до болницата.

— Просто ще го оставим на контролния пункт и ще продължим, така ли? — попита Мейсън.

— Не — поклати глава Бекет. — Една от администраторките на компанията също ще ни чака там, за да поеме Хю.

Беше 9:30 сутринта. И беше време да тръгваме. Казах си, че пет километра не изглеждат чак толкова много. Може би в крайна сметка днешният ден нямаше да се окаже чак толкова тежък.

Ала точно тогава Бекет се обърна към цялата група с последни наставления:

— Това ще бъде най-дългият ден в живота ви, хора! Но колкото и гадно да се чувствате, помнете, че за Хю е десеторно по-лошо! Хубаво е, че снощи направихме онова упражнение за вътрешна сила. Ето сега е моментът да извикате в съзнанието си човека, който ви обича! Ще ви потрябва!

Всичко това ми изглеждаше малко драматично. Всъщност Бекет по принцип беше доказал, че е любител на драматизма. Същевременно обикновено се беше оказвал прав. Сега аз се насочих към групата, която трябваше да постави Хю върху носилката. Едрите момчета се бяха събрали около него и се подготвяха да го вдигнат и да го поставят върху носилката. Петимата изглеждаха доста заплашително, даже в моите очи. Джейк ги инструктира да плъзнат ръцете си под Хю „като шпатули“.

— Ще боли ли? — попита Хю.

— Да, приятел — кимна Джейк. — Съжалявам! — после се обърна към момчетата. — Готови ли сте?

— Почакайте! — изкрещя Хю.

И те зачакаха.

Но той нямаше никаква основателна причина да ги кара да чакат. Просто отлагаше момента. Ужасът в очите му беше толкова явен, че аз реших да се намеся. Вмъкнах се между Джейк и Мейсън и стиснах ръката му.

— Дръж се за мен! — инструктирах го аз.

Джейк се възползва от това, че разсейвах Хю, и извика на момчетата:

— Едно, две, три!

Никога през живота си не бях чувала писък като този, който издаде Хю в следващия миг. Ако агонията можеше да говори, със сигурност би казала точно това. Когато писъкът спря, осъзнах, че Хю е пуснал ръката ми. Пак беше припаднал.

Пъхнахме го в спалния му чувал — за да му е топло, но също така и за стабилност. След това го закрепихме с ремъци за носилката, за да не се прекатури. Джейк отбеляза:

— Ако беше в съзнание, сега щеше да пищи още по-силно.

И изведнъж стана време да тръгваме. Следващото, което чухме, беше подканата на Бекет за тръгване и ето че ние, носачите на носилката, заехме местата си около нея. Мислех си, че ще носим Хю на рамене, като носачи на ковчег, но Бекет заяви, че ще ни бъде по-лесно да го носим на височината на бедрата си, с ръце надолу. А и за самия Хю щяло да бъде по-безопасно.

— По-безопасно ли? — изгледах го аз.

— В случай, че го изпуснем — поясни Бекет. — Кое то няма да направим, разбира се.

Бекет беше прикрепил шест ремъка по краищата на носилката, за да можем да държим носилката с вътрешната си ръка, а ремъка да прехвърлим през рамо и да го хванем с другата ръка.

— Увийте края на ремъка около ръката си ето така! — и ни показа. — После изпълнете лакътя си.

Методът беше гениален. Така щяхме да можем да вървим право напред, а не изкривени настрани.

Но колкото и гениален да беше методът, денят се очертаваше наистина съсипващ. В мига, в който Бекет каза: „Вдигаме на три! Едно, две, три!“ и аз почувствах реалната тежест на онова, което щяхме да носим в продължение на пет километра, нагоре и надолу по склоновете, мускулите ми нададоха вик: „Неее! Остави носилката!“.

Но въпреки това аз тръгнах напред. Защото всички други тръгнаха и защото нямах никакъв друг избор.

— Ама той е прекалено кльощав, за да тежи чак толкова! — обади се по едно време Мейсън.

— Трябва да прибавиш към неговото тегло и тежестта на рамките — поясни Джейк. — Както и на спалните чували.

— Той е около деветдесет килограма — намеси се Бекет. — Добавете към това и рамките, и стават близо сто. А може би и малко отгоре.

— Ама това прави по около петнайсет килограма на човек! Някъде там, де — отбеляза Мейсън.

— Не е чак толкова много — промърмори Бекет.

Но беше. Преди да успеем да стигнем дори до разклонението, отвеждащо към оригиналния маршрут, рамената ми вече пламтяха на мястото, където ремъкът се вливаше в тях, а ръката, около която бях увила края му, беше пурпурна и пулсираше от болка. Бекет беше предсказал, че ще ни отнеме почти целия ден, докато стигнем до контролния пункт, защото носачите на раницата на практика щяха да изминат разстоянието два пъти — веднъж със собствените си раници, веднъж с раниците на носачите на носилката. Ние, разбира се, щяхме да се движим бавно — както заради Хю, така и заради нас самите. Опитвах се да не мисля за това. И съвсем сериозно се чудех как ще успея да издържа така цял ден. Защото без всякакво съмнение това беше най-тежката във физическо отношение задача, която тялото ми някога беше изпълнявало.

„Мисли си за нещо друго!“ — опитах се да си заповядам. Бекет ни беше посъветвал да призовем на помощ своя човек. Онзи, който ни обича. И аз се опитах да си представя Нейтън как стои най-отпред и ме окуражава като зрител на маратон. Но беше адски трудно, да не говорим, че беше и глупаво. Не ми беше останала никаква енергия за въображение, а и не можех да си представя, че именно Бекет го беше предложил — ако не друго, то да правиш две неща едновременно, натоварваше много повече.

Но точно тогава Джейк започна да пее.

— Хю — проточи той в имитация на оперен певец, — дай светлина на живота ми!

Момчетата се огледаха, разсеяни поне за миг.

— Хю, дай ми надежда — продължаваше да пее Джейк. — Дай ми надежда да продължа! Хю, освети дните ми и изпълни нощите ми с песен!

Не можех да си представя, че Джейк знае думите на тази стара песен на Деби Буун, но ето че наистина ги знаеше. Пееше ли, пееше, преминавайки от песен в следваща песен, сменяйки тук-там по някое име от оригинала с името Хю. Тялото ми все така ли страдаше? Да, разбира се. Но не може да му се отрече на Джейк — поразсея ни.

Песните събудиха Хю, който примигна няколко пъти, послуша пеенето на Джейк за около минута, след което съобщи:

— Вече официално съм в ада!

— Не си уцелил и наполовина, братко! — отвърна му Мейсън откъм дясната страна на главата му. — Чакай само да усетиш пръдната ми!

— Реактивен двигател! — поправи го Бекет и всички се засмяха тихичко, даже Хю.

— Господи, много боли, когато се смея! — проплака Хю. — Не говорете нищо смешно, моля ви!

— Значи без смешки за пръдни! — отсече Бекет и Хю пак се засмя.

— Или ще се смееш, или ще плачеш! — промърмори едно от едрите момчета.

— А може ли нито едно от двете? — предложи колебливо Хю.

* * *

Беше абсолютно прав. Не успяхме да стигнем до контролния пункт чак до три следобед. По някое време, когато се справяхме доста добре с темпото, нещата изглеждаха така, сякаш ще успеем да стигнем поне час преди предвиденото. Но точно тогава се оказахме на хлъзгав участък от маршрута, при това по наклон, където току-що беше валяло. Земята беше подгизнала и с всяка стъпка надолу се плъзгахме така, че ходенето приличаше по-скоро на ходещата пътечка във фитнеса, отколкото на нормално вървене. А малко по-късно, точно след като спряхме за обяд, стигнахме до речен брод. През деня реките винаги набъбваха, тъй като топлият летен въздух топеше снега от върховете. Точно тази стигаше до средата на бедрата на момчетата, а на мен — до кръста ми. Прекосяването ѝ би било достатъчно трудно и при нормални обстоятелства — ледените течения дърпаха краката ни на всяка крачка — но беше почти невъзможно сега, когато трябваше да държим носилката на Хю достатъчно високо, та да не се намокри.

— Браво, народе! — поощряваше ни Бекет, докато крачехме през високите води. — Какво ще кажете да не добавяме и хипотермия към и без това дългия списък с оплаквания на Хю, а?!

Отне ни двацет минути, докато прекосим реката, а когато стигнахме на другия бряг, кожата на краката ми беше червена от студа, а раменете ми — и двете — все едно бяха подпалени.

На другия бряг направихме почивка и аз се наведох от кръста надолу, за да разтърся ръце с надеждата да ги поосвободя от напрежението. Но нищо не стана.

Когато се изправих, до мен стоеше Джейк.

— Направи това! — каза той и вдигна ръката ми, а след това я свали.

Зяпнах го.

— Раменете ти, нали?

Кимнах.

— Окей — кимна той. — Това ще помогне.

Позволих му той да ми движи ръцете. Бях твърде изтощена, за да откажа. Никога през живота си не бях изпитвала такава умора. Вече нямах сили дори да протестирам. Зачудих се дали Джейк няма да ми се накара заради пришките, с които бяха изпъстрени дланите ми, но когато погледнах неговите ръце, те бяха същите. Едно бързо плъзгане на погледа по ръцете на останалите показва, че те също са зачервени и покрити с пришки и рани. Дори тези на Бекет.

Сякаш четящ мислите ми, Хю промърмори откъм носилката:

— Благодаря ви, че ме евакуирате! Много съм ви задължен!

Някои от момчетата се бяха излегнали на брега. Други наблюдаваха какво прави Джейк с моите рамене и се опитваха да повтарят движенията. Но всички едновременно отговориха:

— Няма проблеми, човече!

С изключение на Бекет.

— Честно да ви кажа, днес цял ден в главата ми се върти един въпрос — съобщи той. Когато всички се обърнахме, той ни огледа и продължи: — Дали оттук нататък на някого от вас би хрумнало да стъпи върху паднал дънер?

Когато стигнахме до контролния пункт, установихме, че администраторката от компанията все още не беше успяла да се добере дотук. Както и линейката. Бекет постанови няколко от нас да останат при Хю, а останалите да отидат напред, за да издигнат лагера и да приготвят вечеря. Остави при болния Джейк, защото е парамедик, и мен.

— Защото Хю харесва най-много теб — поясни.

Погледнах към Хю.

— Вярно ли е? — попитах.

Той ми се усмихна и с намигване отговори:

— По принцип не харесвам никого. Обаче теб харесвам повече от всички останали!

И това беше нещо.

— Ще ми трябва още един доброволец — допълни Бекет.

Ръката на Уинди се стрелна светкавично нагоре — което беше смешно, защото никой дори не беше направил опит да вдигне своята.

— И щастливият победител е Уинди! — обяви с лека ирония в гласа Бекет.

— Да! — възкликна Уинди и вдигната ѝ ръка се превърна в салют с юмрук.

Иначе контролният пункт си го биваше. За разлика от онзи, където ни оставиха през първия ден, този имаше баня, машини за продажба на опаковани храни и електрически контакти, което означаваше, че тук често идваха семейства с кемпери, които включваха електрическите си барбекюта и печача бургери и ребърца. Имаше и боклук. Камари боклук. В мига, в който пристигнахме, това беше първото, което ни се наби на очи. Опаковки от какво ли не, кутийки от бира и празни найлонови торбички. След цяла седмица в девствената природа гледката тук беше шокираща. Но какво им ставаше на хората? В деня, когато Бекет беше изгорил моя списък, ми се беше сторил пълна откачалка. Но сега, докато оглеждах обстановката тук, започвах да го разбирам. Кой, по дяволите, бяха тези хора, които навлизаха без позволение в дивата природа и оставяха след себе си подобна кочина? Изведнъж ми се прииска да подпаля всяко отделно парче боклук, едно по едно. Заедно с човека, който го беше хвърлил.

Джейк и Бекет решиха да оставят Хю с ремъците, които го държаха неподвижен върху носилката. Когато пристигне линейката, щяхме да ги разкопчеем и после да върнем рамките в лагера. Както и нашите раници. Останалите щяха да се върнат на около половин километър навътре в пустошта — далече от цирка, който представляваше този контролен пункт — а ние щяхме да се присъединим към тях, след като натоварим Хю. Преди тръгването на групата една от Сестрите попита дали може да използва тоалетните.

— Разбира се, че не, по дяволите! — провикна се Бекет. — Върви да сереш в гората, като истински алпинист!

Не можех да не си призная поне пред себе си — този човек започваше все повече да ми харесва.

Бяхме оставили Хю под един празен заслон, където зачакахме пристигането на линейката. След невероятния подвиг, който бяхме извършили, за да го пренесем дотук, изглеждаше невероятно грубо от страна на линейката да го кара да чака още. Не беше ли преживял вече достатъчно? Нахраних го с няколко крекера, а после, след като той пак заспа, съобщих на Уинди и Джейк, че също ще подремна. Легнах на земята и отпуснах глава върху раницата си. Затворих очи и се опитах да се отпусна поне за малко.

Но не можех да заспя. Вярно е, че бях изтощена, особено след като снощи бях стояла твърде до късно, за да разговарям с Джейк. Сега единственото, за което си мечтаех, бе да се отдам на безпаметен сън. Но всичко по мен ме болеше. Лишена от избор, аз бях принудена да лежа със затворени очи и да слушам как Уинди и Джейк си говорят на близката масичка за пикник.

Уинди разказваше на Джейк за някакъв руски учен, който тайно успял да опитоми диви лисици. Темата действително беше интересна и за известно време се радвах на възможността да подслушвам. Докато Уинди не изчерпа темата за лисиците и ни в клин, ни в ръкав изтърси:

— Джейк, целуни ме!

Джейк не изглеждаше особено изненадан. Само попита:

— Сега ли?

— Сега.

— Наистина ли смяташ, че моментът е подходящ?

— По-подходящ няма!

Очите ми се отвориха от само себе си и очевидно не искаха да се затварят. Би трябвало да им предоставя някакво уединение. Но също като зяпач около място на катастрофа, аз не можех да откъсна поглед от тях, макар да бях наясно, че гледката ще бъде травмираща за мен. Поне бяха обърнати към пътя и надали щяха да се сетят да се обърнат назад, за да видят, че ги наблюдавам. Но дори и да исках, не бях в състояние да отвърна поглед от тях.

— Не мислиш ли, че сме прекалено мръсни за тази работа?

Тя поклати глава и отвърна:

— Устата ни е единствената чиста част по нас.

Имаше право. Миенето на зъбите беше единствената грижа за личната ни хигиена, която ни беше позволена.

— И не ти пука, че вече воня като скункс? Наистина?

— Не особено.

— Значи ще го направим сега, така ли?

Имах чувството, че той се опитва да протака. Но Уинди каза:

— Аха!

Това не може да се случва наистина, нали? Вярно, Сестрите бяха казали, че Джейк харесва Уинди, но аз не им бях повярвала особено. Дълбоко в себе си продължавах да тая надеждата, че той харесва мен. Че всичките останали глупости са едно недоразумение и глупости на двайсетгодишни хлапета. Моето тъпо, упорито сърце продължаваше да настоява, че между нас има нещо истинско, въпреки че никой от нас не знаеше точно какво е то.

Досега. Сега той се приведе и притисна устни към нейните, и в мига на този допир с мен се случи нещо идиотско — спрях да дишам. Знаех, че беше време да си поема въздух, но не можех да го направя. Имах чувството, че се давя във въздуха. Едва когато извърнах очи, успях отново да изпълня гърдите си. Когато пак погледнах към тях, се ужасих, че в паниката си може да съм издала някакъв хриптящ звук, който да е привлякъл вниманието им. Но не, те не ме гледаха. А дори и да бях издала звук, те не го бяха чули. Все едно изобщо ме нямаше до тях.

Целувката им продължи за най-дългите няколко минути в историята на времето.

След като ги бях погледнала за втори път, вече не бях в състояние да отлепя очи от тях.

— Лоша работа — изрече внезапно нечий глас.

Стреснах се. Беше Хю. Буден и също ги наблюдаваше.

— Винаги съм смятал, че дълбоко в себе си той харесва истински само теб.

— Не това твърдеше вчера — отбелязах и го изгледах смръщено.

— Просто се лигавех — отговори Хю. — Между другото, съжалявам за вчера!

— Аз също. Само не умирай, става ли?

Хю направи опит да се ухили и промърмори:

— Слушам, капитане!

Дадох му да пийне глътка вода, а когато се осмелих отново да погледна към масичката за пикник, Джейк и Уинди бяха приключили с целуването. Точно в този момент зад тях се появи линейката. Сирените не бяха включени, но сигналните лампи проблясваха и шофьорът натисна клаксона, преди да спре пред нашия заслон.

Джейк стана от масичката за пикник и се насочи към линейката, за да посрещне двамата парамедици и администраторката от компанията, която скочи от пътническата седалка и веднага се втурна към Хю. Беше с високо вдигната конска опашка и авиаторски очила.

— Божичко, вестниците ще гръмнат! — възкликна. — Как се случи?

Въпросът беше зададен към Джейк, който очевидно им се стори най-старшият.

Джейк обаче се обърна към мен. Аз се изправих и се приближих към тях.

— Стъпи върху паднал дънер — отговорих. — Но дънерът беше изгнил и кракът му пропадна.

— Инструкторът не ви ли предупреди да не правите такива неща?

— Няколко пъти — казах.

Администраторката затвори очи и въздъхна с облекчение. След това промърмори:

— Значи няма основание да ни съди!

— Но баща му е адвокат — отбеляза Джейк, кимайки по посока на Хю. — Та ако съм на ваше място, бих се постарал да му осигуря максимално добро медицинско обслужване!

— Благодаря! — кимна тя, искрено благодарна за предупреждението.

После Джейк се насочи към парамедиците, за да им докладва за ситуацията.

Отне ни доста дълго време, докато отвържем Хю от нашата импровизирана носилка и го прехвърлим на истинската носилка на линейката. Всяка стъпка от поставянето му върху нашата носилка трябваше да бъде повторена, но в обратен ред. Аз стоях плътно до Хю, въпреки че те не ми позволяваха да го докосвам. След като най-сетне беше поставен и подсигурен на болничната носилка, аз се приближих и лекичко го целунах по бузата.

— Бъди храбър! — казах.

— Задължително — кимна той. Леко задъхан от болката, той все пак ме погледна в очите, извърна ги лекичко по посока на Джейк и добави: — Ти също!

— Обещавам ти, че когато курсът свърши, ще дойда да те видя в болницата! — рекох. — Но не мисля, че ще те държат там толкова дълго.

— Разбира се, че не! — отвърна Хю. — Дотогава вече ще се препичам на плажа в Маями Бийч!

— Грижи се за себе си! — промърморих и стиснах лекичко ръката му.

— Ще го направя, ако и ти ми обещаеш, че ще се грижиш за себе си! — отговори той и отговори на стискането ми.

Пуснах ръката му, натовариха го на линейката, а после им махах, докато не се скриха от погледите ни.

— Жестоко напускане на сцената — обади се Джейк, когато се обърнах към него.

Но единственото, за което можех да мисля в този момент, беше как устата, току-що изрекла тези думи, преди малко лигавеше Уинди. Не можех да говоря на такава уста. Единственото, което можех да сторя, бе да сведа очи към земята.

* * *

Връщането при останалите ми се стори много повече от половин километър.

Тоталното ми изтощение се засилваше още повече и от факта, че Уинди изобщо не изглеждаше уморена. Двамата с Джейк вървяха доста напред, а аз се влачех отзад. Но как е възможно да не бъде уморена? Моите ръце пулсираха. Вратът и раменете ми бяха сковани. На всичко отгоре бях изгоряла от слънцето. А краката ми тежаха така, сякаш някой ми беше обул железни ботуши.

Обаче Уинди вървеше бодро напред и конската ѝ опашка подскачаше весело зад нея, сякаш тичаше в галоп. Стъпките ѝ бяха отмерени и уверени. От време на време се втурваше напред да каже нещо на Джейк — неща, които не чувах. Но чувах кикота ѝ. Чувах

също така и пляскането на ръката ѝ върху рамото му, когато го кореше игриво за острите реплики. Далече зад тях, аз се чувствах като стогодишна.

Джейк непрекъснато спираше, за да успее да ги настигна.

— Не е необходимо да ме чакате — казвах всеки път, когато ги виждах да спират. — Вървете си спокойно.

— Ние за нищо на света няма да те оставим! — каза Уинди. Намеренията ѝ бяха добри, но това местоимение „ние“ се заби в сърцето ми като кама.

— Не ми пука — промърморих, мечтаейки от дъното на душата си точно за това — да ме оставят сама.

— Но нас ни пука! — отсече Уинди и се опита да ме прегърне.

Аз се дръпнах и промърморих:

— По-добре да не спираме. Не искам да си почивам. Спра ли, повече няма да мога да тръгна.

— Изглеждаш ужасно — каза Джейк.

Майната ти! Така ми се искаше да му кажа. Но просто продължих да се влача напред.

Значи така. Каквито и да бяха лошите новини на Джейк — ако изобщо имаше такива — очевидно бяха достатъчни, за да не му позволят да се обвърже с мен, но не чак толкова, за да му пречат да сваля Уинди.

Но вместо да ме изоставят назад, както би сторила всяка безумно влюбена двойка, те нарочно вървяха по-бавно, за да можем всички да бъдем заедно. Мръсници! Принуждавах ме да ги гледам точно пред себе си и да размишлявам върху разгорещената каша, в която се беше превърнал животът ми. Хрумна ми, че това може би е една от ползите от този курс — че бях заменила едно сърдечно разочарование с друго. Кашата си беше каша, но поне нова и различна по вид. Поне не беше онази добре позната тъга, която ме беше преследвала цяла година. Опитах се да си заповядам да броя това за положително нещо. Но точно в този момент не ме биваше особено да приемам заповеди.

Джейк и Уинди. Имах ли право всъщност да го виня? Ако аз трябваше да избирам между Уинди — приятна, весела, бликаща от енергия, обичаща кучетата и студентка по щастие, в най-буквалния смисъл на думата, и моя собствен намусен, простил се с илюзиите задник на 32-годишна крава, не мисля, че изобщо виждах почва за

сравнение. Значи Джейк нямаше никаква вина. Ако изобщо някой имаше вина, това бях аз.

Ето това беше проблемът — виждах твърде много добри и достойни неща в него. Въпреки че ми трябваша седем години, докато го разбера. И го намирах за толкова *обичлив*, че ми се искаше той също да ме намира за обичлива. Но това не беше неговата работа. Даже не беше честно да искам от него подобно нещо. Това беше нещо, което трябваше да докажа на самата себе си.

Добре де, ще се получи. Ще успея.

Пред мен Уинди и Джейк пак разговаряха. Той я попита откъде е дошъл интересът ѝ към позитивната психология.

— Стана, след като майка ми се разболя от рак на гърдата и го победи — отговори тя. — По-малката ми сестра започна да пие, да пуши и да се забърква в неприятности. Аз се опитвах да намеря начин да ѝ помогна, но докато се опитвах, помогнах и на себе си.

— А ти имаше ли нужда от помощ? — попита Джейк.

— Никога не съм нарушавала правилата — отговори Уинди. — Тъкмо обратното — спазвах ги до последната буква. Стараех се да бъда идеална във всичко. Нали се сещаш? Да имам най-високите оценки, да бъда водеща във всеки спорт, да бъда звездата във всички пиеси...

— И успяваше ли да го правиш?

— О, да! — кимна Уинди. — Но се чувствах много нещастна. Появиха се леки проблеми с анорексията. И изведнъж се случи чудо, когато си казах: „Това е! Ето това ще бъде моят живот, ако не го променя!“.

О, боже! Това момиче просто не ми позволява да го намразя!

Вече наближавахме лагера. Между дърветата проблясваха светлините на фенерчетата.

Това беше средата на пътя. Точката, от която пътят назад беше равен на пътя напред. Нещо в тази мисъл ме накара да поискам пак да опитам — още по-настойчиво този път — да стана по-добър човек. Добре де, Джейк и Уинди се бяха целунали. Той я харесваше повече от мен. И аз нямаше да я намразя заради това. Нямаше да пиля ценно време в злоба. Ще си взема поуки от това преживяване и ще стана по-добър човек. Защото аз харесвах Уинди. Държах на нея. Преживяла е трудни времена, но се е стегнала и се е изправила. Та тя беше

вдъхновение за мен, по дяволите! Точно онова вдъхновение, което бях дошла да търся тук. Тя не беше реагирала като Чък Норис срещу света, когато нещата са загрубели. Не се беше превърнала в дакел с гола опашка. Беше намерила начин да бъде храбра в любовта и да се грижи както за себе си, така и за другите. За това ли щях да я накажа — че е добра? Или да я намразя, защото е милосърдна? Или да я възненавидя, защото е по-добър човек от мен? *Ето това ще бъде моят живот, ако не го променя!*

О, не! Ще се довлека някак си до лагера. После ще прегърна Уинди, пожелавайки й всичко най-хубаво. На Джейк също. И ще си поема дълбоко дъх, ще си затвора устата и най-сетне ще се заема да постигна онова, за което дойдох тук!

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Следващият ден трябваше да бъде нулев ден, какъвто се полагаше винаги след особено труден преход. Но Бекет не искаше да прекарваме нулев ден толкова близо до контролния пункт и до хората, които идваха на къмпинг там. Сърбяха го краката да ни отведе в дълбоката пустош, колкото е възможно по-далече от оскърбленията на цивилизацията, и имаше предвид идеалното местенце — нещо, наречено Рисуваната поляна. Каза, че било на три дни път оттук, но било най-красивото място в цялата планина, така че със сигурност си струвало.

Огледах раздърпаната ни, изнурена групичка. Всеки, който вчера беше дежурен по носилка, имаше пришки по ръцете и болки в скованите рамене. Не по-добре изглеждаха носачите на раниците, които пък бяха с издрани крака и замъглени погледи. Нито един от нас не можеше да стои прав.

— Не трябва ли да имаме почивка след труден ден, шефе? — обади се Мейсън.

— Дори не знаете какво е труден ден! — тросна му се Бекет.

И така ние продължихме. Ако всичко вървеше добре, щяхме да пристигнем на Рисуваната поляна тъкмо навреме за лятното слънцестоене. Там ще си вземем полагаемия ни се нулев ден, ще си починем и ще презаредим. Също така ще си направим и тържество по случай слънцестоенето. Това щеше да отбележи края на втората ни седмица и момента, в който трябваше да се подготвим за великия финал — индивидуалните преходи.

Но точно сега изобщо не ми беше до индивидуалните преходи. Единственото, за което можех да мисля в тези дни, бе да заповядам на краката си да мърдат. Аз не просто *исках* почивка — *нуждаех* се от почивка и смятах, че Бекет не беше прав да ни пришпорва толкова много. Нали именно той непрекъснато ни повтаряше да се грижим за себе си по време на прехода?! Не разбирах напълно начина му на

мислене и ако трябва да бъде честна, не можех да го даря с безпрекословното си доверие като водач, но нещата стояха така.

Той беше Шефът. Той поръчваше музиката. И си имаше съответния прякор, с който да го докаже.

Като стана дума за прякори, аз също най-сетне получих такъв. Беше през първия ден от нашето безкрайно тридневна катерене до Рисуваната поляна. Бях кръстена „Задръжката“.

Бях толкова уморена в деня след евакуацията на Хю и толкова деморализирана, че няхах никакво желание да се катеря, макар да се влачех след всички останали. „Аз имам нужда от евакуация!“ — мислех си непрекъснато и ми се щеше Хю да беше тук, за да го насоля за положението, до което ме докара.

Все нещо ме дразнеше. Било камъче, влязло в обувката ми. Било раницата ми, която усещах изкривена. Затова непрекъснато спирах, за да оправя разни неща. Опашката ми имаше нужда от оправяне. Шапката ме стягаше. През онзи ден Бекет крачеше на опашката и всеки път, когато спирах или дори забавях крачка, той подвикваше:

— Какво те задържа?

— Съжалявам — смотолевях. — Оправям си ремъка.

Или каквото беше там.

Към обяд вече бях кръстена. Нямаше нужда Бекет да ме пита какво става — каквото и да беше, той вече знаеше, че е някоя глупост. Само подвикваше:

— Задръжке, раздвижи се!

Или:

— Това не ти е спиране за почивка!

Този следобед, когато спряхме, за да устроим лагера си, Бекет напомни на всички ни да напълним бутилките си за вода.

— Заредете се с вода, хора! Утре ни чака поредният горещ ден! — после се обърна директно към мен, посочи ме и извика: — Задръжке, имам предвид най-вече теб!

И ето как прякорът ми остана. Всички много го харесаха. Особено момчетата, които си намираха причини да идват при мен и просто ей така да ми подхвърлят:

— Какво те задържа, Задръжке?

И така, желанието ми да имам прякор се изпълни, но както често става с желанията, то не ми донесе удовлетворение.

— Можеш да мислиш за това по друг начин — предложи Уинди.
— Можеш да си представиш, че си кораво ченге, че вдигаш пистолет и се провикваш: „Това е задържане!“. — Изобрази с ръце пистолет и извика: — Бум, бум!

— Но всички знаем, че не е така, нали? — изтъкнах. — В крайна сметка аз не съм кораво ченге, а просто ужасен алпинист.

— Хората забравят — изтъкна Уинди.

— Но не чак толкова.

— Представи си обаче друга ситуация — изтъкна тя. — Че всеки път, когато Пещерникът идва при теб и ти казва: „Какво те задържа, Задръжке?“, ти се обръщаш към него и стреляш — и пак демонстрира с ръце.

Замислих се и накрая отговорих:

— Не мисля, че ще ми се получи.

— На бас, че ще стане!

Поклатих глава и сбърчих неодобрително нос.

— Тогава може ли аз да го правя? — предложи тя. — Просто като експеримент?

— Защо не — свих рамене аз.

От този момент нататък Уинди никога не изричаше прякора ми, без да изобрази с ръце пистолети. Понякога имитираше изстрел във въздуха, след което се провикваше: „Някой да е виждал Задръжката?“. Други път ги вадеше от въображаемите си кобури, насочваше ги директно към гърдите на хората и питаше: „Къде е моето момиче, Задръжката?“. Или изпъваше ръка, поглеждаше заплашително над въображаемото дуло и изричаше строго: „Върви ми намери Задръжката!“.

Колкото и да не е за вярване, получи се. Преди да стигнем до Рисуваната поляна, Уинди вече беше превърнала прякора ми в каубойски. Аз станах нещо като Ани Оукли^[1] за групичката ни. Хората започнаха да се обръщат към мен с всякакви метафори за Дивия запад, които се сещаха. Една вечер, докато сервирах вечерята, някой подвижна: „Готина кльопачка, Задръжке!“. Когато помагах с мечата закачалка, започнаха да крещят: „Давай, Задръжке! Вържи копелето!“. Когато на следващия ден се наложи да изкатерим една особено стръмва част от маршрута и аз нито веднъж не спрях, Бекет се провикна: „Точно така, Задръжке! Използвай шпорите!“.

Не след дълго Уинди вече не беше единственият човек, който размяташе въображаеми пистолети, когато говореше за мен или с мен. На път към кухнята Вегас минаваше покрай мен, изобразяваше пистолет с два пръста, кимваше и казваше: „Задръжке!“. Когато улавяше погледа ми, Пещерняка насочваше своите измислени пистолети към мен и се провикваше: „Бум! Бум!“. А Джейк, наречен още Джей-дог, а по-късно наречен и Стрелеца (по причини, за които нямах никаква представа), свиваше пръст като пистолет, за да повдигне с него въображаемата си шапка.

— Защо те наричат Стрелеца? — попитах го аз в последното утро, преди да стигнем Рисуваната поляна.

— Ти сериозно ли? — изглежда ме изумено той.

— Сериозно — кимнах. — Да не би да стреляш с лък и стрели?

Той поклати глава и изрече:

— Стрелеца, или Арчър е моята фамилия. Как може да не го знаеш?

Нещо не беше наред.

— Това е фамилията ти ли? Ама аз си мислех, че фамилията ти е... — а после не успях да измисля нищо, защото всъщност никога не съм имала представа каква е фамилията му, нито пък съм проявявала интерес да науча.

— Арчър — повтори Джейк. — Джейкъб Самюел Арчър.

— Джейкъб Самюел Арчър Джей-дог — довърших.

— Е, да — кимна той. — Но това в никакъв случай не е най-добрият ми прякор.

Има и други прякори? Ама, разбира се.

— Какво би могло да бъде по-добро от Джей-дог? — възкликнах.

— Баща ми например ме нарича Док — започна той. — После идва Големия Джей, Джей-мен, Джагермастер, Рейнджър, Матрицата, Половин Нелсън, Клуб Медицина, Ястреба, Медения язовец и още много други.

— Някои хора те наричат Медения язовец?

— Само много специалните хора.

— *Медения язовец?! Ти сериозно ли?*

— Нека това сладко име не те заблуждава! Меденият язовец е много жестоко животно.

— А Дънкан как те нарича? — попитах.

Джейк се замисли и накрая отговори:

— Твърде много са за изброяване. Той е майстор на прякорите. Направо гений. Измислил е поне стотина.

— Например?

— Каквото ти хрумне. Обръща се към мен с първото, което му минава през главата. Рачешка походка, Газирана вода, Големият татко, Могъщия Макс. И пак той измисли Голия Джейк.

— Защото си бил гол ли?

— Горе-долу.

— А ти как наричаш Дънкан? — продължих да разпитвам.

— С много имена — въздъхна Джейк и поклати глава. — Но никога Дънкан, разбира се. Дънк, Дънкърс, Дънкин Донат, Д-влак, Д-сак, Чък, Чарлз и какво ли още не.

— Защо Чарлз?

— Защото той не се казва така — отговори със свиване на рамене Джейк.

Кимнах и отбелязах:

— Значи като цяло всяка дума или не-дума в английския език може да изпълнява функцията на прякор, често без никаква конкретна причина, така ли?

Той кимна, сякаш бяхме приключили разговора, но после добави:

— Но си имаме и нещо постоянно.

— Какво?

— Брат — отговори той.

Колко мило! Браво на тях!

Но после Джейк поклати глава и каза:

— Но често това се трансформира в Бра, Бира, Бирен корем и други подобни.

И млъкна. Зачака с нетърпение реакцията ми.

Месец преди този момент, дори само седмица, щях само да поклатя глава, възприемайки ги като двама идиоти. Но сега вече гледах по нов начин на прякорите. И на Дънкан, между другото. Както и на Джейк. Изведнъж, сякаш от нищото, ме осени мисълта, че тези прякори, всеки един от тях, е някакъв смешен заместител на думата „приятел“. И се изпълних с благодарност, че Дънкан си има Джейк. Че двамата се имат един друг.

— Късметлия е той, че те има! — казах.

— Късметлия е — кимна Джейк. А после изобрази с пръсти пистолет, насочи го към мен и добави: — Но аз съм по-голям късметлия!

* * *

Бекет не ни беше излъгал за Рисуваната поляна. Действително беше зашеметяваща. Много по-красива, отколкото я беше описал той, много по-невероятна, отколкото си я бях представяла. Перфектното място за прекарване на нулев ден и за тържество за слънцестоенето. В мига, в който се озовахме там, аз вече не съжалявах за последните три изтощителни дни на преход. Донякъде.

Ето какво се ширна пред очите ни, когато излязохме от гората и Бекет се провикна: „Ето това е, хора!“. Слънчева зелена поляна с трева до прасците и диви цветя, които се поклащаха под нежния бриз. И бели пеперуди, пърхащи над тях. Над всичко това — лазурносиньо небе с облачета като памук. От всички страни — планински върхове, прегръщащи поляната. Въздухът беше хладен, но слънцето — топло. С прекрачването си на поляната всеки от нас се заковаваше на място, зашеметен от гледката. Не можехме едновременно да вървим и да се дивим на природата.

— Беше прав — казах на Бекет, когато той спря до мен. — Наистина е като рисувана поляна.

— Така е, но не затова я наричат Рисуваната поляна — отговори той.

Погледнах го.

— Това е мястото на клането на индианците шошони — поясни Бекет. — Толкова много хора са били избити, че цялата поляна сякаш била изрисувана с кръв.

— Нямах представа, че шошоните са били толкова кръвожадни — отбелязах, като се огледах.

Бекет ме изгледа странно и отвърна:

— Не *те* са били кръвожадните — били са закланите.

— О, боже!

После Бекет се обърна към групата и каза:

— При източния край има поток. Там ще устроим лагера си. Освен това знайте, че тази поляна е обитавана от духове, така че дръжте се прилично! — огледа ни с широка усмивка и за първи път, откакто бяхме потеглили, аз искрено го харесах. — Добре дошли на любимото ми място в планината Абсарока!

* * *

Първото нещо, което направих, беше да сменя туристическите си обувки с чехли. И само това действие — плюс свалянето на раницата — моментално ми помогна да се почувствам с петдесетина килограма по-лека. Пришките ми отдавна бяха зараснали и гледката на нежната, нова, розова кожа, израснала на тяхно място, ме изпълни с изненадващ оптимизъм. Очаквах ни обичайните задачи — устройване на лагера, приготвяне на вечеря — но самата мисъл за предстоящ цял ден, в който нямаше да правим нищо особено, правеше всичко останало да изглежда много лесно. Усмивках се на всички. Затварях очи при повея на бриза и се опитвах да попивам усещането чрез кожата си. Спрях, за да огледам цветовете сред тучната трева — червеникаво пурпурно, бебешко синьо, масленожълто.

Ето затова си струваше! Това място беше причината, поради която се записах на този курс и това благоговение беше чувството, което търсех. Заради него си струвах всички унижения, рани, пришки и самота.

Приготвянето на вечерята беше истинско блаженство. Заспиването тази нощ беше истинско блаженство. Следващият ден също беше блаженство — поне в началото.

Станахме както обикновено, приготвихме си кафе, закусихме и почистихме лагерите си. Но вместо да се подредим за поредния преход през планината, бяхме свободни да правим каквото си поискаме. Утрото беше хладно, но когато към десет слънцето се издигна и затопли кожата ми, бързо хвърлих пуловера. И през останалата част от деня не правех нищо. Едно блажено нищо. Някои от едрите момчета тръгнаха на разходка, а Джейк и Вегас отидоха на потока, за да упражнят малко риболова си на муха. Някои от момичетата решиха да се заемат с „прането“, което означаваше загребване на речна вода,

отнасянето ѝ до най-далечната, най-суха част на поляната и изливането ѝ върху вкоравените от сол и мръсотия чорапи и тениски, следвано от потъркване няколко пъти и оставяне на дрехите върху някой камък, за да изсъхнат.

Наблюдавах ги какво правят, но не се присъединих към тях. Вече отдавна бяхме прескочили етапа да се опитваме да бъдем чисти. Вместо това просто си лежах върху моя собствена скала и се препичах на слънце. По-късно бих могла да се огледам за диви цветя и да хербаризирам няколко в дневника си, опитвайки се да ги идентифицирам с помощта на книжлето, което ми даде Мейсън. Бих могла също така да помогна на Уинди да събере глухарчета и дива маруля за салата за нашата тържествена вечеря на слънцестоеенето. Бих могла още и да приветствам възторжено момчетата, когато донесат три риби (лимитът, определен от Бекет) за пържене за вечеря.

Но тази сутрин единственото, което ми се правеше, беше простичко — абсолютно нищо. Лежах и се разтапах върху моята затоплена от слънцето скала. Независимо от някогашното клане тук, под топлото слънце това място изглеждаше точно така, както аз си представях рая — слънце, тучна поляна, диви цветя, въздухът — чист като водата и точно толкова хладен. Колкото и странно да звучи, тук се почувствах най-близо до моя изгубен брат — сякаш наистина се намирах около него. Сякаш го виждах сред тази поляна. Виждах осемгодишното му тяло с кокалестите колене и червените маратонки как подскача през буйната трева или се спуска към брега на реката, за да види какво са намислили големите момчета. Той много би харесал това място. И нищо чудно наистина да беше някъде тук, само че не се виждаше. Ако се престорех достатъчно силно, можех да си повярвам, че всеки момент ще го зърна да се показва иззад някое дърво.

От самата мисъл за това ми се насълзиха очите. Но нямаше проблеми. Красотата около мен беше достатъчно голяма и умиротворението — достатъчно могъщо, за да ме изпълни истинска тъга. Всъщност аз никога досега не бях изпитвала истинско умиротворение, но ето че тук, под топлите ласки на слънцето просто няхах друг избор. Разполагах с цял ден почивка, нежен бриз и се бях отпуснала на скалата така, като че ли няхах кости. А тази мисъл ми напомни за едно стихотворение, което обичах да чета на моите първолаци — „Балада за пилето без кости“. Усмихнах се при този

спомен и си дадох сметка, че оттук нататък всеки път, когато започвах да чета това стихотворение, щях да си спомням за този ден и за този момент без кости върху скалата. И поради тази причина никога нямаше да го забравя. Наистина няха никакъв друг избор, освен да бъде щастлива.

А после някои от момичетата се присъединиха към мен — Уно, Дуге и Вагонетката.

Бяха приключили с прането и сега седнаха на моята скала, за да се стоплят и изсушат.

Дуге каза:

— Хей, Задръжке, изглеждаш напълно изцедена!

Точно такава и бях. Но в хубавия смисъл на думата.

— Аха — кимнах. — Яздих здраво и потта ми изсъхна.

Трите легнаха и се подредиха около мен на скалата, следвайки примера ми за препичане. А аз бях много щастлива, че дойдоха. През последната година бях толкова свикнала да бъде сама, че все още се шокирах, ако около мен имаше хора. Радвах се да ги видя. Радвах се, че имам компания.

Първоначално бърбреха за неангажиращи неща — за сладките без печене, които щели да приготвят за купона довечера, как най-лесно да си раздвижиш мускула на прасеца, за бонбонките „М & М“, които Уно била открила в раницата си, очевидно забравила да ги извади преди тръгване. Беше ми приятно да ги слушам. Установих, че мисля за тях като за чуруликащи пойни птици. Макар и с изненада, установих, че присъствието им ми е забавно. Докато Вагонетката внезапно не отсече:

— Дайте сега да планираме сватбата!

— Мисля, че трябва да я направят тук — каза Уно.

— Кои? — попитах, без да отварям очи.

— Джей-дог и Сърцеразбивачката — извикаха и трите в хор.

Умиротворена ли казах, че се чувствам? Надигнах се и седнах.

— Смятаме, че те трябва да се оженят на тази поляна — каза Уно.

— Тъй като това е мястото, където ще се сгодят — довърши Дуге.

— Ама какви ги приказвате, за бога? — тръснах глава аз.

— От достоверен източник знам — започна Уно, — че Джей-дог ще направи предложение на Сърцеразбивачката точно тук. Тази вечер. По време на тържеството за лятното слънцестоене. На тази поляна!

Ама това е моята поляна! Моята и на Нейтън! Та тук бях толкова щастлива, по дяволите — или поне за... пет минути?

— Може ли с истински имена, моля? — казах.

— Церемонията ще трябва да бъде будистка, защото Сърцеразбивачката е будистка — отбеляза Уно.

— Какво е това будизъм? — попита Вагонетката.

О, не! Няма начин да съществува човек, който да не знае това!

— Древна религия на коренните жители на Америка — отговори авторитетно Уно.

Очевидно са двама.

— Няма начин! — тръснах глава аз. — Никой няма да се сгодява днес! Нещо грешите!

— Повярвай ми, аз *никога* не греша! — обади се Уно.

Тя сериозно ли се възприема така?

— Сгреши за будизма — казах.

— Окей — сви рамене тя. — Но за любовта *никога* не греша!

— Както става ясно — намеси се Дуге, — двамата всяка вечер се гушкали.

Ама те дори не са в една и съща палаткова група!

— Абе, вие откъде чувате такива неща? — сопнах им се аз.

— Не мога да разкрия източниците си — отговори наперено Дуге.

Изпълних се с луда и необяснима паника.

— Първо на първо, те са адски млади, кажи-речи в забавачката. И второ на второ, познават се само от една седмица.

— Всъщност две — поправи ме Уно. — Днес стават точно две.

— Понякога просто знаеш, че това е човекът за теб — припя Дуге.

— Не си ли чувала за любов от пръв поглед? — вметна Вагонетката.

— Да де, ама всички тук сме прекалено отблъскващи, за да може някой да се влюби в някого — изтъкнах назидателно. — И те не са си сменяли гащите от първия ден, в който са се запознали! Също като всички нас.

— Гадост! — сбърчи нос Дуге и отвори очи, колкото да ми намигне.

— Хората не се сгодяват само след седмица познанство — продължих.

— *Две седмици!*

— Всъщност — намеси се Вагонетката, вдигайки ръка като ученичка — моите родители са се оженили точно така!

— Когато си е правилно, правилно си е — отбеляза мъдро Уно.

— Когато си е съдба, си е съдба — съгласи се Дуе.

Поех си дълбоко дъх, вдигнах ръце, за да ги накарам да престанат, и казах:

— Окей! Не можех да им забраня да планират сватбата, но не бях длъжна да стоя и да ги слушам. Изправих се и се престорих, че се протягам. — Приятно планиране на забавата! Аз отивам да се поразходя.

— Не искаш ли да се включиш с идеи? — попита Дуе.

— Може да взема да подготвя венци от диви цветя — отговорих.

— Жестоко! — ухили се Уно и аз кимнах, сякаш бях напълно съгласна с нея.

Насочих се към вътрешността на поляната — моята поляна — но преди това спрях за миг, за да се овладее. Това бяха глупости. Абсолютни нелепици. Пет минути спокойствие? Толкова ли само ми се полагат? Късче от рая, само за да се превърне в ада на любовта от пръв поглед? Не можах да не доловя и иронията на ситуацията — че присъствието ми тук всъщност ме лишава от спокойствието, което бях дошла да намеря. А единствените двама души, с които бих говорила за нещастieto си, бяха същите онези хора, които ме правеха нещастна.

Дълго време се правех, че бера цветя, а след това се отправих към потока, за да поема по брега му по посока на лагера. Бях решила да помоля Уинди да ми даде за малко книгата си за щастieto. Но когато пристигнах, заварих двамата — Джей-дог и Сърцеразбивачката, седнали коляно до коляно, затворили очи за медитация. Уинди учеше Джейк на изкуството на коренните жители на Америка, наречено будизъм. За предстоящото им бракосъчетание.

Коляно до коляно. Точно както аз бях седяла преди няколко нощи с Джейк.

О, боже! Аз май наистина започвах да откачам!

После забелязах малко по-нататък Бекет и се изпълних с подозрително голяма радост да го видя.

— Ей, шефе! — подвикнах му и тръгнах към него. — Дай ми някаква задача!

Той вдигна глава и попита:

— Каквато и да е ли?

— Каквато и да е — кимнах.

И така, той ми позволи да инвентаризирам и пренаредя аптечката за първа помощ, да сортирам и опиша хранителните запаси, да закърпя едно сцепено парче брезент за нашите заслони и да му помогна да извади треската от десния си палец.

— Харесвам днешната ти трудова етика, Задръжке — отбеляза по едно време той. — Ето това е поведение, достойно за сертификат!

Мразя да си призная, че тези думи определено бяха мотивиращи. Но си беше точно така.

— Сега какво? — попитах, когато свърших.

Бекет засмука палеца си, за да спре кръвта, и каза:

— Върви да набереш глухарчета за салатата довечера — и посочи към полянката. След това се обърна в другата посока и добави: — Бих те изпратил в онази посока, за къпини, но не искам да прекъсвам влюбените птички.

Три хубави неща. Какви бяха трите хубави неща за днешния ден? Всъщност, макар и намусена, бих могла да изброя доста повече от три. Бях се събудила под нашия син заслон от звука на ромонещия наблизно поток. Бях направила жестоко сутрешно кафе — въпреки че го казвам само аз. Разполагах с цяла сутрин свобода. Починах си. Препичах се на една гореща скала с насладата на гущер. Бях усетила по лицето си милувката на бриза. Бях стояла наред тучна поляна с диви цветя. Бях видяла облак във формата на сърце. Бях помогнала на Бекет да извади треската от пръста си. И действително бях успяла да зърна късче от рая и да почувствам близостта на човека, който ми липсваше най-много на този свят — нещо, което не бях изпитвала от години.

В крайна сметка доста забележителен ден. Макар че даже в този момент по една случайност бях доста нещастна.

Вече на поляната, когато отново започнах да бера глухарчета, но този път наистина, се опитах да си съставя план как да не бъда чак толкова нещастна. В началото на този курс исках да се науча да бъда толкова корава, че да стана недосегаема. Но бях станала точно обратното — свръхемоционална. Е, това може би не беше чак толкова лошо нещо, най-вече предвид факта, че вече не бях потънала в апатия. А изместването на любовната мъка от Майк към Джейк изглеждаше като подобрение — безсъмнено започнатото и недовършено с човек,

който дори не ми беше гадже, щеше да се преживее по-лесно, отколкото раздялата с бивш съпруг, за когото бях омъжена в продължение на шест години, нали така? Или поне така би трябвало да бъде. „Бъди храбра“ — ми беше казал Хю. А Уинди беше изтъкнала: „Имането не те прави щастлив. Щастлив си тогава, когато оценяваш какво имаш“. Може би сега, след като нямам каквото искам, ще бъда принудена да оценя онова, което имам. Беше напълно възможно да го постигна. Единственото, което се изискваше от мен, бе да опитам. Дори само опитването би било само по себе си акт на храброст.

С ръце, пълни с глухарчета за салатата, аз се отправих обратно към нашия заслон за една ободрителна дрямка, а когато се събудих, вече беше късен следобед и подготовката за вечерята беше започнала. Всички палаткови групи бяха събрали на едно място печките си за предстоящото тържество. Уинди наливаше в бутилките с вода плодов сок на прах и го наричаше мохито. Някой беше набрал къпини и ги беше добавил към глухарчетата. Вегас беше удивил всички, приготвяйки невероятно вкусен дресинг за салатата от дижонски подправки и мляко на прах. Трите риби бяха почистени и подправени с изсушен риган и чесън на прах, а Готвачката вече ги печеше със самочувствието на мастър шеф.

Разтърках очи, оправих опашката си, измих си зъбите и се насочих към групата.

Трябваше да намеря начин да се наслаждавам на това тържество — в крайна сметка отдавна си бях спечелила правото да се радвам на живота! Не трябваше да позволявам някакво си предложение за брак към когото и да било да ме депресира, нали така?! В живота имаше много по-важни неща от това кой за кого ще се жени. *Да получиш онова, което искаш, не те прави щастлив.* Изобщо не бях разбрала Уинди, когато го каза за първи път, но сега вече я разбирах.

Изработих си стратегия. Първо ще се фокусирам върху храната и ще се наслажда на всяка отделна хапка. Ще седна до Бекет, към когото напоследък започвах да се привързвам. Ще участвам пълноценно в каквито и да било идиотски ритуали, които той ни накара да правим. Ще се потопя в момента, ще му се отдам напълно. Ако пеем, аз ще пея с пълни гърди. Ако танцуваме, ще танцувам. Ще залея съзнанието си с изобилие от благодарност към всяка мъничка радост около мен, така че да не остане в него нито кътче за завист, самота или тъга. А ако Джей-

дог наистина направи предложение на Сърцеразбивачката само две седмици след запознанството им — две седмици и един ден, след като се изповядва на мен — ще изпитам такава допълнителна радост, че никога няма да почувствам липсата на изгубеното!

* * *

От уханието на печена риба ми потекоха лигите. На вкус беше още по-добра. Позволих на езика си да погали всяка хапка, да се наслади докрай на опушения сок. Когато Джейк пристигна с вечерята си и седна до мен, аз скочих и се преместих до Бекет. Джейк се смръщи лекичко в смисъл „Странна работа“, но после мястото ми беше заето от Уинди и всичко беше забравено. Докато хапвахме, вдигнахме тост за рибарите в групата и благодарихме на природата за рибата. Лично аз изказах мислени благодарности и за съществуването на кравето масло, както и за факта, че то беше толкова подходящо за дълъг престой сред природата.

Хранехме се, подредени в голям кръг около печките, които служеха като лагерен огън. После пяхме неприлични песни. Вегас се оказа барабанист в рок бандата в своя колеж в Мемфис и накара всичките си подчинени заотмерват ритъма с пръчки и камъни. След като ритъмът беше зададен, децата започнаха да танцуват. Незнайно как бяха успели да се напият и от разтворимите сокчета. А може да бяха пияни от изтощение или просто опиянени от хубавия живот. Аз бях както винаги трезва и ми беше напълно достатъчно да ги гледам как танцуват (което ми помагаше да не гледам към Джейк и Уинди, които продължаваха да си седят един до друг). Вагонетката се оказа истинска певица — спечели овациите с песен, наречена „Разместването на Купидон“, която всички други знаеха и можеха да ѝ припяват. (И която аз никога досега не бях чувала.) Както стана ясно, песента била сама по себе си танц и хлапетата се подредиха в редица, за да го танцуват.

Точно тогава Бекет ме вдигна, за да се присъединя към тях, а когато започнах да протестирам, изтъквайки, че не знам танца, той отсече:

— Млъквай, Задръжке, и ставай! Лесно е.

Оказа се, че е прав. Танцът беше толкова лесен, че можеше да бъде изпълнен дори от групичка идиоти без музикален съпровод, отдалечени на трийсет километра от цивилизацията, на поляната под звездите — Уно, Дуге, моя милост, Готвачката и Бекет. Танцувахме така, сякаш цял живот сме били приятели. Фактът, че и аз участвах във вакханалията, беше истинска изненада, но още по-изненадващ бе фактът, че планът ми проработи. Толкова много се забавлявах, че наистина забравих нещастията си. Забравих дори да внимавам и да не поглеждам към Джейк и Уинди.

А после, съвсем случайно, го направих. Точно когато Вагонетката и барабанистите си взеха почивка и танцовата линия се разпадна. Преди да успея да си намеря друг обект, който да ангажира вниманието ми, аз забравих да устоя на гравитационната сила да ги погледна — и съвсем случайно установих, че ги няма.

Огледах се. Не танцувах. Не се топлеха край печките. Не бяха никъде наоколо. Това ме изпълни донякъде с тревога, защото наистина нямаше къде да се скрият. Не биха могли да отскочат до бара в другия край на улицата, нали така? Нямаха какво друго да правят, освен да стоят тук — с изключение на единственото нещо, заради което хората се измъкваха и криеха в гората.

Напомних си, че не трябва да стоя така и да се оглеждам за тях като идиот. Но все пак го направих. А после видях нещо друго — нещо още по-интересно и от отсъствието на Джейк и Уинди.

Снежинки.

---

[1] Ани Оукли (1860–1926) — американска уестърн легенда, феноменален стрелец, участвала в прочутото шоу на Бъфало Бил. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Хей, народе! — разкрещях се аз. — Сняг! Вижте, сняг!

Всички се заковаха на място и се вторачиха в мен така, сякаш съм луда.

Обаче аз тръснах глава, посочих към небето и повторих:

— Сняг!

И тогава го видяха.

Разбира се, че беше сняг. Пухкави, едри, ефирни снежинки, точно в нощта на лятното слънцестоене. Носеха се безшумно надолу, осветени от пламъците на печките ни.

— Ъхъм — прокашля се Мейсън. — Нали беше лято?

— Казах си аз, че тази вечер ми се струва необичайно студена, ама... — обади се Готвачката, доволна, че е била права.

Всички се обърнахме към Бекет. Но той беше точно толкова слисан, колкото и всички нас.

— Какво правим сега, шефе? — попита Пещерняка.

Бекет ни погледна с изражение, което подсказваше, че и той не знае. Но малко по-късно, след като ни огледа и видя пред себе си десет човека, които очакваха от него някакъв план, буквално видях как мозъкът му се заема със задачата да измисли такъв.

— Окей, народе — започна, влизайки в роля. — Няма никакво съмнение, че се озовахме в снежна ситуация — и след тези думи започна да раздава заповеди на всеки от нас. Трябваше да почистим мястото на тържеството, но да оставим печките да горят и да стоплим вода за горещо какао, в което всеки от нас трябваше да си сложи по една чаена лъжичка краве масло. — Не ми пука дали ще ви се стори гадно или не! — отсече той. — Ще имате нужда от тези калории, за да ви бъде топло през нощта!

След това извадихме сиренето и всеки от нас получи по един голям резен, който трябваше да изяде. Развалихме заслоните си, за да ги обединим в един голям, така че да се топлим всички заедно. Облякохме пижамите си, но после Бекет ни накара да облечем върху

тях и горните си дрехи — включително дебелия якета. Всеки от нас се навлече с всяка от дрехите си, която не беше мокра — от ръкавици през допълнителни чорапи до малките вълнени шапчици с отвори само за очите, които наричаха балаклави. Накрая всички се намърдахме в спалните си чували като на парти с преспиване в прогимназията.

Бях твърдо решена да си намеря място колкото е възможно по-далече от Джейк и Уинди, но настана голямо боричкане за места. В крайна сметка се оказах притисната между Вегас и Пещерняка — най-силно хъркащите в групата. Но колкото и ужасно да беше това, поне беше по-добре от най-гадния сценарий. И точно тогава усетих как някой потропва с кокалчета върху главата ми, сякаш беше врата. И когато извих глава назад, за да погледна, на петнайсет сантиметра от мен се оказа лицето на Джейк. Спалният му чувал беше глава до глава с моя.

— Приятни сънища! — помахна ми той.

Точно до него беше Уинди. И тя ми помахна.

— Не ревнувайте! — изрекох предупредително на двете едри момчета от двете ми страни! — И никаква смяна на местата!

— Тъй вярно, Задръжке! — изрече Вегас с изненадващо приятелска нотка в гласа. — Мисли за нас като за личните си грейки!

* * *

Когато на следващата сутрин отворих очи, синият найлон на заслона беше на около сантиметър от носа ми. Вярно, че го бяхме вързали ниско, но не *чак* толкова ниско. През нощта се беше отпуснал най-малко с метър от тежестта на нападалия отгоре му сняг. Вдигнах ръка, за да го докосна — беше тежък и плътен, като воден балон. Бутнах го лекичко и от ръба му в другия край се изсипа малко сняг. Аз бях първата събудила се днес, затова се налагаше да се справя сама. Вдигнах крака, все още в чувала, и сригах заслона с все сили — този ритник причини снежна лавина на същото място. С всяко следващо падане на снега заслонът ставаше все по-лек и по-лек, и постепенно се повдигна значително над мен.

Ритах го дотогава, докато не се надигна достатъчно, за да ми позволи да седна. Огледах се бавно и видях около себе си пъстър

гоблен от спални чували, а отвъд него — гора, бяла като в Нарния. Намирахме се на абсолютно същото място, на което бяхме и вчера, но тучната ливада, дивите цветя и топлите скали, където се бяхме препичали, ги нямаше. Всяко нещо, което излизаше извън обсега на нашия заслон, сияеше в снежна белота. Беше като в лятно-зимна приказка.

Утрото беше сюрреалистично. Пригответхме закуската, без да имаме абсолютно никаква представа как ще се развие денят ни оттук нататък. Сигурно се подразбира от само себе си, но да припомним, че ние не разполагахме с начин да научим прогнозата за времето, следователно нямаше никакъв начин да разберем какво да очакваме. Най-доброто, което можехме да направим, бе да наблюдаваме небето. Бекет искаше да останем на място, за да видим дали няма пак да завали сняг. Каза, че ако се затопли, ще се преместим на по-ниска надморска височина. И така, ние зачакахме.

Към обяд небето се проясни и стана по-топло. Бекет обяви, че ще направим кратък, петкилометров преход до място, наречено Елк Ридж — скалите там осигурявали по-добър заслон от вятъра в случай, че температурите пак спаднат рязко.

Вървахме цял следобед. Преходът беше бавен — не защото снегът беше чак толкова дълбок или физически трудно преодолим, а просто защото не знаехме къде се намира пътеката. Бекет ни караше да спираме на всеки десет минути, за да проверява повторно определени позиции и знаци. Преди да потеглим, той беше прегледал за кой ли път маршрута на топографската карта заедно с мен и ме беше помолил също да проверявам позицията ни, докато вървим. Не измина много време и аз осъзнах, че всъщност започва да се затопля. Снегът очевидно също бе забелязал този факт, защото почвата под краката ни постепенно се превръщаше в киша.

Отне ни цял ден, докато покрием тези пет километра до Елк Ридж. Когато стигнахме там, вече притъмняваше и по-голямата част от красивия сняг го нямаше.

На следващата сутрин след закуска Бекет ни напомни, че започва нашата трета и последна седмица от този курс.

— Това е, народе! — отсече. — Следваща спирка — великият финал!

Под „велик финал“ той имаше предвид индивидуалните преходи. За последните 24 часа от курса той щеше да ни изпрати в различни направления по три отделни групи. Накара ни да си съставим списъци с четиримата от останалите, с които най-много искаме да бъдем.

— Отнесете се сериозно към задачата, хора! — добави предупредително, повдигайки леко вежди. — И внимавайте кого си пожелавате!

Аз наистина приех сериозно задачата си. Много бих искала да катеря с Уинди, но бях сигурна, че тя щеше да включи в своя списък Джейк — и че Джейк на свой ред ще включи в своя списък нея. А нямах никакво намерение да прекарвам последните си дни в планината Абсарока в агонията на нещастна тийнейджърка. Беше ми ясно едно — че трябва да бъда колкото ми е възможно по-далече от тях.

Като изключим това, изобщо не ме интересуваше с кого ще катеря. Наистина.

В крайна сметка записах само: „Всеки друг, с изключение на Джейк!“. Обградих написаното два пъти с кръг, сгънах листчето хартия и го предадох.

Бекет събра всички листчета, напъха ги в раницата си и заяви, че ще посвети следващите два дена на обмисляне на молбите ни и организиране на групите.

Междувременно ние трябваше да достигнем до място в планината, където маршрутът се разделя на три приблизително равни по дължина пътеки — всяка от тях за различна група. Когато стигнехме там и след като прегледа картите и изслуша стратегията ни, Бекет щеше да ни пусне на свобода за 24 часа, като ни стиска палци. През това време ние трябваше сами да си търсим пътя, да намерим вода, да устроим лагерите си и да вземаме само добри и верни решения.

— Ето за какво сте тук, хора. За индивидуалните преходи. Удави се или плувай. Убий или ще бъдеш убит. Изяж или ще бъдеш изяден.

След тези думи Бекет се ухили и раздвижи пакостливо вежди.

— Но още не. Не и днес. Днес ще катерим един абсолютно брутален проход, наречен Дяволския чатал!

* * *

Три дни по-късно след вечеря Бекет ни събра, за да обяви групите за индивидуалните преходи.

— Помните ли, когато ви помолих да ми кажете кого искате в своята група? — попита той.

Всички кимнахме.

— Е, забравих да ви спомена едно — добави. — Не ми пука! — сви рамене. — Не ми пука кого харесвате и кого не харесвате, по кого си падате и за кого си мечтаете вечер в спалния чувал. Това изобщо няма значение! Тук не става въпрос за забавление! Това със сигурност е едно от малкото неща в живота, в които не става въпрос за секс. Тук става въпрос за оцеляване, хора! Затова съм ви групирал *не с онези, които искате*, а с хората, *от които имате нужда*! За да оцелеете. Умения. Помните ли за какво става въпрос? Дойдохте тук, за да се сдобие с умения за оцеляване в пустошта. Някои от вас внимаваха много, дори си водеха бележки — направи пауза, за да насочи към мен въображаем пистолет с пръсти, — други от вас изгубиха вашето време, както и моето. Но това е моментът, който или ще ви извиси, или ще ви съсипе!

Бръкна в раницата си и извади списъка, който беше направил.

— Ето и групите — каза. — Не подлежат на обсъждане и промени! Да не сте си и помислили да идвате при мен и да ми казвате, че не харесвате Вегас или че Светкавицата пърди насън! Не ми пука! Може би Дуге сплетничи за вас зад гърба ви и може би Сърцеразбивачката няма да ви удостои с вниманието си. Много лошо. Но следните списъци касаят вашата безопасност и оцеляването ви. Надявам се, че ще се възползвате максимално от тях и ще ми бъдете благодарни за тази възможност!

Кръстосах пръсти зад гърба си и наум започнах да си припявам: „Не и Джейк! Не и Джейк! Не и Джейк!“.

— Джейк! — извика в този момент Бекет. — Ти ще бъдеш в една група със... — пак погледна списъка си — ... със Светкавицата, Дуге и Джейн Белята!

Огледах се. Джейн Белята ли? Коя пък е тази? И тогава осъзнах, че Бекет сочи именно към мен с пръсти, свити като пистолет.

— Това си ти, Задръжке! — отсече. — Нов прякор. Свиквай с него! Толкова.

Уинди се оказа в една група с Пещерняка, Хрътката и Вагонетката.

Още преди Бекет да беше приключил с четенето на списъка, тя се озова до мен.

— Ти си с Джейк? — попита. — Падна ти се Джейк?

— Не съм молила за него — отвърнах троснато.

— Размяна?

— Защо не? — свих рамене.

Уинди ме сграбчи за ръка и ме задърпа към Бекет.

— Може ли да си разменим местата? — попита. — В индивидуалните групи?

Бекет наклони глава и я изгледа насмешливо.

— Не! — отсече.

— Ама нали каза, че не ти пука? — извиси глас Уинди.

— Не ми пука кого *вие искате* в групата си. Пука ми кого *аз* искам!

Уинди кръстоса ръце пред гърди и се опита да го изпепели с поглед. Когато си даде сметка, че няма да стане на нейната, метна дългата си завеса от руса коса и се отдалечи нацупено. Това беше най-детинският жест, който я бях виждала да прави за последните седмици.

Сега обаче беше мой ред да изпепеля с поглед Бекет. Кръстосах ръце пред гърди и изрекох:

— Бях написала „всеки друг, с изключение на Джейк“!

— Да, знам — отговори водачът ни. — Но ето че получи Джейк.

— Никак не е забавно.

— Донякъде е.

— Даде ми Джейк, защото не исках да бъда с него, така ли?

Бекет наклони глава и отговори:

— Не съвсем.

Аз сниших глас и се приведох към него:

— Виж какво, за разлика от теб аз не идвам в пустошта всяко лято. За мен това е събитие, което се случва веднъж в живота ми! Никога преди не съм била тук и никога след това няма да бъда — тук или на някое друго подобно място. И въпреки че тук изобщо не съм на мястото си, полагам максимални усилия да се науча и да стана добра.

— Да, знам — кимна Бекет. — Личи си.

— Направих всичко, което си искал от мен. Подчинявах се на всяко правило. Когато ми кажеше: „Донеси вода“, аз веднага отивах да донеса вода. Когато ми кажеше: „Носи боклука“, аз носех боклука. Никога не съм ти отказвала, за нищичко. Никога не съм се дърпала! По време на този курс дадох всичко от себе си! Всичко!

— Това също го знам — отвърна Бекет, вече също с доста по-снискан глас.

— И има един, един-единствен човек, когото исках да избягвам по време на последните си дни в тази планина, а ти ме сложи с него! Защо, по дяволите, ме сложи с Джейк?

Бекет си пое дълбоко дъх, а после бавно издиша. След това направи крачка към мен и се приведе над ухото ми с думите:

— Дадох ти Джейк, защото ти си инатлива и склонна към наранявания, а той е нашият парамедик тук и му имам доверие, че веднага ще те закърпи! Дадох ти Джейк, защото ти си най-добрият четец на карти, с който разполагаме тук, а той е почти сляп! Дадох ти Джейк също така и защото ти абсолютно никога не вярваш в себе си, а той намира начин да вярва в теб през всеки проклет ден!

* * *

Така той ми даде Джейк. А сега беше мой ред да му бъда благодарна за тази възможност.

В утрото на предпоследния ден Бекет помогна на всяка от групите да прегледа топографската карта на своя маршрут. А после ние съвсем буквално си помахахме за довиждане, обърнахме се в три различни посоки и потеглихме.

С повечко късмет всички щяхме да се съберем отново в следобеда на следващия ден. А под късмет имам предвид да не бъдем смазани от паднал „създател на вдовици“, да не се препънем в гладна мечка, да не се задушим в някоя лавина, да не ни свърши водата, да не се удавим в леденостудена река, да не се задавим с парчето сирене по време на вечеря, да не запалим, без да искаме, някого с печката за готвене, да не се изгубим и да не се предадем напълно и да не седнем, чакайки смъртта.

Въобще възможности много.

Бекет ме бе запознал с шокиращия факт, че аз съм най-добрият четец на карти в цялата група, но не беше съобщил това на Светкавицата, тоест Мейсън, иначе казано Подлеца на планините. До този момент си бях изградила относително мирни взаимоотношения с Мейсън, най-вече като се стараех да не му се мяркам пред погледа, но хората, които го ядосваха, в крайна сметка винаги съжаляваха. Дори и в дадения момент да успеят да постигнат своето, впоследствие той винаги намираше начин да ги накаже, като например ги изложи пред цялата група, ако имат остатъци от храна по зъбите. Или тръгне тайничко след тях, когато отиват в тоалетната, и изреве като мечка в мига, в който те си свалят гащите. Или в най-добрия случай просто да ги спъне по време на преход. Това момче имаше истински талант за жестокост и унижение, и аз изобщо не разбирах какво точно беше вдъхновило Бекет да сложи Светкавицата, който не беше в състояние да забави крачка, в една група с Дуге, която пък не беше в състояние да се забърза. На пръв поглед този избор изглеждаше сигурна рецепта за катастрофа, но след проникновението от снощи, което водачът ни благоволи да сподели с мен, реших, че имам основания да му се доверя.

Предвид казаното по-горе, надали е изненадващо, че още при потеглянето ни Мейсън буквално измъкна картата от ръцете ми и каза:

— Аз ще взема това, благодаря!

Не се съпротивлявах. Той изглеждаше опитен алпинист, въпреки че нямаше как да знам със сигурност това, тъй като през по-голямата част от времето той се губеше далече пред нас. А аз няхах нужда да се чувствам велика, нито пък да натрапвам на останалите уменията си в разчитането на карти. Знаех, че съм добра (макар да беше потвърдено скоро) и това ми беше напълно достатъчно.

В нашата малка колона зееха огромни пролуки. Мейсън водеше отдалече и на всеки два-сет минути, подобно на неспокоен бик, спираше, за да ни изчаква. Дуге пък вървеше най-отзад и всеки път, когато ме изгубеше от поглед, крещеше: „Чакайте! Задръжте“. А ние с Джейк вървахме по средата приблизително с еднаква скорост и на разстояние, позволяващо разговори.

— Е, харесва ли ти пустошта? — започна той.

— През целия си живот досега не съм правила толкова страшни неща, колкото в последните две седмици и половина.

— Но оцеля.

— Засега — съгласих се аз. — И страхът вече далеч не е толкова плашещ, колкото беше някога.

— Сега си безстрашна, така ли?

— Не — отговорих. — Просто вече страхът ми е по-малък.

— Като при Чък Норис.

— Какво?

— Като във всички онези афоризми за Чък Норис, който е толкова безстрашен. Нали се сещаш? „Чък Норис не си взема душ — той си взема кървава баня!“

— Ти откъде знаеш за тези шеги за Чък Норис?

— Всеки знае шегите за Чък Норис.

— Аз не ги знаех. Доскоро.

— Ти си жена.

— Целият ми дневник е пълен с афоризми за Чък Норис — рекох. — Той беше моят кумир и вдъхновител за идването ми тук. Непрекъснато си повтарях: „Какво би направил Чък Норис на мое място?“.

— А аз по-скоро бих се запитал какво би направил Бил Мъри на мое място!

— Ето, виждаш ли? — възкликнах. — Е, аз дойдох тук, за да се науча как да бъда корава и гадна, но после свърнах по друг път.

— Сега си мека и сладка, така ли?

— Не, не по обратния път. Просто по друг — отговорих.

— И кой е твоят кумир сега?

— Не знам — отговорих. — Може би Ани Оукли.

Джейк вдигна въображаемия си пистолет от пръсти и се престори, че стреля във въздуха. А аз мислено си напомних да благодаря на Уинди за това преображение на прякора ми.

И изведнъж стана отново приятно да бъда близо до Джейк. От евакуацията насам го бях избягвала толкова отчаяно, че бях забравила колко приятно е да се разговаря с него. Шегувахме се толкова много, че като че ли забравихме да следим откъде минаваме. В началото на прехода всичко изглеждаше наред, но някъде към обяд стана ясно, че не сме на правилния път. Според Бекет нашата група трябваше да върви около очертанията на един хълм, но когато за пореден път

настигнахме Светкавицата, който буквално тропаше с крак, докато чакахме Дуге, той реши да направи едно призвание.

— Струва ми се, че тук пътеката изчезва — каза той и посочи напред към действителната липса на пътека.

— Изчезва ли? — възкликна Джейк.

— Пътеката не може да изчезна — казах аз и се огледах.

От известно време вървахме под дълбоките сенки на борова гора. Шубраците не бяха в изобилие. Почвата беше примесена с пясък, което означаваше, че дори и да беше тук, пътеката би се забелязала изключително трудно.

И тогава ме осени едно прозрение.

— Но защо минаваме по хълма? — обърнах се аз към Светкавицата. — Маршрутът ни не би трябвало да минава през хълма!

— Сега ли го забелязваш? — ухили се той и се обърна към Джейк, за да ми се присмеят по мъжки, но след като видя, че Джейк също сега забелязваше това, само сви рамене и промърмори: — Просто минаваме напъряко.

— Ние не трябва да минаваме напъряко, Мейсън! — изтъкнах.

— Никой не ни е казал, че не трябва.

— Всъщност каза го Бекет, тази сутрин — намеси се Джейк.

Стиснах силно очи и когато ги отворих, попитах:

— Кога се отклонихме от маршрута си?

След кратък размисъл Мейсън отговори:

— Преди два, може би три часа.

— Часа?! — повторих слисано.

Точно в този момент до нас се довлече Дуге.

— Този хълм е доста стръмничък — изрече, едва поемайки си дъх.

Аз все още гледах зяпнала Светкавицата, неспособна да повярвам на чутото.

— Искаш да кажеш, че просто си ни отклонил от начертания маршрут, повеждайки ни напосоки, без да си направиш труда да го споменеш? — възкликнах.

— Реших, че ако не ви харесва, ще се обадите.

— Но ние не обърнахме внимание! — извиках.

— Е, това тук е правило номер едно — изтъкна самодоволно Мейсън.

Какво можех да кажа? Беше ме хванал натясно.

— Реших, че е очевидно — продължи той, извади картата от джоба си и показва извитата като лък форма на маршрута, виещ се в подножието на хълма. — Вместо да вървим по целия този път — показва с пръст, — защо просто не минем по прекия?

— Просто защото тук няма път! — изтъкнах.

— Но имаше път! Аз вървах по такъв!

— Пътека на сърни — промърморих. — Или на елени. Не човешка пътека! Не пътека на националния природен парк!

Това беше моментът, в който Светкавицата трябваше да каже: „Боже, ама аз съм пълен идиот!“. И да помоли за прошка. Но той намери как да извърти и тази своя грешка, като подметна:

— А вие защо не внимавахте?

Защото говорехме! Защото флиртувахме! Защото Джейк е толкова забавен и непрекъснато ми рецитираше шеги за Чък Норис, а аз не си спомням кога за последен път някой ме е карал да се смея толкова много!

— Защото — изрекох на глас и за авторитет сложих ръце на кръста — от теб се очакваше да бъдеш водачът!

— Нищо страшно не се е случило — отсече безгрижно Мейсън. — Просто ще се обърнем и ще се върнем.

Но когато се обърнахме, нямаше нищо, към което да се върнем. Имаше само множество животински пътечки, които се пресичаха в прашната земя. Нито една широка, ясна пътека като онези, които познавахме.

— Ето там! — рече Мейсън и посочи на югоизток.

— Нищо подобно! — отсякох. — Ние дойдохме от югозапад!

— А аз си мислех, че дойдохме оттам — обади се Дуе и посочи точно на запад.

Аз издишах дълбоко и промърморих:

— Дай ми картата!

Мейсън ми я подаде.

— Нали знаеш, че си я гледал обърната? — попитах.

— Така ли? — примигна той.

— Мейсън — изгледах го аз, — кажи ми, че се шегуваш!

Но очите му само се разшириха и той поклати съвсем бавно глава.

Извадих компаса от джоба си и отсякох:

— Така. Това е север — после завъртях картата на 180 градуса, докато стрелката за „север“ на картата съвпадна със стрелката на компаса ми. — Ето сега картата вече е ориентирана както трябва.

Мейсън подсвирна силно и продължително.

Но какво е правил той по време на часовете по ориентиране? Да не би да ги е проспал? Аз първа бих признала, че контурните топографски карти изискват определени умения за пространствено ориентиране, затова не бяха по възможностите на всеки, но напасването на две стрелки беше елементарно умение.

— Повел си ни наляво, когато е трябвало да поемем надясно — казах.

— И си ни отклонил от маршрута — добави Дуге.

— Окей! — вдигнах умирително ръка. — Ето какво ни е известно. Пътеката върви между този хълм — заградих го с пръст — и този хълм — заградих и другия. — През последните часове сме се катерили по този хълм. Това ще рече, че ако се върнем надолу, на някакъв етап ще трябва да намерим пътеката.

— Ами ако не я намерим? — попита Дуге.

— Мисля, че ще успеем.

— Ами ако...

— Дуге! — изкрещя Светкавицата. — С нищо не ни помагаш!

— Да проверим наличността на вода! — отсякох. Всички бяхме в едно и също положение — бутилките ни бяха на две трети празни.

— Ето това е най-големият проблем — изтъкна Джейк. — Водата.

— Долу пътеката прекосява един поток — казах и посочих. — Което ще рече, че ако успеем да се върнем на нея, можем да устроим лагера си там.

— Ако? — изглежда ме уплашено Дуге.

— Извинете. Когато — поправих се аз.

Поехме обратно надолу по хълма. Аз непрекъснато държах компаса си в ръка, за да вървим в права линия, което под гъстите дървета и сухата пръст беше лесно, но когато дърветата се разрешиха и шубраците се сгъстиха, нещата станаха малко по-различни. След около час ние вече газехме през храсти и трънаци — в най-буквалния смисъл на думата. Тръните деряха краката ни и ги разкървавяваха. Всички се

спънахме и паднахме по няколко пъти, но Джейк беше паднал най-често и затова имаше одирания и по лицето и ръцете си. Беше изкусително да избягваме шубраците, следвайки животинските пътеки, които се виеха зигзагообразно около нас, но не искахме да се отклоняваме от посоката. Изпитанията ни караха да се държим заедно, затова този път всички вървахме в единна групичка от четирима.

— Какво ще стане, ако довечера не намерим вода? — попита по едно време Дуге.

— Ще я намерим утре — отговорих аз.

— Колко дълго може да издържи човешкото тяло без вода? — продължи да разпитва Дуге.

— Три дена — отговори Джейк. — Е, два, преди да започнат халюцинациите и...

— Джейк! — прекъснах го рязко аз.

— Лесно е да се запомни — продължи въпреки това той. — Всичко това се ръководи от правилото за числото три. Човекът може да издържи три минути без въздух. Три дена без вода. И три седмици без храна.

— Изобщо не ни помагаш! — промърмори Мейсън.

— Не сте ли чували, че на тези курсове са умирали хора? — продължи с черногледството Дуге.

— Сега имат ново ръководство! — отговорихме двамата с Джейк в хор.

Отне ни четири часа, докато се върнем отново на пътеката. Но пък беше велика гледка! Останали без дъх и с разкървавени крака и ръце, всички се прегърнахме. Бяхме спасени.

Само дето при слизането се бяхме върнали малко назад и така се бяхме озовали на място от пътеката, където вече бяхме минали. Ако картата беше вярна и ако аз я разчитах правилно, до потока имаше цял километър — а вече беше пет часът следобед.

Отне ни още един час, докато изминем този последен километър. А когато стигнахме въпросното място, действително видяхме поток. Но видяхме и нещо, което не бях забелязала на картата. Потокът, който пресичаше пътеката, течеше на дъното на стръмна клисура. На около триста метра под нас. Двата края на клисурата бяха свързани от въжен мост с широчината на спагети.

Пристигнахме до точката, където пътеката ни стигаше до моста, и надникнахме. И внезапно се изпълних с опасението, че коритото на потока може и да е пресъхнало. Кръстосах пръсти. Погледнахме. На триста метра под нас се виждаше вода.

— Слава богу! — прошепнах, затворила очи.

Джейк плесна дланта ми за поздрав и извика:

— Ще бъде кошмар да се доберем до него, но е там!

И така, ние започнахме да устройваме лагера си. Когато се огледахме, забелязахме, че до потока отвежда специална пътечка. Джейк предложи да напълни бутилките и на четирима ни, както и тенджерата за готвене — макар че и до днес не мога да си отговаря защо ние, останалите, изпратихме точно него. Две започна да приготвя вечерята, а ние с Мейсън се заехме да опънем платнището за заслона.

Когато заслонът беше готов, аз се насочих към кухнята и установих, че Джейк все още не се беше върнал с водата. Към този момент мракът вече настъпваше.

Нещо не беше наред. Не знам как го разбрах тогава, но просто го разбрах.

— Сигурно е много трудно да катериш този стръмен склон с отворена тенджера с вода — обявих пред останалите членове на групата, въпреки че те изобщо не ми обръщаха внимание. — Ще отида да му помогна.

Пътеката, отвеждаща до потока, беше стръмна, неравна и на места в посока, противоречаща на всякаква логика. За да продължиш напред, често се налагаше да вървиш нагоре или настрани. Освен това най-малко половината от големите камъни, върху които стъпих по пътя, се клатеха. Колкото по-надолу вървах, толкова повече се опасявах, че ще заваря Джейк в безсъзнание на дъното на пътеката, проснат върху каменистия речен бряг.

Открих го чак когато стигнах до брега. Не беше в безсъзнание, но като че ли наистина беше паднал. Заварих го на четири крака, задъхан и обезумял от ужас. Когато ме чу, вдигна глава, но не ме видя. Очите му бяха зачервени, сякаш беше плакал.

— Не се приближавай! — изкрещя. — Изгубих си очилата!

Направих още няколко крачки напред.

— Спри! — вече изрева той. — Ще ги настъпиш! — изражението му говореше за истинска агония.

— Няма да ги настъпя — контрирах го аз. — Очилата не са дребни като контактни лещи.

— Говоря сериозно! Спри!

— Окей — отговорих накрая. Той беше напълно сериозен — по-скоро сериозно обезумял. Превключих на учителска вълна и заговорих успокоително: — Аз ще ти помогна. Ще ги намерим.

Той поклати глава. Въобще не ме слушаше.

— Не! Изгубени са!

— Ще ги намерим — повторих, паднах и аз на колене и започнах да вървя на четири крака към него. — Ето, вървя бавно. Направо пълзя. Ще ги намерим!

Той дишаше така, сякаш току-що беше завършил маратон.

— Поеми си дълбоко дъх — заговорих. — Успокой дишането!

Той кимна и се опита да забави дишането си.

Аз продължих да пълзя към него.

— Между другото, аз съм Хелън — допълних.

— Знам.

— Но ти не ме виждаш!

— Виждам. Само че размазано. Но иначе познавам гласа ти. И походката ти.

— Походката ми ли?

— Много е специфична.

— Удари ли се? — попитах, вече по-близо до него.

— Малко.

— Аз ще ти помогна.

— Окей.

— Дишай дълбоко и бавно!

Той направи няколко опита с дишането си, а междувременно аз стигнах до него. В мига, в който бях на една ръка разстояние от него, той ме сграбчи и ме придърпа така, както удавник се хваща за сламка. Обгърна ме с ръце и ме притисна силно до себе си, а след това отпусна глава в ямката между врата и рамото ми. Усещах как тялото му се повдига и отпуска от дишането му — беше задъхан така, както се случва на човек, буквално ужасен от нещо. Не можех да си представя от какво толкова се е ужасил, но в този момент това нямаше никакво значение.

Плъзнах ръце по гърба му, полагайки максимални усилия да го успокоя.

— Всичко е наред — повтарях непрекъснато. — Аз ще ти помогна.

Останахме така доста време. Небето постепенно притъмняваше, въздухът губеше топлината си. Докато го държах, усетих, че дишането му постепенно се успокоява и става равномерно.

— Голям глупак съм — изрече той, все така във врата ми.

— Не си глупак — отвърнах. — Просто си изгубил очилата си.

— Дори не трябва да съм тук — промърмори той.

Това ме подсети за фалшификацията на резултатите от прегледите му.

— Честно да ти кажа, лекарите може и да са прави — рекох.

Той се отпусна назад върху краката си и сведе очи към ръцете си.

— Спомняш ли си, че се бях записал за този курс, но после се отказах, а след това отново се записах? — каза.

— Донякъде — отговорих. Не че си спомнях.

— Отказах се, защото имах проблеми с очите. А след няколко прегледа и цял куп изследвания се оказа, че имам унаследен проблем със зрението, който не подлежи на корекция.

— Имаш предвид кокошата слепота ли?

— Тя също. Но не е само тя.

Зачаках.

— През следващите няколко години — прошепна тихо той, продължавайки да съзерцава ръцете си, — аз ще изгубя... — тук си пое дълбоко дъх и бавно издиша — ... ще изгубя напълно зрението си.

Единственото, което можах да направя в този момент, беше да повторя като папагал:

— Ще изгубиш зрението си ли?

— Имам заболяване, наречено „ретинитис пигментоза“ — поясни той.

— Не ми звучи много добре.

Той поклати тъжно глава и обясни:

— Свързано е с рецепторите в очите ни. Пръчиците и колбичките, помниш ли? Пръчиците са по ръбовете. Те отговарят за периферното зрение и виждането на тъмно и полутъмно.

Направи пауза, за да се увери, че го следвам внимателно.

— И? — подтигнах го аз.

— Колбичките обработват цветовете и детайлите.

— Окей.

— Когато имаш този проблем, който имам аз — и който се наследява, — пръчиците и колбичките ти започват да умират.

Тръснах глава, неспособна да повярвам на чутото.

— Да умират ли? — възкликнах.

— Една по една се изключват. Завинаги.

— Защо?

— Защото произвеждат грешния тип протеини — отговори той и сви рамене. — Всичко е много научно. На практика прекратяват работата си, една по една. Повечето хора с този проблем до четирийсетата си година вече са напълно слепи.

— Но ти няма да бъдеш! — *Напълно слепи ли? До четирийсетата година?!*

— О, ще бъда — контрира ме той. — Само че доста по-рано.

— Доста по-рано ли? — преминах отново на папагалски режим аз.

— Рецепторите ми като че ли умират доста по-бързо.

Усетих как сърцето ми бие лудо в гърдите ми. Беше онова чувство, което те облива в спешна ситуация, когато трябва да измислиш какво да направиш. Но в случая нямаше нищо, което да можех да направя.

— Всичко започна с кокошата слепота. В началото беше съвсем слаба. Това беше преди две години. Беше свързано с пръчиците. През първата си година в университета го игнорирах. Но в началото на втори курс, когато вече не можех да чета, за да уча, отидох на лекар.

— И получи очила.

Той кимна.

— Да, за колбичките.

— И какво правиш сега? Какво е лечението?

— Няма лечение.

Няма лечение ли?

— Хей, ама вече сме в дваисет и първи век! — възкликнах. — Имаме лечение за всичко по света! Даже за неща, които нямат нужда от лечение!

— Не и за това — пак сви рамене той.

— Но хората не могат просто ей така да ослепеят! — извиках. Опитах се да си представя Джейк, неспособен да вижда. Точно той! Ами кривата усмивка, с която толкова пленява хората? Обичах тази крива усмивка. Как ще раздава тази крива усмивка, след като няма да вижда човека срещу себе си?

— Витамин А помага донякъде — рече той. — Затова приемам хранителни добавки с него. Някои проучвания подсказват, че рибеното масло не е много лоша идея.

— Рибено масло и моркови? Това ли е най-доброто, което лекарите могат да направят? Кой ти е лекуващият лекар — Бъгс Бъни ли?

— Има една експериментална генна терапия — каза тогава той. — Едно деветгодишно момче е минало през нея и след това вече можело да вижда черната дъска в училище. След същата терапия едно момиче зърнало светулки за първи път през живота си.

— А ти защо не се подложиш на тази терапия? Още сега?

— Тя не е лечение. Все още е само експеримент.

— Но след като е помогнала на тези деца, защо да не помогне и на теб, а?

— Това не ти е чаша лимонада, не схващаш ли? Това е експериментална *генна* терапия!

— Но все трябва да има...

— Няма!

Замълчах.

— През последната година реших да използвам тренирания си в областта на първата медицинска помощ мозък, за да изчета всичката налична информация по този въпрос. И изводът от това е следният — единственото, което мога да направя, е просто да чакам светлината пред мен да угасне.

Сложих ръка на устата си. Той наистина не се шегуваше. Този невероятно способен, напълно независим младеж наистина губеше зрението си. И той го знаеше, и знаеше също така, че не може да направи нищо, за да промени съдбата си, и беше носил в себе си този товар през всяка крачка напред, която бяхме направили на този преход — тук, по средата на нищото, заедно с шайка откачалници, слушайки със състрадание как те (как аз най-вече!) се оплакват от спукани

пришки и че не са били разбрани от другите, помагайки на всички нас, които приемаме всичките си дарове от бога за даденост.

Очите му умираха. Какво ли го чакаше? Какъв щеше да бъде животът му, когато светлината пред него угасне? Как ще върши дори и най-обикновени неща, като например сутрин да се облече? Как ще пазарува в супермаркета? Как ще стига от дома си до работата си? Как ще чете книги? На този свят не познавах човек, на когото съдбата да бе отредила по-несправедливо бъдеще. Беше се отказал от медицинската академия, но защо? Как, за бога, ще държи в пълен мрак този свой страховит мозък?

В главата ми цареше пълен хаос. Започнах да изреждам наум всички красиви неща, които завинаги щяха да изчезнат за него: коледните лампички, лагерните огньове, слънцето късно следобед, сенките, трепкащите по дърветата листа, дъждовните облаци, усмивките... Замислих се за всички неща, които той никога повече няма да вижда. Никога няма да знае как изглеждат децата му, а после и внуците му. Само ще чува гласовете им. Дори самата мисъл за това беше напълно достатъчна, за да прогони всичкия въздух от дробовете ми. Усетих някакво отвратително стягане в гърдите си.

— Ти ме убиваш! — изрекох накрая.

И ето отново онази крива усмивка.

— Никога повече не говори така! — каза.

— Ето защо си фалшифицирал резултатите от прегледите си.

— Глупаво, нали? — поклати глава той.

— И ето защо си се отказал от медицинската академия.

— Точно така.

— Защо просто не ми каза?

Той поклати глава и промърмори:

— Не знаех как да говоря по този въпрос.

— Баща ти знае ли?

— Да.

— И затова не е искал ти да идваш тук, така ли?

— И затова той изобщо не знае, че съм тук!

— Излъгал си баща си? Къде си му казал, че отиваш?

— В будистки център за медитация в планината Бъркширс, щата Масачузетс.

— Добре че срещна Уинди и тя те научи как се медитира!

— Да, това умение действително ще ми бъде полезно.

— Той какво мисли по този въпрос?

— Кой, баща ми ли? Той мисли онова, което мисли винаги — че ако се преструва достатъчно упорито, че няма никакъв проблем, накрая наистина няма да има.

— Живее в отрицание?

Джейк се престори, че обмисля въпроса и накрая отговори:

— Точно така. Ако потърсиш определението на думата „отрицание“ в енциклопедичния речник, до него ще видиш снимка на баща ми.

— Надали е точно така.

— Напротив. Начинът, по който той се обръща към мен, е „докторе“. Когато ме погледне, винаги вижда човека, който винаги е искал аз да бъда.

— Но ще свикне, нали?

Джейк се смръщи, безсъмнено затруднен да го обясни. После каза:

— Баща ми е бил готов да има само един вид син — амбициозният, пробивният, бързо издигащ се в обществото победител във всичко.

— Доколкото ми е известно, ти си всичко това — отбелязах.

Той сви рамене, сякаш искаше да каже: „Може и да съм бил, но вече не съм“. А после допълни:

— Но сега всичко е различно.

Поклатих бавно глава, осмисляйки чутото.

— Точно затова не можеш да шофираш нощем — прошепнах. — Точно затова.

Той кимна.

— И точно затова бях толкова неспокоен в онзи мотел.

Сведох очи.

— Вече наистина не съм себе си — продължи той. — Не мога да бъда себе си.

И точно тогава започна да ръми. По-точно — да роси.

— Никак не ми е приятно, че в момента не мога да те видя — отрони Джейк. — Всичко ми е като в мъгла.

— Сигурна съм, че можеш да ме фокусираш — отвърнах. — Просто опитай.

Той вдигна очи и по изражението му разбрах, че не е сигурен какво имам предвид.

Затова поех едната му ръка — издраскана, с мазоли, покрита с мръсотия ръка — и я притиснах до лицето си. После той сам вдигна и другата си ръка и плъзна и двете по лицето ми, обхождайки челюстта ми, скулите ми, носа ми. Затвори очи, концентрира се. Чувството, насищашо този момент, интимността му ме накара да потрепера.

— Значи ето те — прошепна той.

— Да, ето ме.

Докато той се концентрираше върху мен, аз огледах лицето му.

— Знаеш ли, че ти имаш най-хубавата брада от всички мъже в групата — изрекох.

— Така ли?

— Или поне най-гъстата.

— О, да. Мъжете от моето семейство могат да си отгледат бради за един ден.

— И това е нещо — отбелязах.

— Това е благословия, но и проклятие.

— Сигурно.

— В първи курс на университета си пуснах мустачки и после им правех връхчета с восък.

— С тази своя брада Бекет прилича на плъх — казах.

— А Вегас изглежда така, сякаш е ял карамелизирана ябълка.

— Обаче ти — отбелязах, — ти имаш същинска черна гора. Под подходящата светлина почти блести. Ти безспорно печелиш наградата за най-хубава брада. Ти си като Мистър Брауни, мъжът от хартиените кърпи.

— Не мисля, че той има брада.

— Добре де — признах, — ако имаше!

Той се усмихна за миг, но после усмивката му се стопи. Отпусна ръце в скута си и промърмори:

— Не мога да повярвам, че изгубих проклетите си очила!

Това ме накара да се раздвижа. Мракът настъпваше бързо по тези места.

— Ще отида да ги намеря! — отсякох. — А ти да не си мръднал оттук!

Отново застанах на четири крака и тръгнах пълзешком напред, и точно в този момент и двамата чухме изхрущяване. Погледнах надолу. През цялото време съм била върху тях.

— Намерих ги — казах.

— Наистина ли? — попита той.

— Да — казах и вдигнах двете части.

— На две ли се счупиха? — попита нетърпеливо той.

— Всъщност не. Счупи се само едната дръжка на рамката. Нали така се наричат?

— Но стъклата са наред, така ли?

Сложих очилата в ръцете му. Той ги изтри в тениската си и веднага ги сложи на очите си.

— О, боже, ето те и теб! — възкликна и веднага ме притисна в обятията си.

Върнах му прегръдката.

А после, без всякакво предупреждение, той се дръпна съвсем лекичко, плъзна тази своя блестяща брада по бузата ми и без да пита, нито дори да си помисли да пита, превърна прегръдката в целувка.

В сравнение с това сега целувката ни от мотела изглеждаше като леко докосване с устни по бузата. Сегашната ни целувка не приличаше на нищо друго — беше страстна, нетърпелива, ненаситна целувка. Плъзна ръце в косата ми, за да ме държи близо до себе си. Сякаш ме целуваше за последен път. Сякаш си вземаше сбогом. Това беше целувка, която затъмняваше всичко останало. Някои целувки са предизвикателства — други обаче са просто истини.

Нямам представа как успя да вложи толкова много копнеж и толкова силна решителност само в този единствен, откраднат момент — но ето че тук, докато седяхме на колене под дъжда, двамата може би най-мръсни хора на света от последния пещерен човек насам, той го направи. Като че ли на света нямаше никой друг, освен нас двамата. Дори и да исках, не можех да се изтръгна от него. Обаче аз не исках. Устните му бяха топли, а ръцете му ме притискаха като менгеме. Сега беше напълно различно от предишния път. Защото вече го познавах. Той вече не беше обикновен непознат или просто приятел на брат ми. Той беше Джейк. Джейк със стотиците прякори. Джейк, който правеше всичко по-смешно. Джейк, който намираше по нещо хубаво у всеки човек.

Джейк, който беше гадже на Уинди.

Спомняйки си за това, аз се отдръпнах и промърморих:

— Това не беше много добра идея.

— Съжалявам — сведе очи той.

Все така задъхана, аз смотолевих:

— Недей!

— Не трябваше да го правя.

Не трябвало да го прави. Това не беше добре. Никак не беше добре. Но аз не се ядосах. И как бих могла?! Даже и най-добрият сред нас би могъл да получи пристъп на глупост в труден момент. Независимо колко много исках да не бъда от онези момичета, които биха сторили нещо подобно на приятел, все пак си дадох опрощение, защото не го бях предвидила. Дадох опрощение и на Джейк.

— Това никога не се е случвало, нали? — изрекох.

— Окей — кимна той. А после добави: — Май правим доста неща, които никога не са се случили.

Замислих се за Уинди. Наистина ли бяха заедно? Тя наистина ли му беше гадже? Наистина ли бяхме измамили един прекрасен човек? За благо то на всички ни се надявах да не е така. Но за нищо на света нямаше да се унижа да питам.

— Виж какво — започнах, — имаше труден ден. Така че, аз няма да кажа на никого, стига ти да не кажеш.

— Няма да кажа — отговори Джейк и ми се усмихна тъжно.

— Е, в такъв случай всичко е ясно. Случаят е забравен!

Въпреки че, естествено, не беше забравен.

Помогнахме си един на друг да станем, а после събрахме всички бутилки за вода.

— Извинявай, че счупих очилата ти — казах, когато се насочихме към каменистата пътека.

— Няма проблеми — отвърна Джейк, като пхна счупената дръжка в джоба си. — Малко тиксо и всичко ще бъде наред!

* * *

Тази нощ, след отвратителна вечеря от повторно хидратирани зеленчуци, варена вода, брашно и сол, ние си легнахме безмълвно по

чувалите и заспахме така, като че ли светът около нас не съществуваше.

За няколко часа. Докато не ни събуди призив на елен. Някакъв много шумен, много близък, много буен елен. Или така си помислихме малко по-късно — точно когато разбрах, че елените всъщност не са като Бамби. Елените са като бизоните на гората. Някои от тях тежаха 450 килограма. Но тогава, разбира се, не знаех нищо за елените. Единственото, което знаех, бе, че нещо невъобразимо огромно — и неприлично близко — издава силни, настойчиви, извънземни звуци в тъмнината. И когато казвам близко, имам предвид на около метър и половина от нас. А може и да е било метър.

Всички се събудихме още при първия звук. Беше продължителен, висок, призрачен писък, който отекна в цялата долина и се впи в мозъка ми. Звучеше като банши. В началото само едно. А после две. След това пет или шест. Всички пищяха така, както никога досега не бях чувала, и риеха в пръстта прекалено близо до заслона ни. Никога през живота си не бях чувствала толкова парализиращ страх. Дори и да исках, не бях в състояние нито да помръдна, нито да примигна. Ако тези зверове решаха сега да ме прегазят, аз бях прекалено вцепенена дори да побягна. За щастие, оказа се, че когато издават подобни звуци, елените ги отправят само към други елени. Призивите продължиха най-малко двайсет безкрайни минути, след което елените или се намериха, или се отказаха. Важното е, че всичко отново потъна в гробна тишина.

— Какво, за бога, беше това? — попитах, когато страхът ми намаля достатъчно, за да проговоря.

— Лос — каза Джейк.

— Чифтосващ се лос — добави Светкавицата.

— В момента още не се чифтосват — каза Джейк. — Просто си дават сигнали. Очевидно е сезонът на разгонването.

— Ти сериозно ли? — попита Дуге.

— Ходил съм много по планините — отговори Джейк.

— Какво ще рече, че си дават сигнали? — попитах аз.

— Призови за чифтосване — поясни Джейк. — Не е същото като звуци на чифтосване!

— Откъде знаеш, че просто си дават сигнали?

— Защото така звучат.

— Това не ми прозвуча като нито един познат призив за чифтосване — каза Дуе.

— Може би защото просто не си ги запомнила правилно — срязва Светкавицата.

Заслушахме се отново и накрая аз попитах:

— Дали са приключили?

— Могат да продължат цяла нощ — отговори Джейк.

На този етап не можехме да сторим нищо друго, освен отново да заспим, да държим ушите си отворени и да се надяваме, че няма да ни стъпчат до смърт — или да ни изядат. Докато чакахме, Дуе и Светкавицата заспаха. Но аз не бях в състояние да заспя. Лежах си с пълното съзнание, че повече няма да мога да заспя за тази нощ.

— Будна ли си? — прошепна след известно време Джейк.

— Аха — отговорих.

— Аз също.

— Досетих се.

— Уплашена ли си?

— До мозъка на костите си. Вцепенена от страх.

— Ще помогне ли, ако ти напомня, че лосовете и въобще всички елени са вегетарианци?

— Не особено.

Той млъкна и мълча известно време. Двамата лежахме и се вирахме в заслона над главите ни. После Джейк каза:

— Напоследък доста често спим заедно, ти и аз.

Обърнах се към него и промърморих:

— В известен смисъл.

— Сякаш вселената непрекъснато се опитва да ни събере.

— По-скоро да ни сблъска.

Известно време той мълча, а накрая рече:

— Между другото, извинявай за днес.

— Какво имаш предвид?

— Знам, че напоследък полагаш много усилия да бъдеш щастлива. Не исках да те натъжавам.

Всъщност той вече ме беше натъжил. Но само свих рамене и отговорих:

— Не мисля, че да се опитваш да бъдеш щастлив, означава, че никога няма да бъдеш тъжен. Нали така?

— Така е — кимна той.

— Та нали именно тъгата придава такъв огромен смисъл на щастието!

— Това звучи много мъдро.

— Нали? Мисля, че го научих от Уинди.

— Невъзможно. Това си е изцяло твое!

— Както и да е — изрекох, като се стараех да шептя. — За мен беше привилегия да ти помогна. Както и да счупя очилата ти.

— Три пъти ура за тиксото!

— Искам да знаеш, че много съжалявам за очите ти — прошепнах.

— Благодаря — прошепна в отговор той. — Мисля, че най-големият ми проблем е, че се страхувам да остана сам.

— Невъзможно е да останеш! — отсякох. — Не виждаш ли как хората автоматично започват да те следват?

— Но тогава вече няма да бъда себе си.

— Напротив, ще бъдеш! — контрирах го аз.

Исках да му кажа: „Може би няма да бъде чак толкова лошо! Може би по някакъв начин ще бъдеш много повече себе си! Ако някой на този свят би могъл да намери нещо положително и в подобна ситуация, това си само ти!“. Но не знаех как да кажа всичко това, без да прозвуча лекомислено. Или като тотална невежа. Или пълна глупачка. Затова след известен размисъл подхвърлих:

— Значи си фалшифицирал резултатите си от медицинските тестове, така ли?

— Аха.

— Защо?

— Отчасти защото винаги съм си мечтал да дойда на този курс и не исках очите ми да ме спрат. Отчасти защото беше лесно. И отчасти защото ти също се записа.

— Кой, аз ли?

— Ти.

— Дойде заради мен?

— Не напълно, но да.

— Защо?

— Защото изглеждаше не само възможно, но и твърде вероятно да се претрепеш по някой планински склон или да се стовариш в някоя

пропаст.

— И ти реши, че можеш да ме спасиш?

— Може би не. Просто не исках да те оставям да умираш сама.

Замислих се върху тези думи.

— Дънкан също мислеше да дойде — продължи по едно време

Джейк. — В ролята на поддръжка.

— И какво стана?

— Просто той изобщо не е във форма. Освен това нямаше кой да гледа Пикъл.

— През цялото време ли е знаел?

— Разбира се. И имаше страхотни планове как да се превърне в най-добрия гледач на куче на този свят! — допълни Джейк.

— Но после предпочете да организира купон — промърморих.

— Грешката е изцяло моя — отговори Джейк. — Трябваше да му помогна да остане фокусиран върху целта.

— Виж какво, това не е твоя работа — прошепнах. — Той би трябвало да се научи сам да си сърба попарата!

— Така е, но имаше гадна седмица — отговори Джейк, сякаш и на двама ни беше ясно какво има предвид.

Но на мен не ми беше ясно. Изгледах го въпросително.

— Заради Флорида — отговори Джейк, като че ли това би трябвало да събуди паметта ми.

Пак поклатих глава. Дънкан да не беше заминал за Флорида? Какво ще прави там?

Джейк се смръщи и доста по-бавно изрече:

— Фло-ри-да?

Поредното тръсване на глава.

— Никога не си се запознавала с Флорида? Приятелката на Дънкан? От две години?

— Дънкан е ходел с момиче на име *Флорида*!

— Но как е възможно да не знаеш?

Свих рамене.

— Та той беше лудо влюбен в нея! Мислеше, че тя е Избраницата.

— Смятал е момиче на име Флорида за своя избраница?

— Щеше да ти хареса — поясни Джейк. — Тя беше стипендиант на „Фулбрайт“.

— На име *Флорида*?

— Обаче скъса с него. Той я покани да се премести да живее при него, а тя го отрязва жестоко. Това беше три дена преди онова парти.

— И защо скъса с него?

— Ами, обичайните за Дънкан неща. Бил прекалено незрял. Твърде разхвърлян. Прекалено разсеян. Момичетата май наистина мразят всички тези неща.

— Така си е — кимнах аз в защита на моя пол. — Защото са невероятно дразнещи!

— Не мога да разбера защо не обръщат внимание и на хубавите страни на мъжете — отбеляза Джейк. — Например Дънкан е лоялен. Добросърдечен. Забавен до напикаване.

— А също така и мърляв — продължих списъка аз. — Дезорганизиран. И вони като спортен чорап.

Джейк огледа лицето ми и прошепна:

— Знам, че постепенно ще започнеш да го гледаш с помилостиви очи. Сигурен съм!

— Така ли?

— Аха — кимна той. — След като ти покажа как да го виждаш така, както го виждам аз, ти никога повече няма да можеш да се върнеш към стария си начин на виждане — намести се по-удобно върху раницата си и допълни: — Особено след като аз вече няма да мога да го виждам. Ще се наложи ти да виждаш всичките му добри страни и заради двама ни!

Това беше нещо като удар под кръста, но може би си го бях заслужила. Замислих се. А после ми хрумна нещо.

— Затова ли след този курс заминаваш да видиш всички онези места?

— Да. Имам си генерален списък с нещата, които искам да видя!

— Екзотични неща, така ли? — подметнах, сещайки се за местата, които беше споменал, докато пътувахме с колата насам.

— Някои са екзотични, други не. Искам да видя отново дома от детството си. И въртележката в парка, където някога ме водеше баба ми. Мислех си, че може би няма да е зле да отида и до Тексас, за да разгледам снимките на рода на баща ми, онези с прабаба ми и працядо ми, с лелите и чичовците. Има и други неща, които са ми в генералния списък, разбира се.

Обърнах се настрани и се вторачих в него.

— Искам да се гмурна с кислороден апарат. Искам да карам състезателна кола. Искам да се возя в най-страшното влакче на ужасите в целия свят!

— Както и да погалиш кит.

Той кимна, щастлив, че съм му напомнила.

— Това си беше истински късмет — рече. — Кандидатствах за този проект съвсем случайно. Просто един ден зърнах плаката на студентската дъска за обяви и си казах: „Жестоко!“. Но откакто наистина получих работата, не спирам да си мисля, че може би е...

— Съдба?

— Е, смятах да кажа „възможна нова посока“, но и това става.

— Мисля, че ще бъдеш превъзходен изследовател на китове! — отсякох уверено.

— И аз си мислех за това. Професорката, с която ще работя, взема под водата специален микрофон и записва звуците им. Китовете имат силно еволюирал език, който сработва като сонар. Притежават специални неврони, наречени клетки на Спиндъл. Хората също ги имат. Тези клетки са свързани със самоосъзнаването, състраданието и езика. Само дето китовете ги имат петнайсет милиона години по-дълго от нас — замисли се и добави: — Нищо чудно да успея да направя кариера, опитвайки се да дешифрирам езика им.

— Не би ли било удивително, ако китовете се окажат по-умни от нас?

— Вече го подозирам.

— А ти можеш да се окажеш човекът, който е разбрал точно с колко са по-умни от нас.

Той примижа, като че ли наистина го обмисляше.

— Първо ще трябва да видя как ще тръгне този стаж — каза, а после се ухили. — Междувременно ти ще куфееш на онзи бар мицва!

О, боже! Напълно бях забравила за това! Ужасявах се от тази мисъл още от мига, в който ме поканиха. Но ето че сега моментът буквално бе надвиснал над мен.

— Би ли ми припомнила отново защо изобщо се съгласи да отидеш?

— Защото те ме поканиха. И защото исках да докажа, че вече не им се сърдя.

— За какво?

— Мислех, че вече знаеш наизуст тази история.

Той поклати глава и отговори:

— Само откъслечно.

— Е, добре — кимнах. — Моето гадже от гимназията ми изневери с най-добрата ми приятелка. После ме изостави на абитуриентския бал, като си взе обратно букетчето, което ми беше подарил. Наложих ми се да се прибера с колата на един мургав тип, който се беше напил, накара ме да слушам „Бохемска рапсодия“ и накрая се опита да си пъхне езика в ухото ми.

— Лоша работа.

— Година по-късно вече бившата ми най-добра приятелка съвсем случайно забременя и те решиха да се оженят. На деветнайсет години. Заради него тя прие юдаизма. Всички бяха на мнение, че двамата са съсипали живота си, но ето че все още са заедно. Той е счетоводител и оттогава насам имат още две деца. Не съм сигурна дали това означава, че са щастливи, но и не смятам, че са по-нещастни от всички останали. Във всеки случай във Фейсбук изглеждат щастливи.

Джейк затвори очи и промърмори:

— Във Фейсбук всички изглеждат щастливи.

— Между другото, той ми отне девствеността.

Джейк моментално отвори очи и ме огледа.

— А майка му работеше в агенцията за планиране на бременността, моля ти се! — продължих. — Благодарение на това той разполагаше с цяла кутийка презервативи, които започнахме да пълним с вода като балони — просто за да им свикнем — внезапно в съзнанието ми изплува споменът за онази нощ, все така ярък и смущаващ. — След това се съблякохме и легнахме в неговото легло, и започнахме. Нямахме никаква идея какво правим. Той беше залепил на тавана си плакат на „Бийтълс“ и аз имах чувството, че ни наблюдават.

— Кой плакат? — попита Джейк.

— От „Сержант Пепър“.

— Възпламеняващо — усмихна се той. — Открай време група фетиш за теб!

Кимнах и също се усмихнах. А после добавих:

— Да, „Бийтълс“ и лицевото окосмяване при мъжете.

Джейк погладих брадата си.

Беше добре да си спомня за онази нощ точно сега, особено пред перспективата за предстоящата бар мицва, на която трябваше да присъствам. Бях изненадана, че пазя този спомен толкова дълго в себе си. Тогава беше забавно. Ние бяхме приятели. Нещо ми подсказваше, че надали много жени са в състояние да си спомнят с такава топлота за първия си път и в този момент реших, че ако не нещо друго, винаги ще бъде благодарна за онази единствена нощ.

— Значи майка му е работила върху планиране на бременността, а после приятелката му съвсем случайно е забременяла, така ли?

— Аха — кимнах аз.

— Той е бил идиот.

— Най-вероятно просто скъсан презерватив.

— Нямам предвид това, че е забременяла от него. А че ти е изневерил!

Почувствах се изненадващо приятно да чуя това. Обърнах се, погледнах Джейк в очите и промърморих:

— Благодаря!

— Всеки, който приема подобен голям късмет за даденост, заслужава напълно всичко, което му се стоварва върху главата.

Разтрих очи и отбелязах:

— В крайна сметка той получи онова, което искаше.

Обаче Джейк поклати глава.

— Надали — рече.

— Надали ли? — смръщих се аз.

— Защото ти си от този вид момичета — поясни той.

— Кой вид?

— Които никога не могат да бъдат забравени.

Извърнах очи.

Но Джейк не го направи.

— А сега той те е поканил на бар мицвата на онова копеле! — продължи.

— Не мисля, че хората все още използват думата „копеле“.

— Знаеш какво имам предвид.

— Не мисля, че бебето изобщо е било някога копеле, защото се ожениха много набързо.

— И ти се съгласи сега да отидеш.

— Да — кимнах. — Но в мига, в който го направих, съжалих.

— Защо?

— Защото сега съм *длъжна* да отида!

Джейк ме огледа продължително и изпитателно. След това заяви:

— Но сега ще изненадаш и самата себе си и ще си прекараш страхотно! Предизвиквам те да откраднеш ледената скулптура!

— Единственото, което искам да направя — отговорих, — е да се върна при баба ми, да гледам вредна телевизия, да си вземам душ по три пъти на ден и да ям сладолед директно от кутийката. Изобщо не искам да виждам високи токчета, колани и сутиени с банели!

— Разбирам те, сестро — промърмори Джейк и се прозя.

Аз също се прозях. Бяхме говорили твърде дълго. Порожденият от елена адреналин в тялото ми беше отминал, без да го усетя, и към момента, когато осъзнах, че съм уморена, бях вече толкова уморена, че направо спях с отворени очи. Погледнах изпод затварящите ми се клепачи и прошепнах:

— Може би ти дадох твърде много информация за бельото си.

— Няма такова нещо — отговори Джейк, също затваряйки очи.

Пак се прозях и се настаних удобно върху моята раница, мислейки си как никак, ама наистина никак не ми се иска да ходя на онази бар мицва.

— Ела с мен в Бая — предложи тогава той, като че ли четеше мислите ми. — Това би било съвсем разумно извинение.

— Прекрасна идея — отговорих, обмисляйки я на заспиване. — „Съжалявам, но в крайна сметка няма да мога да дойда. Сега е сезонът за хвърляне на хайвер на сивите китове!“

* * *

Вторият ден от индивидуалния ни преход беше точно толкова лесен, колкото първият беше труден.

Докато на сутринта си събирахме багажа, стана ясно, че бяхме устроили лагера си в Лосовград. Навсякъде около нас тревата беше стъпкана. Очевидно бяхме прекарвали нощта си, обградени от спящи зверове с размерите на летящи чинии. Но от тях вече нямаше и следа.

— Ранобудници — отбеляза Светкавицата, оглеждайки нощната сцена на лосове.

Дуе и Джейк ме обявиха за водач за деня, а Светкавицата не възрази.

— Отведи ни направо при сборния пункт, Задръжке! — отсече той, докато ремъците на раниците ни щракаха по местата си.

И така аз поведох напред нашата малка групичка. Беше лесно. Определено беше много полезно картата да е в правилната посока. Но не го казах на глас. Беше полезно също така, че притежавах тази напълно безполезна в реалния свят способност за разчитане на карти. Затова крачех напред абсолютно уверено. Не се отклонихме нито за миг от пътеката, вървахме близо един до друг и единствената трудност, която се наложи да преодолеем, беше съвсем в началото на прехода — когато трябваше да прекосим нестабилния въжен мост с дебелината на спагети. Излишно е да казвам, че за Джейк с неговите залепени с тиксо очила това беше далеч по-трудно, отколкото за нас, останалите. Мостът скърцаше и се люлееше, и дъното на клисурата се качваше при мен много повече пъти, отколкото успях да преброя. Но в крайна сметка всички се добрахме живи и здрави на другата страна.

Ние бяхме първата група, пристигнала на сборния пункт. Когато разказахме на Бекет историята си, той само поклати глава и възкликна:

— Направо не мога да повярвам! Никой ли не е внимавал къде вървите? — а после добави: — Освен Джейн Белята, разбира се?

Не можах да се сдържа — вдигнах въображаемия си револвер, а после издихах пушека от дулото му.

Оказа се, че всички останали групи са имали своите преживявания на косъм от смъртта. Групата на Готвачката зърнали мечка, били нападнати от комари и завършваха с един изкълчен глезен. Групата на Уинди била отнесена по време на пресичане на придошла от топенето на снеговете река, при което някои от тях едва не се удавили и всички едва се разминали с хипотермията. Както ставаше ясно, беше истинско чудо, че всички сме още живи — при положение, разбира се, че Хю също е жив.

Никой не го беше казал на глас, но след като бяхме приключили и индивидуалните преходи, вече нямаше нищо, което да ни задържа тук — това беше нашата последна нощ. Чувството беше сладко-горчиво, чувство на крайностите. Всички до един, включително и аз, искахме колкото да се приберем у дома, толкова и да останем. Тази вечер не бяхме в състояние да спрем да говорим за нещата, при които

нямахме търпение да се приберем (пица, пържени картофки, телевизия, баня, тоалетна хартия), както и за нещата, които никога повече не искахме да правим (да ядем повторно хидратирана храна, да копаем и после да зариваме дупки, да носим голям мъж пет километра през гората). Но това беше прекалено шумна, прекомерно весела стратегия — отлагахме тъгата си, като се правехме, че не ни пука.

Последната ни задача, преди да се приготвим за лягане, беше да гласуваме за онези, които заслужават да получат сертификат. Бекет приемаше това изключително сериозно. Процесът беше таен и напълно демократичен и се оказа, че той е носил в раницата си папка с цип и малки моливчета по време на целия преход специално за този миг.

Всеки от нас получи по едно картонче — с изключение на Бекет, който получи две.

— Всеки от вас разполага с един-единствен глас — поясни той. — С изключение на мен. Аз разполагам с два — от нас се очакваше да оценим нашите другари по катерене безпристрастно, като вземем под внимание начина, по който са се развили през трите седмици тук. — Не забравяйте, че вече не сте същите идиоти, които бяхте при пристигането си! — напомни той.

Критериите, по които трябваше да оценяваме останалите, бяха: лидерски умения, състрадание, всеотдайност и доброта. Хората, които систематично са демонстрирали тези качества, бяха единствените, които можеха да се надяват да се приберат у дома си със сертификат.

— Отнесете се сериозно към тази задача, хора! — предупреди Бекет. — Не става въпрос за най-едрия или най-бързия. А за това кой е внимавал, кой се е наслаждавал на всеки миг, кой е помагал най-много на другите, кой е ходил за вода, когато всички други са отказвали!

— Можем ли да гласуваме за себе си? — обади се Светкавицата.

Бекет повдигна вежди и отбеляза:

— Мисля за справедливо да отбележа, че ако ти си от онези хора, които биха гласували за себе си, значи твоят глас ще бъде единственият, който ще получиш!

— Ами ако не можем да решим? — попита Дуге.

— Не е чак толкова трудно — отговори Бекет. — Даже изобщо не е трудно! Лично аз съм напълно наясно за кого ще дам и двата си гласа. За мен тук има само един безспорен победител!

Всички хлапета сведоха глави над картончетата си за гласуване.
И тогава Бекет ме погледна. Вдигна пръст към мен и дръпна спусъка.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Настъпи последната сутрин в планината. Събудихме се като във всяка друга сутрин от последните три седмици, направихме кафе, събрахме си багажа, развалихме лагера и... казахме „сбогом“ на гората и дивата пустош. Бекет ни накара с едноминутно мълчание да отдадем почит на Майката Природа. А накрая даде знак да се хванем за ръце, докато той изрича молитвата за сбогуване.

— Всевиждаща Майко — започна той с наведена глава, — прости на нас, човешките същества, които носим такава развала! Прости ни, че замърсяваме твоята земя и умъртвяваме рибата в твоите океани с найлонови торбички. Ние сме надарени с необяснимата красота на тази земя, но не я виждаме! Вървим през земята гневни, слепи и неблагодарни! Искане ми се нашата глупава човешка раса да беше по-добра, но не храня големи надежди, че някога ще станем такива. Най-доброто, което мога да сторя днес, е да кажа: благодаря ти за този твой свят на чудесата! А оттук нататък ние ще се постареем да бъдем по-благодарни! И не чак толкова абсурдни.

През първия ден, та дори през първата седмица от прехода щях да го погледна косо и да си кажа: „Този с всичкия ли си е?!“. Но сега, когато той свърши, аз започнах да ръкопляскам. Всички останали подеха инициативата ми и скоро из планината закънтяха виковете ни: „Ха така, шефе! Кажи си го, както си е!“

— Добре, стига! — вдигна ръка Бекет, но беше широко усмихнат.

И това беше. После метнахме раниците на гърбовете си за последен път и за последен път щракнахме ремъците им. И за последен път заехме вече отдавна отработените си места в колоната. Всичко си беше съвсем същото, каквото винаги е било, само дето всяка поредна минута беше придружена от сладко-горчивата мисъл, че е *последна*. Така Светкавицата за последен път имаше възможността да се присмее на Вегас. За Бекет това беше последният шанс да подвигне: „Раздвижете се, хора!“. За Сестрите това беше последна възможност да се влачат на опашката, клюкарствайки за всички останали.

През цялото време хлапетата говореха за „следващата година“ и правеха планове да дойдат и пак да направят този преход по начин, който ме натъжаваше до дън душа. Защото аз знаех, че това няма да стане. Една година си е цяла вечност и те никога повече няма да се върнат тук. Животът ще им попречи. Може би един-двама от тях ще се върнат няколко пъти през идните години, но никога повече нямаше да съществува същата група, на същото място, при същите обстоятелства. Това беше миг във времето, който отдавна вече беше изгубен.

Лично аз със сигурност никога повече нямаше да се върна тук — но не защото никога няма да ми се иска. Просто защото животът е такъв. Движи се прекалено бързо — колкото повече остаряваш, толкова по-бързо лети, независимо колко силно ти се иска да позабави скоростта си.

Джейк се забави най-дълго с мятането на раницата си на гръб. След молитвата, докато всички се прегръщаха, плачеха и разменяха телефонните си номера, Джейк стоеше в края на полянката и буквално попиваше светлината от изгрева. Даже след като потеглихме, той се обръщаше многократно да погледне назад. За последен път.

А после вече навлязохме в гората, следвайки пътеката, до която светлината на слънцето все още не беше достигнала. Само след час стигнахме до последния контролен пункт. Старият автобус на компанията в зелено и бяло вече ни чакаше с отворени врати. Не ни оставаше нищо друго, освен да се качим.

На фона на великия вселенски промисъл три седмици не са чак толкова дълго време. Ала хората никога не са били добри в долавянето на великия вселенски промисъл и голямата картина, така че само след три седмици движение на скорост, не по-голяма от скоростта на краката ни, возенето в този автобус с шейсет километра в час ни се стори като влакче на ужасите. Ахкахме и охкахме при всяко спускане и на всеки завой. Някои от хлапетата дори вдигаха ръце като на влакчетата. Беше едновременно вълнуващо, ужасяващо и прекрасно.

При влизането ни в автобуса аз бях избрала място зад Сестрите, за които бях сигурна, че ще прекарат целия час в автобуса в обсъждане на своите номинации за сертификат и в догадки кой за кого е гласувал. До мен беше седнала Уинди и когато чу Дуге да казва: „Мисля, че Хю трябва да получи посмъртно сертификат“, тя завъртя очи и веднага се намеси:

— Знаеш, че това означава „умрял“, нали?

— О! — беше единствената реакция на Дуе, която никога не се притесняваше да греши. — Тогава как се казва, когато получаваш награда за нещо, което не си направил?

— Почетен — обадох се аз.

— Окей — кимна момичето. — Значи един такъв сертификат за Хю!

Що се отнася до останалите два сертификата, Уно и Дуе бяха на различни мнения. Джейк със сигурност имаше шансове, но Уно искаше вторият сертификат да отиде при Пещерняка, който я бил целунал по време на тържеството за лятното слънцестоене.

— Първо на първо — възрази Дуе, — когато те целуна, той изневери на гаджето си! И второ на второ, целуването не е умение за оцеляване в дивата природа!

— Но пък целувката си я биваше! — изтъкна Уно.

— Не! — отсече Дуе. — Сертификатът трябва да отиде при момиче! — огледа целия автобус с надежда за вдъхновение, а после се обърна към Уинди и мен и отсече: — Лично аз номинирам Задръжката! Защото положи най-големи усилия! — след това погледът ѝ се плъзна към Уинди. — И Сърцеразбивачката, защото е най-красивата!

Няма значение, че аритметичните ѝ умения не бяха от най-блестящите и че критериите ѝ бяха откачени. Аз също исках един от сертификатите да отиде при Уинди. Пък и тя безсъмнено беше най-красивата сред нас. Както и най-милата. И най-умната.

— А вие кого номинирате? — обърна се към нас Уно.

— Аз номинирам Джейк — отсякох веднага. — Защото беше страхотен парамедик и задето носеше онази смешна шапка в стил Гилиган през цялото време.

Уинди вдигна ръка и припя:

— Подкрепям тази номинация!

— Освен това избирам Уинди. Защото работи здраво, вярва в хората, страхотен слушател е, успява да бъде едновременно разкошна и искрено мила и задето нито за миг не предаде елегантността по време на прехода, носейки косата си на това фантастично кокче!

При тези мои думи Уинди се приведе към мен, прегърна ме силно, целуна ме по бузата и каза:

— Благодаря, приятелко!

Дуе кимна одобрително и добави:

— И после Хю, нали? Посмъртно?

Поклатих глава и отбелязах:

— Не съм много убедена, че Хю трябва да получи почетен сертификат. Той знаеше, че не трябва да стъпва върху онези дънери, нали?

Уно и Дуе се спогледаха ококорено и се ухилиха, сякаш съм им дала страхотна идея, за която досега не се бяха сещали. После Дуе изобрази с пръсти котешка лапа и измяука подличко.

— Харесвам Хю — побързах да добавя. — И се надявам, че вече се възстановява. Но не смятам, че трябва да получава сертификат само от съжаление!

— Тогава кой? — изгледа ме въпросително Дуе.

Поколебах се. Не можех да номинирам себе си. Може пък двамата със Светкавицата да се номинираме един друг.

Обаче Уинди изобщо не се поколеба, възкликвайки:

— Ти! — посочи ме с пръст и изобрази пистолет.

— Ама тя не може да номинира себе си!

— Аз я номинирам! — отсече Уинди. — Защото спаси Хю! И защото е истински нинджа в разчитането на карти! И защото винаги си водеше бележки по време на лекциите на Бекет!

— Благодаря! — кимнах ѝ аз.

— Заслужи си го, Задръжке! — добави тя.

* * *

Отново в хижата аз се насладих на най-дългия душ, който някога си бях вземала — но не преди да обеля от себе си дрехите, които бях носила близо месец, и да ги хвърля в боклука.

Хижата беше напълно подготвена за нас. Сигурно бяха виждали предостатъчно автобуси, пълни с мърляви хора, защото имаше много душеве и изобилие от топла вода. По едно време изпитах известна вина, че хабя такива количества вода, но след това си казах, че двайсетте последователни душа, които бях пропуснала, ми бяха спечелили още няколко допълнителни минутки под водата. Към трийсетина.

Измих косата си четири пъти. И два пъти си сложих балсам. И разресах сплетените кичури. Изтърках всеки милиметър от тялото си. И всичко това — докато стоях под най-славната струя вдигаща пара гореща вода в цялата история на света.

Тази вечер щеше да има банкет и момичетата се подготвяха подобаващо. Сякаш търсеха отмъщение за тоталната липса на разкрасяващи продукти, която бяха принудени да изтърпят. Във всяка от стаите в женската половина на коридора кипеше усилена женска дейност — момичета със сешоари, момичета с ролки за коса, момичета, примигващи под слоевете спирала за мигли, момичета, обливащи се с парфюми с плодови аромати. Толкова много женственост! Беше зашеметяващо да ги видя толкова трансформирани. Нямаше съмнение, че изглеждаха различно, но не бях много сигурна дали изглеждаха по-добре. Вместо конски опашки и балсами за устни, изведнъж всички се бяха сдобили с бухнали коси и очна линия. Усетих, че предишните им лица мъничко ми липсват.

Признавам, че и аз си сложих малко спирала за мигли и се мацнах веднъж с гланц за устни, но не исках да прекалявам. Завързах косата си назад в две ниски опашки и се намъкнах в леката ефирна слънчева рокличка, която си бях донесла. По-младите момичета се вълнуваха, че са отново с грим и изглеждат различно, но лично аз се вълнувах, че отново нося нещо леко и ефирно и се чувствам различна. Дори само разликата между близо двукилограмовите ми туристически обувки и чехличките, в които се бях преобула, се усещаше като от земята до небето.

Позволих на Дуге да изрисува ноктите ми с дребни цветчета и докато се трудеше, тя отбеляза:

— Много харесвам косата ти на тази прическа — след това наклони леко глава и добави: — Знаеш ли, ти си доста по-красива, отколкото те мислех!

— О! — възкликнах, защото не знаех какво друго да кажа. — А ти си доста по-добра, отколкото те мислех!

Тя ме погледа изненадано, а аз ѝ направих смешна физиономия със сбърчен нос. Тя се усмихна и продължи да разкрасява ноктите ми.

Малко преди вечеря се появи Уинди, облечена с дънки и потниче. Косата ѝ отново беше вдигната във вечното кокче. Още от прага тя насочи към мен въображаем пистолет и отсече:

— Трябваш ми!

Последвах я до стаята ѝ. Когато влязохме, тя каза:

— Имам нещо за теб! — и посочи към леглото си, където видях малко венче от маргаритки. — За теб е. За довечера. Когато спечелиш своя сертификат!

— Ти ли го направи? — попитах.

Тя кимна и поясни:

— Ливадата зад хижата е обсипана с маргаритки — постави венчето на главата ми и го закрепил. — Ако го изсушиш правилно, ще ти бъде спомен за цял живот.

— Как да го изсуша?

— Всъщност не си спомням.

— Ще поддържахме връзка, нали? — попитах.

— Естествено — кимна тя. — Мога да ти бъда личният консултант за Пикъл.

— Идеално! — отвърнах. — Всъщност ти си единственият човек от групата, с когото се надявам да не губя контакт.

— Освен Джейк.

— Джейк ли?

— Тъй като е приятел на брат ти.

— Аха — кимнах бавно. — Той ли ти го каза?

— Донякъде — отговори тя. Но после, осъзнавайки, че може да му причини неприятности, допълни: — Но аз не съм казвала на никого! Честна дума!

— Няма значение — въздъхнах. — И без това беше тъпа тайна.

* * *

Така нареченият банкет се оказа пица от ресторанта „Пица Хът“, доставена от близкия град — нещо, за което всички говореха, копнееха и си фантазираха още от първия ден на прехода. Не беше най-изисканата храна, но старата бална зала на ложата имаше прозорци, гледащи към езерото, и нанизани от лампички по тавана, така че се усещаше като изискана вечер, макар да не беше.

Когато момчетата започнаха да се появяват едно по едно с избръснати бради (с изключение на Бекет, който си беше оставил една

хилава версия на заклетия планинец), те като че ли ми се сториха по-променени и от момичетата. Тази вечер всички изглеждахме много добре. След като бяхме изтъркали от себе си триседмичните количества пот, мръсотия, пръст, пясък и въобще мизерия, успяхме да доловим отново наследството на слънцето и чистия въздух. Всички бяхме приятно загорели, ухаещи на свежест, чисти и здрави, макар и донякъде с пришки и мазоли. Никога през живота си не бях изпитвала такова щастие, че съм чиста.

Бекет беше пуснал по високоговорителите оркестъра на Стив Милър, а Вегас и Пещерняка бяха подправили лимонадата с водка. Беше жестоко парти!

Джейк пристигна последен — не че го чаках. Но се появи на прага точно в момента, в който Уинди ме дърпаше към вратата, за да тръгнем да го търсим. Беше на не повече от пет крачки от нас и в мига, в който се обърна към нас, можех да се закълна, че погледът му падна първо върху мен, преди да се насочи към Уинди. Мога да се закълна и в още нещо. (Въпреки че, когато по-късно се замислих по този въпрос, реших, че сигурно някой е дърпал стол или Бекет е правел нещо с микрофона.) В мига, в който ме зърна, ми се стори, че възкликна: „Уха!“.

Но няма как да е било така. Аз просто не бях от онези жени, които извикват подобни възклицания в устата на мъжете. Аз вдъхновявам други думи и изрази, като например „Внимавай!“ или „Ще ядеш ли това?“.

И въпреки това до края на вечерта мисълта ми се връщаше към този момент отново и отново, неспособна да се освободи от тази представа, макар едновременно с това съмненията ми да нарастваха. Потопих се за миг дори в параноичния страх, че не той, а аз съм била тази, която е възкликнала: „Уха!“.

Но забиващото се жило в гърдите ми, което усещах всеки път, когато се връщах в мислите си към този момент, отказваше да се махне. Но поне в сърцето ми нямаше никакви съмнения относно случилото се — Джейк ме беше видял и в този момент нещо го беше изненадало, а може би го бе впечатлило и независимо от моите съмнения случката беше твърде реална, за да я отричам.

В същия този момент, естествено, аз бях усетила нещо подобно. Джейк се беше появил на партито толкова неустоим в червената си

мексиканска риза, изтъркани памучни панталони и чехли, че бях усетила тази негова поява като физически удар в тялото си, който ме бе накарал да се разтреперя. Беше загорял, гладко избръснат и си беше подстригал косата. Дори беше намерил човек, който да му поправи очилата, и сега изглеждаше точно като момчето, което бях докарала дотук. И използваше поправените си очила, за да насочи цялото си внимание върху Уинди.

Това вече ми дойде в повече. Единственото, което можех да сторя, бе да се махна. Дори не се извиних. Просто се обърнах и се отдалечих. Не съм много сигурна дали изобщо ме забелязаха.

Излязох на верандата, която гледаше към езерото, и си поех няколко пъти дълбоко въздух. И какво от това? *И какво от това, по дяволите?!* Та аз бях горда съм себе си, нали?! Бях постигнала точно това, което очаквах от този курс. След година, прекарана в разговори почти само с Пикъл и чувство на постоянен, незадоволен копнеж по някакво щастие, разглеждано от мен почти като награда, която трябва да се спечели, накрая бях стигнала до прозрението, че да не получиш онова, което искаш, е най-хубавото, което може да ти се случи. Защото тогава започваш да цениш онова, което вече имаш.

Накрая бях схванала, че ако непрекъснато копнееш за нещо, никога няма да се почувстваш удовлетворен. И това прозрение ме споходи точно когато върху мен се стовари истинска приливна вълна на копнеж по Джейк и ме завъртя във вихъра си. Може би трябваше да се стигне дотук, за да разбере. Но сега, останала сама близо до езерото, единственото, което можех да сторя, бе да отпусна глава върху перилата и да зачакам това чувство да премине.

Реших, че това е полезно за мен. Може би сърцето ми наистина се е нуждаело от леко побутване, за да забие отново.

Наложих си да вдигна глава. Напомних си, че животът тепърва ще ме блъска и събаря, така че най-доброто, което мога да сторя за себе си, е да се науча да се изправям. Нали в крайна сметка бях постигнала онова, за което бях дошла тук? И утре щях да потегля по обратния път за дома със сертификат — безспорното доказателство, че не съм победена. А това не беше малко. Никак не беше малко!

Зад мен чух как оркестърът на Стив Милър заглъхва. После чух почукване по високоговорителите и гласа на Бекет:

— Това нещо работи ли?

В отговор получи оглушителен писък от апаратурата.

Очевидно това беше знакът, че трябва да се върна в залата.

Вмъкнах се незабелязано и си намерих място точно до каменната камина. Джейк и Уинди стояха заедно, но аз бях насочила поглед право към сцената.

Бекет пак хвана микрофона, този път по-предпазливо, и каза:

— Ура за поредния много успешен курс на Компанията за оцеляване в пустошта! Никой не се удави! Никой не остана без глава! Всички са добре!

Чуха се радостни възгласи.

— Надявам се, че пицата ви харесва!

Нови възгласи.

— Сега ще раздадем сертификатите, докато все още никой не се е напил!

Пак възгласи.

— Едно бързо съобщение. Предполагам ще се радвате да научите, че Хю е все още жив!

Залата откачи.

— Оказва се, че кракът му бил едновременно счупен и изкълчен от тазобедрената става — доста неприятна работа, между другото, — но както изглежда, той ще успее напълно да се възстанови! Марта от рецепцията разполага с адреса му, ако искате да поддържате контакт с него.

— Хюи Люис! — изкрещя Пещерняка.

Нови възгласи.

— И така, следва великият финал! Барабани, моля! — Вегас и Хрътката веднага изпълниха заповедта. — Както вече добре знаете, Компанията за оцеляване в пустошта връчва сертификати за особени заслуги на тримата най-добри ученици от всеки курс. Но за нас това не са непременно най-едрите или най-силните. Търсим онези ученици, които във всичко дават максимума от себе си, онези, които внимават, онези, които са превърнали похода ни в по-приятно преживяване дори само с присъствието си! Всички вие вече гласувахте чрез тайно гласоподаване, а тримата, които ще почетем тази вечер, ще извършат велики дела в бъдеще! Носители на наши сертификати вече ръководят корпорации, водят експедиции и като цяло управляват света. Това са морските тюлени на пустошта, народе!

Поредна порция възгласи.

— Марта от рецепцията преброи гласовете и вече е готова да обяви резултатите! И така, представям ви Марта!

Към Бекет се присъедини една обветрена, сериозна дама в средата на шейсетте и се приведе към микрофона.

— Тук съм, за да обявя новите носители на нашите сертификати за юнския курс в планината Абсарока! — разгъна лист хартия и си сложи очилата за четене. Примижа и изрече: — Първият носител на сертификат е...

Бекет забарабани тържествено по масата с пицата. А мен нещо ме преряза през гърдите.

— Джейкъб Самюел Арчър!

Цялата зала избухна в аплодисменти. Уинди сграбчи Джейк и го прегърна. Момчетата започнаха да крещат неща от рода на Джей-дог, Джагермастер и по някаква неизвестна на мен причина — „Джубокс“.

Джейк се качи на сцената и се поклони.

Марта му връчи сертификата, но също така му сложи и медал с червена панделка, като че ли бяхме на олимпийските игри.

После Марта се върна при микрофона и продължи:

— Вторият носител на сертификат е...

Барабанен звук.

— Уинди Ан Скай!

Започнах да викам заедно с останалите, но също така си мислех: „Уинди Скай? Значи сестра ѝ се казва Сторми Скай?“^[1] О, Калифорния!

Уинди скочи на подиума и едва не събори Марта с мечешката си прегръдка. Получи своя сертификат и медала си, а после се обърна, прегърна и Джейк и залепи целувка директно на устните му.

Извърнах очи.

— И нашият трети и последен носител на сертификат — продължи Марта — и истински любимец на тълпата е...

Последен тържествен барабанен звук.

Все така на сцената, Уинди насочи към мен въображаемия си пистолет и извика:

— Бум!

— Хю Едмънд Давънпорт!

Тълпата откачи.

Аз повдигнах вежди, разширих устата си в усмивка и започнах да подскачам заедно с останалите и да креция:

— Давай, Хю!

— Но сега — изрече Марта, когато виковете стихнаха, — по очевидни причини ще трябва да изпратим сертификата на господин Давънпорт по пощата. Поздравления на всички! Страхотно изпълнена мисия!

Но гласът ѝ бързо се стопи сред виковете. Които за мен също утихнаха. Но какво бе станало току-що? Наистина ли бяха дали сертификата на Хю? Джейк си го беше заслужил напълно — тук нямаше никаква изненада. А Уинди беше неустоима. Може би заядливият, вечно нацупен, изолиран човек, който бях в началото на този курс, наистина не можеше да се състезава с Хю, но той беше моето старо аз! Новото ми аз беше станало приятел с тези хлапета, нали? Та аз вече не бях нито Хелън, нито дори Елън — аз бях Задръжката! Всички отправяха към мен въображаеми пистолети! Аз можех да чета карти като нинджа! Най-сетне бях спечелила уважението дори на Бекет и бях неговият личен избор, нали така? Нали?

Ала нито едно от тези неща не ме беше качило на сцената. Огледах се. Да, така стояха нещата и не можеха да се променят. Аз бях долу, в тълпата, притискана между Вегас и Пещерняка, които се удряха един друг в знак на радост. А Джейк и Уинди — същински олимпийци по доброта и красота — бяха на сцената с техните медали и сертификати, носещи се по вълните на общественото обожание.

Уинди ме погледна от сцената, леко сащисана. Повдигна рамене, сякаш искаше да ми каже: „Но какво стана току-що?“.

Нещо ме преряза в гърдите, но въпреки това ѝ отвърнах с повдигане на рамене в смисъл: „Няма значение. Добре съм“. Значи Хю наистина беше спечелил вота на съчувствието. Няма съмнение, че беше минал през ада. После ѝ направих знак с ръка: „Върви! Бъди щастлива!“.

Но тя поклати глава към мен: „Не мога да бъда щастлива, след като ти си прецакана!“

Свих рамене в смисъл: „Такъв е животът“, а после ѝ помахих за довиждане: „Тръгвам си! Приятна вечер!“.

Тя ми помахаше в отговор.

Когато големите момчета започнаха да крещят: „Реч! Реч! Реч!“, аз се насочих към страничната врата, надявайки се да се измъкна незабелязана. Което почти щеше да ми се получи, ако не се бях застояла секунда по-дълго от нормалното до Сестрите, които буквално изпиваха с погледи Джейк и Уинди на сцената.

— О, боже! — тъкмо казваше Дуе. — Не са ли най-сладката двойка на света?!

— Абсолютно! — съгласи се с нея Уно. — Те са като семейство Кенеди на алпинизма!

Напълно замаяна, аз буквално се блъснах в Бекет на излизане, а когато се обърнах да му се извиня, чух от него следното:

— Трябваше да бъдеш ти, хлапе! Ти получи и двата ми гласа! Безпрекословно! Предпочели са Уинди само „защото е по-красивата“ според някои.

Поех си дълбоко въздух и се обърнах, за да погледна за последен път тази микрочастица от моя живот. А после си казах: „Време е да се прибиращ у дома, по дяволите!“.

* * *

Успях да стигна до фоайето и до подножието на голямото стълбище, без никой повече да ме спре и тъкмо си мислех, че съм се отървала, когато чух зад себе си гласа на Джейк.

— Хелън! Задръж!

Поех си дълбоко въздух, задържах го и се обърнах бавно.

Той тичаше към мен с това свое страхотно тяло. Медалът на гърдите му леко подскачаше.

— Страхотна риза — казах.

— Не мога да повярвам, че ти не получи сертификат! — каза той.

— Голяма работа! — все така бях затаила дъх.

— Ти беше ограбена!

— Радвам се за всички ви — изрекох. — Вече сте морските тюлени на пустошта! Дори Хю.

Той ме изгледа и отбеляза:

— Той много добре знаеше, че не трябва да стъпва върху дънери!

Усмихнах се на Джейк и повдигнах рамене в смисъл: „Окей, така си е“.

Джейк се огледа.

— Ти... тръгваш ли си?

— Да — отговорих и толкова старателно се опитвах да звуча небрежно, че прозвучах измъчено. — Реших, че не би било зле вече да си лягам.

— Разбира се — кимна той. — Утре те чака дълъг път.

— Така е — кимнах. — И не смятам да спирам.

— Какво? Оттук до баба ти ли?

— Мисля, че ако карам бързо, за петнайсет часа ще успея.

— Но ти не караш бързо!

— Понякога карам.

— Ами ако заспиш на волана?

— Нали знаеш, че са измислили онова страхотно нещо, наречено кафе? Ще се оправя.

— Но защо толкова бързаш?

— Просто съм готова да се прибера у дома — отговорих. И докато изричах тези думи, осъзнах, че са напълно верни.

— Във връзка с това — каза тогава той, — знам, че не искаш да пътувам на стоп до Денвър.

Застинах. Това беше напълно вярно. Не исках той да пътува на стоп до където и да било. По телевизията не показваха ли достатъчно филми за опасностите от пътуването на стоп? Той наистина ли искаше отново да подхващаме тази тема? Или може би не искаше. Може би я беше започнал, за да ме помоли да го закарам. В мига, в който ме осени тази мисъл, разбрах, че много бих се радвала да е точно така. Дори само това беше достатъчно да облекчи болката в нараненото ми сърце. Бихме могли да се поддържаме с шоколад, да слушаме музика и да психоанализираме всички откачени хлапета от планинския преход. Щях да се радвам да чуя неговото виждане за Бекет. Освен това разполагах с няколко пикантерии за Сестрите, с които бях сигурна, че ще го разсмея. И точно в този миг, някъде от дълбините на съзнанието ми изплува един среднощен разговор, при който той в полусънно състояние ме бе поканил да отида с него в Бая. Шегуваше се, разбира се. Вероятно. Но това добави ново масло в огъня ми. Мисълта да

замина с него, където и да е беше толкова съблазнителна, че още преди да ме беше попитал каквото и да е, аз просто рискувах и отсякох:

— Да!

— Какво „да“? — смръщи се объркано Джейк.

— Да, ще те откарам до Денвър, за да хванеш самолета си за лагуната на китовите. Или където и да било другаде.

— Сериозно? — зяпна ме той.

— Сериозно — кимнах.

Той поклати леко глава и изрече:

— Но това е точно в противоположната посока за теб. Ще пропуснеш онази бар мицва!

— И какво от това? — свих рамене аз.

— Но така те ще си помислят, че си се уплашила!

— Изобщо не ме интересува!

И внезапно осъзнах, че разговорът върви в опасна посока. Изглеждаше доста вероятно следващият му въпрос да бъде „защо“. И какво щях да отговоря тогава аз? Така, в пристъп на страх аз побързах да замажа положението:

— Ако се возиш на стоп, ще бъдеш убит и накълцан на парчета! Ако бъдеш убит, животът на Дънкан ще бъде съсипан, а ако неговият живот бъде съсипан, той ще съсипе и моя!

Джейк примигна слисано срещу мен.

— Като в доминото — допълних.

— Всъщност точно това се канех да ти кажа — изрече накрая. — Няма да ми се налага да се возя на стоп. Вече си намерих превоз.

Повдигнах вежди, както би сторил всеки щастлив човек.

— Така ли? Страхотно!

— Оказва се, че родителите на Уинди имат вила в Крестид Бът. Наела е кола от Ривъртън и утре потегля.

— Уинди ще те закара до Денвър?

— Аха — отговори той и се опита да разгадае изражението ми.

Наложих си да изглеждам ведро под погледа му.

— Фантастично — казах. — Значи аз съм свободна.

Признавам, че дълбоко в себе си таях известни надежди, че всичко това е било някакво недоразумение. Че въпреки всеобщото мнение, на Уинди и Джейк може би не им е писано да бъдат заедно. Че

някак си, противно на всички очаквания, тази вечер, този курс и моят живот ще се пренапишат пред очите ми.

Докато не чух последните думи.

Джейк заминаваше за Скалистите планини. С Уинди. А аз отивах на бар мицва.

Само кимнах. Това беше единственото, което бях в състояние да направя.

Той пхна ръце в джобовете си.

— Е, обади ми се, когато се прибереш — изрекох, макар да имах чувството, че постепенно губя всичкия кислород от гърдите си. — Ще се радвам да ми разкажеш за китовете!

— Непременно! — отговори той. Беше му време да се връща на купона. Но той не тръгваше. — Сигурно е голямо облекчение да знаеш, че колата ти отново ще бъде изцяло и само за теб, нали?

Измайсторих нова усмивка.

— Аха — отговорих. — Вече ще мога да надуя всичките си албуми на „АББА“!

Той кимна по посока на залата и каза:

— Бекет се подготвя за диджей. Мисля, че има и няколко парчета на „АББА“.

Покана ли беше това? Поклатих глава.

— Е — промърмори тогава той и сведе очи, — отново благодаря за возенето дотук. Изкарах си страхотно!

— Аз също.

— И се радвам, че не загина в пустошта!

Кимнах.

— И извинявай за всичките целувки!

Усетих, че започва да ми се вие свят. Напомних си да дишам. Той щеше да замине за Скалистите планини и аз не знаех кога пак ще го видя, и животът ми очевидно се превръщаше в песен на Джон Денвър^[2]. Изведнъж ми се стори, че може би бих могла да кажа нещо, с което да променя посоката, която вземаше животът ми, но няхах представа какво би могло да бъде то. А независимо какво казваха останалите, посоката на живота ми изглеждаше доста ясна.

Затова събрах сили и хвърлих един последен поглед на Джейк — за да попия образа му с това гладко избърснато, загоряло лице и тази

изгладена памучна риза. Като мисловна картина. Която да пазя завинаги.

Той също ме погледна и погледите ни се срещнаха. И аз отново го почувствах — онова пулсиращо, наелектризирано пърхане в гърдите ми. За миг се запитах дали и той чувства същото. Като че ли и той бе затаил дъх като мен.

Той направи крачка напред.

— Хелън...

И точно в този момент вратите на залата се разтвориха с трясък и към нас полетяха Мейсън и компания, задвижвани от подсилената лимонада и вълнението от връщането в цивилизацията. Идваха директно за Джейк и в мига, в който той обърна глава, те го метнаха на раменете си.

— Уууу! — крещяха подчинените.

— Накъде си тръгнал така, Кралю на бала, а? — рече Мейсън. — Все още не сме свършили с теб!

През отворените врати видях, че са сложили Уинди на стол върху банкетната маса. Друг стол до нея чакаше очевидно Джейк.

Така те го отведоха, като крещяха: „Кралят на бала идва! Кралят на бала идва!“. Джейк се обърна. Като че ли искаше да ми каже нещо. Но после вратите се затвориха и всички изчезнаха.

Останах така още няколко минути — оглеждаща се, противно на здравия разум надяваща се Джейк да се върне. Но той не се върна. А когато осъзнах, че изглеждам твърде жалка, застанала тук сама, аз се обърнах и поех нагоре по стълбите. Опитах се да се сетя за трите хубави неща, случили ми се през този ден, но не успях да измисля нито едно.

---

[1] Съответно „Ветровито небе“ и „Буреносно небе“. — Б.пр. ↑

[2] Джон Денвър — прочут американски кънтри изпълнител, загинал през 1997 г. — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Потеглих още през нощта и до следващата вечер вече бях в дома на баба ми. Не, не карах всичките петнайсет часа без спиране — и да, отседнах в същия мотел, където бяхме преспали двамата с Джейк на идване, и съвсем случайно в абсолютно същата стая като преди. И да, чувствах се толкова самотна на фона на тези спомени, че почти не можах да мигна.

Лежах на предишното легло на Джейк, насред непрогледния мрак в стаята и неволно се запитах дали такъв ще бъде и неговият мрак, когато накрая го завладее. Спуснатите дебели завеси на прозорците и изгасените лампи правеха тъмнината непрогледна. Опитах се да се ококоря колкото ми беше възможно повече, напрягайки се да зърна поне късче светлина, но нищо не се промени. Намирайки се в леглото на Джейк, като че ли по някакъв начин се доближих до него, особено когато си представих, че виждам през неговите бъдещи очи. Това беше глупава игра, но аз не можех да престана да я играя. И не след дълго — час, може би два на опити за заспиване, болезненото желание да поговоря с него стана толкова силно, че аз започнах да ровя в чантата си, извадих си телефона, намерих неговия номер и натиснах бутона за набирање.

Мислех да му направя пълно признание. Голяма работа, че може и да бъде неловко! Голяма работа, че той си беше намерил друга, по-красива! Просто вече не бях в състояние да мълча!

Но после анулирах разговора още преди телефонът ми да беше почнал да звъни на неговия.

Беше твърде унижително да му се обаждам. В крайна сметка това не беше никакво си хлапе, което никога повече нямаше да видя! Това беше най-добрият приятел на Дънкан. Щях да продължа да познавам това момче и да го виждам в Деня на благодарността, по Коледа, Нова година и на рождените дни на Дънкан вероятно до края на живота си. Грешките, които бих направила с Джейк, щяха да останат завинаги. А вече бях направила достатъчно.

Успях да си наложам да изчакам до сутринта. Ако и тогава все така изгарях от желание да му се обадя, щях да му се обадя. Никога не се обаждай на човек, по когото си падаш след 10 часа вечерта. „Влюбване за начинаещи“.

И така, не се обадох. Просто си лежах в непрогледния мрак и си мислех колко храбър е той и колко много го бива да извлича максимума от живота. Накрая просто се предадох и си позволих да усетя липсата му, да доловя допира на ръцете му, топлината и натиска на тялото му и онова странно нещо в неговия поглед, което ми помагаше да се чувствам изначално, сърцераздирателно *не сама*.

Докато накрая, съвсем сама на неговото мотелско легло, не заспах.

* * *

Когато на следващата вечер се появих у баба ми, беше тъкмо време за вечеря. А аз бях изтощена, надрусана с кофеин и подрезгавяла от толкова много песни на Арета Франклин.

Когато се опитах да си оставя чантата на масата в кухнята, без да искам, уцелих само ръба и така цялото ѝ съдържание се изсипа на пода — червило, портфейл, смотан телефон.

Баба Джиджи готвеше. При този звук тя се обърна и когато ме зърна, се усмихна и рече:

— Охо, вече се върна, а?

— Върнах се — отговорих и клекнах под масата, за да си събера нещата от пода.

И знаете ли какво друго имало в тази чанта? Стихотворението на Джейк, което носех в сутиена си. Може би трябваше да го изгоря с останалите си мърляви дрехи от похода. Бях обещала да не го чета, но сега, когато всичко беше приключило, това смешно дребно обещание очевидно беше останало без стойност. Затова, без да искам позволение от себе си и без капчица колебание, още там, на пода в кухнята на баба ми, аз разгънах листа и се зачетох в стихотворението.

Не знам какво бях очаквала, но се оказа същото, което ми беше казал и Джейк. Стихотворение на Пабло Неруда. И по-точно — откъс

от такова. Но беше напълно достатъчно, за да ме накара да сложа ръка на устата си, още докато го четях.

*А ако в сълзи се събудя — значи,
сънувал съм, че съм дете, изгубено в гора,
което търси твоите ръце сред тъмни клони...*^[1]

Баба ми дойде да ме търси зад масата.
— Добре ли си? — попита, когато ме откри.
— Не особено — отговорих, сгънах стихотворението и го пяхнах обратно в сутиена си, където му беше мястото.
После се изправих и я прегърнах.
Тя се отдръпна, огледа ме и възкликна:
— Скъпа, изглеждаш възхитително!
— Надали.
— Напротив! Този планински въздух ти се е отразил много добре! Направо сияеш!
— Не се чувствам особено сияйна.
Но тя не се отказа. Имаше си начин да изрича истината — начин, който беше едновременно досаден и вдъхновяващ.
— Нещо ти се е случило! — отсече. — Различна си!
— Много неща ми се случиха — отвърнах. — Бях на крачка от смъртта поне десетина пъти.
— Имам предвид нещо хубаво!
— Така е — кимнах. — Случиха ми се и хубави, и лоши неща.
— Разкажи ми за хубавите! — подкани ме тя и се обърна, за да извади съомгата от фурната.
Към този момент вече бях станала много добра в описанието на хубавите неща. Фасулска работа.
— Видях красота, каквато никога не си бях представляла! Изправих се пред невъзможни предизвикателства и оцелях! Позволих на хората да ме изненадат. Преживях снежна буря. Спечелих си истински приятел. Преосмислих рамката на живота си!
Тя кимна одобрително и отбеляза:
— Това наистина са все хубави неща.
— И още нещо — допълних. — Видях Нейтън!

Тя вече се беше заела с подготовката на салата, но при тези думи спря, обърна се и ме изгледа.

— Или... почти го видях — поясних. — Най-малкото си го спомних. Толкова ясно не си го бях спомняла години наред!

— Е — отбеляза баба ми с изражение, смесица от абсолютно равни дози радост и тъга, — това определено е нещо!

А после ѝ разказах всичко за случката. Целта ми не беше да избягвам разговора за Джейк, разказвайки ѝ как долових Нейтън на Рисуваната поляна, но докато вечеряхме и докато тя ме разпитваше за преживяното, се досетих, че това може и да свърши работа. Срещата с Нейтън би могла да обясни онова, което тя смяташе, че долавя в аурата ми. Или най-малкото беше напълно логично. Най-сетне бях намерила начин да закърпя дупката, която той беше оставил в живота ми. Подобен целебен момент със сигурност би могъл да промени всеки човек.

Баба Джиджи напълни чашите с вино, а след това с тон, с който сякаш приключваше разговора, изрече:

— Мислех, че тази работа с алпинизма е най-лошата идея, която някога ти е хрумвала. Но както виждам, преживяването ти се е отразило много добре!

— Постарах се да е така — кимнах, мислейки си, че сме приключили.

Нямах никакво желание тя да разчита сърцето ми като карта. Нямах желание дори самата аз да го разчитам по този начин. Тъкмо се канех да подхвана нова тема, когато тя внезапно изтърси:

— И така, разкажи ми за Джейк!

Сложих си маската на непроницаемостта, вдигнах чашата си и промърморих:

— Джейк е добре.

Тя наклони глава и продължи:

— Дразнеше ли те непрекъснато?

— Не — отговорих, повдигайки рамене. — Всъщност много ми помагаше.

— Следваше ли те като вярно кученце?

До този момент не си бях давала сметка, че баба ми е толкова наясно с динамиката на отношенията ни.

— Помолих го да стои на разстояние — отговорих.

— И той успя ли?

— Да — кимнах. — Справи се много добре.

— Радвам се — отсече тя. — Може би най-сетне те е превъзмогнал.

Нещо в тези думи ме накара да сведа поглед към чинията си. Започнах безразборно да бода салатата си.

Баба ми престана да дъвче. И в този момент разбра. Остави вилцата си и се вторачи в мен дотогава, докато не я погледнах.

— Е? — рече.

— Какво „е“?

— Влюби ли се в него?

Разкашлях се леко и накрая попитах:

— Предполагаше ли се да се влюбя в него?

— Защо не? — сви рамене тя.

— Та той е тийнейджър!

Тя ме погледна над ръба на чашата си и изрече троснато:

— Изобщо не е тийнейджър!

Тук вече беше права.

— Добре де, но е с десет години по-млад от мен! — изтъкнах.

— Аз бях с десет години по-млада от дядо ти, а си живяхме прекрасно! — каза баба.

— Това е различно — промърморих. — Той е бил мъж!

Сега баба повдигна вежда. Само едната.

— Не се дръж като задръстена еснафка! Много добре знаеш, че това няма значение!

Аз знаех, че няма значение. През цялото време го знаех. Но сега сведох глава, стиснах уморените си очи и ги разтърках.

Без да откъсва поглед от мен, баба каза:

— Ще говорим ли сериозно, или ще си чешем езиците с извинения? Защото ако е така, по-добре да си гледам „Златните момичета“!

— Хубаво де! — троснах се аз. — Влюбих се в него. Влюбих се в него като последната глупачка!

— Ето че вече говорим сериозно — кимна баба и се отпусна назад в стола си.

Това би било подходящ момент да спра. Но аз избрах обратния път. След седмици наред прикриване на истината най-сетне й позволих

да излезе.

— Влюбих се в косата му, в брадата му и в начина, по който очите му се присвиват, когато се усмихва, и в абсурдните му хавайски ризи, и в позитивното му отношение към живота, и в начина, по който прави превръзки! — започнах да изреждам. — Влюбих се в това, че е прочел всички книги на този свят. В начина, по който те слуша как говориш и помни какво си казал. В това, че знае всеки съществуващ факт за океана и за съществата, които го обитават. Влюбих се в раменете му, в прасците му и в начина, по който предните му два зъба са малко по-дълги от останалите. И в трапчинките. И в начина, по който пее. И в начина, по който ме гледа и ми засвидетелства внимание така, както мъжете вече никога не правят — начин, чрез който като че ли извлича от мен нещо, което дори аз самата не знам! — когато замълчах, усетих, че съм леко задъхана. — Това ли искаше да чуеш?

Баба ме изглежда доволно и отговори:

— Прекрасно!

— Изобщо не е прекрасно! — въздъхнах болезнено аз.

— Но как изобщо го е постигнал след толкова много години?

— Ами... целуна ме.

— Целуна те?

— Да. Имахме облог. И аз изгубих. И така той ме целуна.

— На бас, че се целува страхотно!

— Така е.

Баба не сваляше очи от мен, докато си спомнях сцената.

— Както и да е — промърморих накрая. — Бяхме прекъснати. От Майк.

— Кой Майк? — възкликна баба Джиджи.

— Майк, бившият ми съпруг.

Тя се смръщи, като че ли го беше забравила.

— О, той — смотолеви.

— Имаше лоша вечер.

— Нямах представа, че все още поддържате връзка.

— Аз не поддържах — отговорих. — Дотогава. А после, след като мигът отмина, Джейк заяви, че трябва да спрем. И тогава аз му се ядосах. И му казах никога повече да не ми говори и през цялото време в планината се стараех да го игнорирам.

Баба Джиджи кимна, сякаш това се разбираше от само себе си.

— И успя ли? — попита.

— Да — отговорих, въздъхвайки. — Донякъде. Всъщност не. А после той пак ме целуна.

— Интересно!

— Но всъщност пораженията вече бяха налице.

— Не ми звучат като поражения.

— Но той саботира моя процес на възстановяване!

— Сигурна съм, че не го е направил нарочно, скъпа!

— Няма значение.

— Напротив, има!

— Той постъпи егоистично! — отсякох. — Сам си го призна. И после провали всичко! Два пъти!

— Очевидно не всичко. Ето че си се сдобила с някои умения за оцеляване в пустошта!

— Не ми пука за тези умения!

— Е, това определено е напредък! — отбеляза баба.

— Той ми мъти ума!

— Както и сърцето ти, доколкото виждам.

— Него също.

— Добре че сърцето е толкова жилаво.

— Моето не е.

— О, скъпа — изрече баба, замълча, за да срещне погледа ми, и едва тогава довърши: — Разбира се, че е!

Отпих глътка вино.

— Пък и може ли да го вини човек! — продължи тя, поклащайки глава. — Влюбен е в теб от толкова години!

Едва не се задавих.

— Той ти е признал подобно нещо?!

— Не беше необходимо. Виждаше се от само себе си. По време на всеки празничен обяд или вечеря. Ако ти беше в кухнята и правеше картофено пюре, той също беше в кухнята и миеше чинии. Ако на теб ти се налагаше да отскочиш до магазина за нещо, той предлагаше да дойде с теб. Ако му кажеше: „Нямам нужда от помощта ти за мрежичка червени боровинки!“, той въпреки това настояваше да дойде. И всяка година разместваше табелките на масата, за да седи до теб.

— Мислех, че си ти.

— Не, не бях аз. Но го подкрепях. Беше толкова явно и толкова безвъзвратно болен от любов!

— За мен това изобщо не беше явно.

— Защото изобщо не му обръщаше внимание.

Вдигнах едната си ръка, за да разтрия рамото си.

— И след всичко това — продължи баба, — да те хване съвсем сама за толкова дълъг път с кола! При това вече си свободна! Цяло чудо е, че не те е погълнал като Големия лош вълк!

— Бабо!

— Звучи ми като съвършеният джентълмен.

— Не е чак толкова съвършен.

— Горкичкият! — отбеляза баба. — А сега ти си съсипала живота му!

— Нищо подобно! Той съсипа моя! — възкликнах на висок глас. — Той наистина ме преодоля. По време на планинския преход. Продължи напред. С друга.

— Значи затова си толкова гневна.

— Не! — отсякох. — Гневна съм, защото не получих онова, което исках! Исках да надскоча всички тези глупави човешки страсти! Исках да извърша нещо удивително! Исках да бъда трансформирана! Исках да се отдам напълно!

— Ако питаш мен, вече си напълно отдадена — отбеляза с усмивка баба Джиджи.

— Нямах предвид това!

— Единственото, което мога да кажа, е следното: когато потегли за този курс, беше призрак. А сега отново си човек, от плът и кръв!

— Това е от катеренето! И от планинския въздух! И от слънцето!

— Щом казваш.

— Казвам ти, той вече харесва друга!

— Изобщо не го вярвам!

— Замина с нея за Колорадо! Тя е страхотна!

— Ти също.

— Всъщност не съм.

— Не се цениш достатъчно. Не цениш достатъчно и Джейк — отбеляза баба ми Джиджи, вирнала вилицата си. — Спомняш ли си, когато доведе на една вечеря за Деня на благодарността онова русо момиче? Как ѝ беше името? Пипи? Пайпър?

— Изобщо не си спомням подобно нещо — отвърнах троснато.

— Това беше преди две години. Ти беше все още омъжена. А момичето, както и да му беше името, беше прекрасно! Очарователно! И знаеш ли какво стана?

— Какво?

— Той пак смени табелките на масата!

Затаих дъх дотогава, докато вече не можех.

— Това е истинска катастрофа!

Баба отпи глътка вино и отбеляза дълбокомислено:

— Любовта си е винаги катастрофа, скъпа.

— Аз се държах много гадно с него. Прегазих го!

— Нищо ново — поклати глава баба. — Правиш го от години.

Тогава ми хрумна една мисъл.

— Може пък да си пада по жени, които се държат гадно с него! Може би ме харесва само тогава, когато съм гадна!

Сега вече баба се усмихна така, сякаш бях казала нещо много смешно.

— Не те харесва, защото си гадна към него — каза. — Харесва те *въпреки* това!

— Не можем да бъдем сигурни. Може би е просто объркан.

— Обаче не е! — отсече баба и ме погледна право в очите.

Така е, не беше.

— Просто те обича. Винаги те е обичал. Вижда само хубавите неща в теб. Той има невероятен дар — тези негови прекрасни, любящи очи!

— Бабо — изрекох тогава, предавайки доверието на Джейк, но неспособна да млъкна, — той губи зрението си.

Смятах, че сега ще трябва да й обясня всичко за пръчиците и колбичките, за да схване, но тя само вдигна ръка и отсече:

— Знам.

— Откъде знаеш? — смръщих се аз.

— Каза ми Дънкан. Той споделя с мен всичко.

Дънкан споделял с нея *всичко*?

— Джейк никога няма да изгуби този свой поглед към света — добави тя. — Дори когато вече не вижда нищо.

Кимнах. Тя беше права, разбира се.

— Защото той гледа със сърцето си, скъпа!

При тези думи очите ми се напълниха със сълзи. Побързах да ги изтрия, но беше прекалено късно. Последваха още сълзи. Мисълта за Джейк и за онова, което му предстоеше, и начина, по който той го приемаше, ме караше да се засрамя от себе си. Моите проблеми изглеждаха смехотворни в сравнение с неговите. Аз просто обичах да се самосъжалявам, бях егоцентрична и мнителна. Нищо чудно, че той беше заминал за Скалистите планини. Нищо чудно.

— Съжалявам — промълвих.

— Недей — каза баба. — Винаги съм те харесвала най-много, когато си развалина.

— Така ли?

Тя кимна, а после по-тихо изрече:

— Всичко ще бъде наред.

Но това „наред“ изглеждаше твърде далече.

— Не мисля — промърморих.

Баба ми се приведе през масата, хвана и двете ми ръце и каза:

— Ти никога не си харесвала мъже, които харесват теб. Знаеш това за себе си, нали?

Поклатих глава.

— Когато беше ученичка, винаги загърбваше момчетата, които те харесваха, и тичаше след онези, които не те забелязваха.

— Не е вярно!

— Ами Дейв от гимназията? Той те изостави заради най-добрата ти приятелка!

— Той ме харесваше!

— Но не достатъчно. А междувременно разполагаше с онзи млад поет, който непрекъснато посвещаваше на теб сонети. И ти какво направи?

— Не му обръщах внимание.

— Точно така. Същото стана и в колежа, когато трябваше да избираш между онзи играч на ръгби и момчето с глупавата дребна кола.

— Додж „Дарт“.

— Трябваше да избереш доджа! Той те обожаваше! А ти какво направи?

— Тръгнах на мачовете по ръгби.

— Именно — кимна баба ми. — Сякаш винаги искаше онези, които не те искаха. Сякаш имаше нужда от предизвикателството да привлечеш вниманието им!

В думите ѝ имаше нещо вярно.

— А после се омъжих за Майк — добавих. — Алкоголикът.

Баба кимна.

— Който те обичаше... — започна.

— ... но повече обичаше чашката — довърших аз.

Баба Джиджи пак кимна.

Беше права, разбира се. Замислих се. Накрая попитах:

— Но защо никога досега не си ми го казвала?

— Не можеш да казваш на хората какво куца в живота им — отговори тя.

Затворих очи и изрекох:

— Защото сами трябва да се досетят за това.

— Точно така — кимна баба. — И ето че ти го направи.

— Но вече е твърде късно!

— Ти разруши модела! — изтъкна баба ми. — А това не е никак маловажно! Може би си изгубила Джейк. Може би той никога повече няма да се върне при теб. Може би ще се ожени за онова момиче и двамата ще имат стотина бебета...

— Достатъчно!

— Но няма значение. Важното е, че те е научил на нещо. Научил те е как да позволяваш на някого да те обича. И как да позволяваш на себе си да обичаш. Този малък урок е напълно достатъчен, за да промени живота ти!

Нещо в тази мисъл извика в очите ми нова порция сълзи. Може би баба ми беше права. Може би аз наистина щях да променя живота си и може би щях да стана по-добра в любовта, и може би когато се появи следващият мъж, аз най-сетне щях да постъпя правилно. Но аз не желяех следващ мъж. Искях си само Джейк.

Засмях се тихичко. А после изтрих сълзите си в крайчеца на тениската си.

— Няма значение — казах. — Просто ще трябва да издържа онази бар мицва, да се прибера у дома, да прегърна кучето си, да се стегна и да започна новия си, по-добър живот — но тъй като

картината, която изрисувах, ми се стори доста безрадостна, допълних:
— А може и да тръгна на уроци по танци.

Баба кимна.

— Това е фантастична идея, скъпа! — изрече така, сякаш точно това би разрешило всички проблеми. — Ти винаги си била фантастична танцьорка!

Оставихме тази мисъл да поседи с нас в кухнята за известно време, докато аз осмислях всички неща, за които току-що говорихме. Накрая, след продължителна пауза, казах:

— Значи Дънкан ти казва всичко, а?

— Всичко — кимна тя и леко завъртя очи. — Много повече, отколкото бих искала да знам!

— А какво те кара това да изпитваш към него — да го харесваш повече или по-малко?

— Повече — отговори, без да се замисля тя. — Със сигурност повече.

— Аз не съм сигурна, че бих дала този отговор.

— Ще стигнеш дотам — отбеляза баба. — Просто продължавай в същия дух — после ме погледна в очите и допълни: — Той винаги е бил по-добър в опитите, отколкото в успехите.

— Това си е семейна черта.

Тя се усмихна и отбеляза:

— Припомни си тази мисъл, когато той ти каже за хладилната чанта!

— Каква хладилна чанта? — смръщих се аз.

Но баба ми само поклати глава и се изправи, за да отнесе чинията си на мивката. После отговори:

— Не ми е позволено да казвам.

* * *

На следващата сутрин се събудих доста късно. Баба Джиджи беше вече в кухнята и правеше кафе, самата тя все още полузаспала. Това беше денят на великата бар мицва. Денят, в който трябваше да се изправа пред миналото и бъдещето си в едно и също събитие. Трябваше да отида на фризьор, да си приготвя някакъв тоалет и да

намеря начин да убедя всички, включително и себе си, че въпреки всички факти животът ми се е оказал много по-добър, отколкото някой е предполагал.

Би трябвало да скоча, да си хвърля един душ и да хукна по задачи. Но всъщност единственото ми желание беше да се мотая из къщи по халат.

Докато пиехме кафетата си, баба ме огледа и накрая отсече:

— Позволи ми да те рисувам!

Сбърчих нос.

— Не искам да бъда рисувана!

— Напротив! — не се предаваше тя. — Ще се свиеш върху зеленото канапе, ще ми разкажеш още за пътешествието си, а аз ще уловя образа ти на влюбена жена! — и изобрази аурата ми.

— По-скоро на агонизираща жена — отбелязах кисело.

— То е едно и също.

Какво можех да кажа? Когато осемдесет и три годишната ти баба иска да ти направи портрет, просто ѝ се оставяш.

Баба държеше всичките си стативи, четки и бои на верандата. Когато бях малка, тя често ми беше рисувала портрети, но след като дойдох да живея при нея, портретите понамаляха. Сигурно свободните от внуци баби разполагат с повече време за подобни творчески занимания. Единственото изключение беше портретът, който ми беше направила преди сватбата ми, в булчинската ми рокля — портрет, който оттогава насам висеше над камината ѝ. Той ми беше любимият. Беше ме уловила перфектно, но някак си ме беше направила по-красива, отколкото бях в реалния живот. Молила съм я многократно да ми го подари, но тя категорично отказва.

И така, сега аз се настаних върху зеленото кадифено канапе на верандата, продължих да си пия кафето и започнах да ѝ разказвам за дивата природа и за всичко, което бях научила в планината. Разказах ѝ за снежната буря, за евакуацията на Хю, за това как се изгубихме по време на индивидуалните преходи. Разказах ѝ как си бърсахме задниците с шишарки и воняхме като скунксове. Разказах ѝ, че в началото бях ужасена и неуверена, но постепенно намерих начин да си спечеля няколко приятели. Признах, че като цяло изненадах дори себе си с храбростта, която показах.

— Ти винаги си била храбра — отбеляза баба Джиджи. — Ти си най-храбрата от внуците ми.

— Така ли?

— Разбира се — кимна тя. — А Дънкан е моето плашливо коте. Точно като майка ви.

— Мама е била плашливо коте? — смръщих се аз.

Баба кимна.

— Ужасяваше се от всичко — поясни. — И все още си е същата.

— Ама нали е инструктор по йога!

— Мисля, че това ѝ помага. Като че ли намира йогата за успокояваща.

Никога досега не бях мислила за майка си като за „плашливо коте“.

— Не я възприемам като плашлива — изрекох на глас.

— Нормално. Децата не могат да видят истински родителите си, докато не пораснат.

— Но от какво толкова се плаши?

— От всичко. Кучета. Хора. От живота като цяло.

Поех си дълбоко въздух и смотолевих:

— Затова ли се отказва да ни гледа?

Баба ми се вцепени. Помръднаха само очите ѝ, за да се насочат към мен.

— Отчасти заради това — отговори накрая.

А после аз казах:

— Докато бяхме в планината, Джейк ме попита какво се е случило през онзи ден. Аз му отговорих, че ние сме ѝ дошли в повече. Че просто ни е оставила при теб и никога повече не се е върнала. Но според него това няма как да е цялата история.

— Джейк е умно момче.

— Значи наистина не е цялата история?

— На този свят има ли история, която може да бъде разказана в две изречения?

Всички знаехме историята — или най-малкото в основни линии. Но в този момент си дадох сметка, че детайлите нещо ми се губят.

— Разкажи ми! — отсякох.

— Така — започна баба Джиджи, докато продължаваше внимателно да рисува. — В онзи ден тя наистина ви остави да

преспите при мен за една нощ. Нямам представа дали изобщо е възнамерявала да се върне или не. Често съм се питала какво ли ѝ е минавало през главата, докато си вземаше довиждане с вас.

— Каза, че ще се видим на сутринта.

— Да, така каза. Но според мен вече е знаела, че няма да се върне. Позадържа се около вас двамата малко прекалено дълго.

— А ти знаеше ли, че тя няма да се върне?

— Не, естествено! Даже бях решила за закуска да ви направя палачинки, после да ви оставя у вас, а оттам да отида на една от нашите сбирки.

— И какво стана?

— Ами, тя просто подкара колата и изчезна. Нахраних ви със спагети и после дойде време да си лягате. Обаче брат ти си беше забравил одеялцето. Как го наричаше, помниш ли?

— Пухчо.

— Точно така! Та си беше забравил Пухчо. Когато разбра, че е време за лягане, а одеялцето не е с него, плака като вдовица на помен!

— Да, помня — кимнах. Тогава брат ми беше на три години. Имаше пижамка гащеризонче на райета.

— Мислех си, че накрая ще се откаже и ще заспи, но след около час и половина ти дойде при мен, грижовна както винаги, и каза: „Бабо, най-добре е да отскочиш до нас и да го донесеш! Иначе той няма да мигне цяла нощ!“.

— Не се възприемам като грижовна — отбелязах.

— Към Дънкан беше точно такава — отсече баба Джиджи. — В онези години на майка ти ѝ беше много трудно и Дънкан в редица отношения беше като сираче. Тогава ти пое грижите за него. Сменяше пелените му. Приспиваше го. Люлееше го, когато плачеше.

— Не си спомням подобни неща. Спомням си само, че го ненавиждах.

— И нямаше как да не го ненавиждаш! Ти никога не си молила за подобна отговорност! Но въпреки това даваше най-доброто от себе си. Знаеше, че ви липсват твърде много неща, затова даваше максималното, на което беше способна тогава.

— Но какво въобще си е мислела мама, когато е поискала да има пак дете?!

— И аз съм си задавала този въпрос. Хиляди пъти. Още много преди появата на Дънкан баща ти вече беше с единия крак навън.

Изрече всичко това, докато продължаваше да рисува. С онова нейно изражение, което имаше винаги, когато се намираше пред платното — сякаш беше наполовина в реалния свят, наполовина в рисунката. Но сега бяхме стигнали до пропаст в разговора. Баба ми огледа внимателно нарисуваното до този момент, а после пусна четката си в бурканче с вода. Свали престилката си, дойде да седне до мен на зеленото канапе и хвана ръката ми.

— Трябва да е много важно, щом остави четката си — промърморих.

— През онази нощ — продължи тя — брат ти ми беше изпилил нервите с ревовете си. И когато ти ми каза да отида до вас и да взема Пухчо, аз се зарадвах на тази възможност да се откъсна за миг от него. Запалих колата, отидох до вашата къща и влязох с моите ключове. И тогава намерих майка ти.

— Какво искаш да кажеш с това, че си я „намерила“?

Баба стисна ръката ми малко по-силно от обичайното и отговори:

— Беше изпила цяло шишенце болкоуспокояващи и си беше легнала в леглото с мечето на Нейтън.

Притиснах другата си ръка към устата си.

— Намерих я навреме — и това е всичко, което ти трябва да знаеш. Когато се върнах от болницата в четири часа сутринта, ти беше заспала на дивана в гостната с дрехите си, а брат ти беше завит като пашкул в леглото си и спеше като ангелче. Нямам представа как се беше справила без Пухчо, но очевидно го беше направила.

Не можех да не изрека на глас онова, което мислех:

— Значи майка ми се е опитала да се самоубие.

Баба ми кимна лекичко. После продължи:

— След това ѝ намерих едно място, където би могла да се почувства по-добре. Но „по-добре“ е разтегливо понятие. Остана там шест месеца. И дори след като се прибра у дома, беше прекалено крехка, за да ви вземе обратно. Убедих я да продаде къщата и, колкото ѝ е по силите, да започне нов живот. Намери си хубав апартамент, но не можа да си позволи повече от едностаен. Говореше непрекъснато за това как щяла да си ви прибере и аз ѝ играех играта, но истината бе, че вие бяхте по-добре тук, а тя беше по-добре там.

Внезапно осъзнах, че треперя.

— Никога досега не си ни казвала — изломотих.

— Не беше моя работа да ви казвам.

— Напротив! Това е нашата история! На цялото ни семейство!

— Ти можеш ли да си представиш какво щеше да стане, ако ти бях казала веднага, след като се бях върнала от болницата? На теб, която беше принудена да поеме целия свят на раменете си. На теб, която беше изоставена от баща си и все още скърбеше за Нейтън? Представи си онова момиченце, което беше тогава, заспало на дивана, без да е имало сили дори да събуе маратонките си. Би ли искала аз да вляза в стаята, да го събудя и да му кажа, че майка му се е опитала да се самоубие?

Поклатих глава.

— Никога не бих ти причинила подобно нещо! — отсече баба ми.

— Но по-късно? — попитах. — Когато пораснахме?

Баба поклати глава и отвърна:

— Тя ме помоли да не ви казвам.

Струваше ми се неразбираемо. Толкова много неща щяха да бъдат различни, ако тя ни беше казала истината.

— Защо? — прошепнах.

— Мисля, че се срамуваше от себе си.

— А аз си мислех, че не ни иска.

Баба ме притегли към себе си, прегърна ме и прошепна:

— По-добре това, отколкото истината.

Но аз не бях сигурна дали е по-добре.

Баба ме държа в прегръдките си дълго време, преди да допълни:

— Винаги съм смятала, че през онази нощ вие двамата сте усещали, че нещо не е наред. Може да е било просто съвпадение. Но както и да се погледне на случилото се, знам, че вие двамата положихте максимални усилия да ме накарате да отида там. Вие спасихте майка си. За мен друго обяснение няма!

* * *

За обяд баба приготви фритата с гъби и дребни лукчета. А аз седнах на масата в любимия си стол и оставих съзнанието си да се рее около всичко, което ми беше разказала. Трябваше да преосмисля цялата история на живота си. Защото беше едно да бъдеш дете на майка, която не те иска, и съвсем друго — дете на майка, която не може да те гледа.

— Може по някое време да звънна на мама, така и така съм тук — изрекох по едно време.

— Сигурна съм, че ще се зарадва.

— Може ли да й кажа, че ти си ми разказала всичко?

— Да. Винаги съм я предупреждавала, че ако попиташ, ще ти кажа.

— Мислиш ли, че ще се ядоса?

Баба Джиджи се обърна, поклати глава и отговори:

— Мисля, че за нея това ще бъде облекчение.

— За мен със сигурност е — казах. Без да си давам сметка за това, в центъра на живота ми се оказа един голям въпрос, за чието съществуване дори не подозирах. А сега той получи своя отговор. Но както става винаги, отговорите неизменно пораждат нови въпроси. Сега обаче вече знаех какво точно да питам. И кого. Осъзнавайки всичко това, усетих, че тялото ми постепенно се отпуска — като че ли без да знам, години наред се бях напъгнала.

— Това обяснява много неща, нали? — каза баба.

Кимнах, макар да не бях много сигурна за какво точно кимам.

— Например защо ти е толкова трудно да позволиш на хората да те обичат.

Замръзнах на място. Така ли?

— Може би много отдавна, толкова отдавна, че вече дори не помниш кога, си решила, че е по-безопасно да си сама.

— Но аз *мразя* да бъда сама! — възкликнах.

Баба протегна ръка, погали ме по главата и рече:

— Именно.

* * *

След обяда се насилих да започна да се приготвям. Трябваше да си направя педикюра, да намажа лактите си с овлажнител, да оправа косата си. Въобще, очаквах ме множество задачи по разкрасяване. Меко казано. Тържеството за бар мицва предстоеше в края на деня и аз не можех да повярвам за кой дявол изобщо се бях съгласила да отида. Но се заех с необходимото като робот, отмятайки една по една точките от списъка си. Докато приключа с най-трудното, баба ми вече си беше легнала за следобедната сиеста, а на мен ми беше време да започна да се обличам.

Да бъдеш готова обаче звучи много по-лесно, отколкото всъщност е. Докато си вземах душ, сърцето ми се изпълни с грозни предчувствия. Много е трудно да измислиш какво да облечеш за случай като този. По правило, когато четиринайсет години не си виждала гаджето си, което те е изоставило заради най-добрата ти приятелка, най-добре е да изглеждаш максимално сексапилна и красива. Ала аз никога не съм била от големите красавици. Вярно, бях хубавичка, но по един неуловим начин. Не можех да зашеметя никого само с появата си, както правеха истински сексапилните красавици. Точно затова бях избрала да бъда интересна. Като достатъчно зряла жена, видяла около себе си развоя на десетки съдби, бях наясно, че винаги е за предпочитане да бъдеш по-скоро интересна, отколкото сексапилна.

С изключение на вечер като предстоящата. За подобна вечер аз съвсем доброволно бих се причислила към отряда на сексапилните красавици. Бях си донесла пълен куфар с тоалети, от които да избирам. Още преди време бях наясно, че за точно този момент ще ми бъдат необходими множество варианти. Затова пробвах всичко налично минимум по два пъти, преди да се спра на малка розова рокличка от петдесетте години без ръкави и бели високи сандали. Вързах косата си на две опашки, завъртях ги в кокчета и откраднах две от клечките на баба ми за украса. Като истинско гуру на грима, аз бях наясно какво се изисква за случая — дебела черна очна линия в ретро стил върху клепача, обилен слой спирала и тъмночервено червило на устните.

Когато бях готова, се вторах в отражението си в огледалото. Дали пък не изглеждах като престарала се в приготвянето? Искях да изглеждам приказно, но без особени усилия. Ако ти се налага да опитваш да бъдеш приказна, не се брои. Но аз исках да изглеждам

колкото е възможно по-далече от някогашния си неугледен ученически образ. Да дам на всички да разберат, че съм оставила далече зад себе си онези дни. Може някога да съм била къдрокосо, разсеяно хипи със сандали, но вече не бях това момиче. Вече не бях момичето, което всеки може да изостави заради някоя друга. С израстването си бях станала невероятна жена, по дяволите! Бях се превърнала в едно от онези момичета, които никога не можеш да забравиш!

Тъкмо се канех да реша дали да не измия още веднъж зъбите и да се нажабурия с вода за уста, когато звънецът иззвъня. В секундите преди да стигна до вратата на долния етаж, за да отворя, аз реших, че трябва да е Джейк. Беше се върнал за мен! По някакъв магически начин беше усетил колко красива изглеждам в този момент, беше зарязал Уинди и се беше върнал на стоп! Докато вървах към входната врата, се изпълних с известна вина. Не бих искала да съм причината за разбиването на сърцето на Уинди. Но въпреки това вече долавях познатото пропълзяване на ток из тялото си. Затаих дъх и отворих вратата.

Не беше Джейк.

Беше Дънкан.

Държеше голяма хладилна чанта с двете си ръце и беше облегал гръб на стената на къщата, за да балансира. Тъкмо се канех да го попитам какво е това, когато той заговори:

— Здравсти! — подметна, наклонил глава. — Изглеждаш жестоко. Хиляда точки за Дънкан.

— Не е вярно — отговорих. Но се усмихнах.

— Както искаш — сви рамене той.

Поклатих глава и попитах:

— А ти какво правиш тук?

— Идвам на гости.

— Какво има в хладилната чанта?

— Едно нещо.

— Защо звъниш, а не си отключваш сам?

— Изгубих си ключа.

И точно тук настъпи един от онези моменти, при които в друг момент от нашия живот аз щях да завъртя очи и да изрека троснато: „Типично!“. Но този път не го направих. Само кимнах, което ми се стори като голям знак за личностно израстване.

После отстъпих, за да го пусна в къщата.

Той прекрачи прага, остави хладилната чанта във фоайето с едно измъчено „Ооох!“, а после се върна навън, за да си вземе и големия чувал. Накрая се изправи, лепна си веселата физиономия на лицето и възкликна, прегръщайки ме:

— Здравсти, сестричке! Как беше в дивата пустош?

— Хубаво — отговорих.

— Видя ли мечки?

— Не.

— Беше ли на косъм от смъртта?

— Няколко пъти.

— Джейк накара ли те да се влюбиш в него?

— Не, разбира се!

Огледах го — с неговите широки панталони и торбеста тениска. Но предпочетох да не се чудя откога не са прани тези дрехи. Предпочетох да не се фиксирам върху факта, че току-що си беше стоварил всичкия багаж във фоайето на баба Джиджи, сякаш прислугата щеше да се появи всеки момент и да го вземе. Вместо това просто казах:

— Радвам се да те видя.

— Така ли?

— Мислих много за теб по време на това пътешествие.

— Виж ти!

— Как се справяш след раздялата с Флорида?

Той се смръщи за момент, но после очевидно се сети, че Джейк ми е казал за това, и отговори:

— Добре съм. От време на време я преследвам. Но мъничко. Около ресторанта, където работи. Но не по гаден начин. По-скоро по тъжен начин.

Бих могла да кажа: „Че има ли разлика?!“. Но не го казах.

— Тя изобщо не беше в моята категория — продължи той.

— Точно това каза и Джейк.

— Как е Джейк? — попита тогава Дънкан, доволен от възможността да смени темата.

— Мисля, че е добре — отговорих, като че ли това не ме интересуваеше особено. — Замина за Колорадо с едно готино момиче.

— Странно — смръщи се Дънкан.

— Защо?

— Защото Джейк не харесва готини момичета. Харесва теб!

— Благодаря!

— Открай време е така. Това при него е като болест.

— Е, сега вече е излекуван — отбелязах.

— Вас двамата трябваше да ви изпратя в пустошта още преди години.

Опитваше се да ме разсмее, но вместо това аз само въздъхнах.

— И... — започна колебливо брат ми след известно мълчание — той не е ранен или нещо подобно, нали?

Това беше въпрос за зрението на Джейк. Дънкан знаеше, но не знаеше, че и аз знам.

— Имаш предвид очите му ли?

— Значи знаеш?

— Да — кимнах. — Ти също знаеш.

— Разбира се, че знам! Нали е най-добрият ми приятел!

— Но не ми каза.

Тук вече той съвсем искрено се слича.

— И защо да ти казвам? — възкликна.

Добър въпрос. Преди месец наистина не би ме интересувало особено.

— Значи наистина е добре, нали? — продължи брат ми. — Не си е счупил ръка или крак?

— В един момент изгуби очилата си — отговорих. — А после аз ги счупих. Но той ги пристегна с тиксо и всичко се оправи.

— Голям фен на тиксото е моят Джейк!

Беше странно да видя Дънкан след всичките тези седмици, в които Джейк се стараеше да ми изтъква неговите добри страни. Но още по-странно беше да му съобщя онова важно нещо за нашата майка, което баба Джиджи ми беше разказала едва днес. Макар че това не променяше нищо, по някакъв чудат начин промени всичко. Часове наред бях обмисляла как да го съобщя на брат ми. Част от мен смяташе, че той никога не трябва да разбира, а друга, не по-малко креслива част, настояваше, че и двамата е трябвало да го узнаем много отдавна. И внезапно колебанието престана — просто разбрах, че трябва да му кажа. И така, застанали във фойето от нашето детство, в единствения дом, който брат ми си спомняше, думите излязоха почти в

същия миг, в който почувствах необходимостта да ги изрека. Просто изригнах от мен и аз бях точно толкова шокирана да ги чуя, колкото беше и той.

— Мама се е опитала да се самоубие — изтърсих.

— Какво? — пребледня той.

— Не днес! — побързах да поясня. — Когато бяхме малки.

Той ме зяпаше ококорено.

— В деня, в който ни остави тук и никога повече не се върна — добавих. — Станало е, защото е направила опит за самоубийство.

— Не си спомням онзи ден.

— Но аз си го спомням.

— Баба ли ти каза това?

Кимнах.

— Днес?

Кимнах.

— Защо точно днес?

— Защото аз я попитах.

Дънкан прокара пръсти през косата си и промърмори:

— Винаги съм смятал, че мама ни е изоставила, защото аз съм непоносим.

— Точно в това е разковничето! — възкликнах. — Днес тя все още е жива именно защото ти беше непоносим! Ти просто си я спасил!

Той се смръщи. Налагаше се да обясня.

— Забравила да сложи в багажа ти Пухчо. И ти плака за това одеялце толкова продължително и силно, че накрая баба отиде до нас да ти го вземе. И тогава намерила мама. Била нагълтала някакви хапчета. Била свита в леглото с мечето на Нейтън.

Дънкан стисна силно очи, после ги отвори и изрече:

— И затова тя никога повече не се върна при нас?

Кимнах.

— Мисля, че тази история ми харесваше повече, когато смятах, че за всичко съм виновен аз.

— Всъщност ти никога не си бил виновен за нищо! — отсякох и изричайки тези думи, осъзнах, че всъщност са истината.

— Аз си мислех, че тя просто не ни харесва — отрони брат ми.

— Това поставя нещата в различна светлина, нали?

Беше някак си успокояващо да знам, че и двамата сме носили през живота си една и съща история, че аз не съм била единствената заблудена. И в този момент осъзнах — независимо колко самотна съм се чувствала през всичките онези години, Дънкан винаги е бил до мен. Ние просто сме били самотни заедно.

Поговорихме за това още известно време, все така застанали наред фоайето, пресявайки наличната информация. Брат ми беше изненадан, че баба не ми е казала повече подробности, но аз му обясних, че не съм ги искала.

— Понякога голямата картина е напълно достатъчна — изтъкнах.

Накрая той попита дали може да дойде с мен, когато отида да видя майка ни, а аз му отговорих, че бих била много благодарна да имам компания.

— Извинявай, че те посрещнах с всичко това още от вратата — казах накрая.

Той пъхна ръце в джобовете си и промърмори:

— Но незнайно защо това ме кара да се чувствам необяснимо по-добре.

Кимнах. Разбих го.

— Както и по-зле — добавих.

— Аха — съгласи се той. — Също и по-зле.

С изчерпването на темата погледите и на двамата ни се насочиха бавно по посока на хладилната чанта.

Накрая просто трябваше да попитам:

— Но какво има в тази хладилна чанта? Баба изрично ме помоли да не се ядосвам!

Дънкан насочи пръст към мен и отсече:

— Това със сигурност трябва да ти го кажа. Но първо трябва да пишкам. И да си взема една газирана вода от хладилника.

— Окей — свих рамене аз.

— Много е странно едновременно да ти се пишка и да бъдеш жаден — провикна се той, докато се отдалечаваше. — Човек би си помислил, че тези две нужди се отричат взаимно.

— Може би е така — съгласих се аз.

Тогава той спря и се обърна.

— Само ми обещавай да не поглеждаш в хладилната чанта!

— Нещо за мене ли е?

— В известен смисъл.

— Обещавам, че няма да поглеждам!

— Страхотно! — кимна Дънкан. А после се наведе, грабна чувала си и го просна върху хладилната чанта, като че ли това би могло да бъде бариера против надничане.

— Заминавай в тоалетната! — срязах го аз.

Зачаках го във фоайето. Какво ли е това, за което ми подметна баба? Какво ли ми носи Дънкан в тази хладилна чанта? Студена бира, но някаква по-специална марка? Морски дарове от любимия ми ресторант в Норт Енд, само че вече негодни за ядене? Кутия от любимия ми сладолед, само че разтопен? Трябва да я някакво лакомство за добре дошла, което обаче се е развалило, нали така? Замислих се. Брат ми май щеше да се окаже много по-мил, отколкото досега му признавах.

Когато се върна, носеше в ръката си кутийка кока-кола.

— Дънкан, много съм трогната, че си се опитал да ми донесеш...

Но той вдигна ръка, за да ме накара да млъкна, а после се оригна силно. Прозвуча като сигнал на морски фар.

— Извинявай — каза. — Газираното.

Повече не исках да бъда сестра, която се държи като кучка. Но ръцете ми сами се скръстиха пред гърдите.

— Слушай — рече Дънкан. — За хладилната чанта...

— Да. Искам да ти благодаря...

Той пристъпи до нея и промърмори:

— Това е нещо като момент с добри и лоши новини. Само дето...

Сведох очи към чантата.

— Само дето какво?

— Само дето няма добри новини.

— О!

— Искях веднага да ти кажа. Но ти ме посрещна директно с онази история за мама.

— Добре, казвай сега! Чакането влошава нещата.

— Добре — отговори той. Но нищо не каза. Пое си дълбоко дъх, но от устата му не излезе нищо.

Погледнах си часовника.

— Всъщност трябва да ходя на едно парти...

— За Пикъл е! — избухна тогава той.

Очите ми се разшириха.

— Моето куче Пикъл?

Той си пое дълбоко дъх, вдигна очи и изрече:

— Тя е мъртва! Умря!

Единственото, което можех да сторя, бе да го зяпна.

— Разболя се много лошо — продължи брат ми, като че ли беше репетираше речта си. — А после умря.

Зави ми се свят. Но как умира едно куче, когато е при ветеринаря?

— Имаше една болест, наречена „усукване“ — продължаваше брат ми. — Всъщност медицинският термин е „гастродилатация волвулус“. Стомахът се преобръща, пълни се с газове и на практика предизвиква имплозия. Обичайно е при едрите кучета с голям гръден кош.

— Ама тя е дребно куче с малък гръден кош! — възкликнах, клатейки глава.

— Да — кимна Дънкан. — Обичайно е при дакелите.

Нещо не ми се връзваше в тази работа.

— Но не са ли могли да помогнат с нещо?

Дънкан поклати глава и отговори:

— Смъртоносно е, ако не го хванеш до час.

— Ама защо не са го хванали? — извисих глас аз.

И в този момент зърнах изражението на Дънкан. Изобщо не се шегуваше. От оригвация се брат, който се беше появил преди няколко минути, нямаше и помен. Сега лицето му беше разкривено от мъка.

— Точно тук идва онази част, за която ще ме намразиш — изрече той и в този момент от очите му рукоуха сълзи. — Тя не беше при ветеринаря.

— Напротив, беше! — извиках. — Нали я записах в хотела му?

— Да — изломоти Дънкан, напълно съсипан. — Но аз я отписах. Ококорих се.

— Отписал си я?!

— Не исках животното да изкарва цял месец в клетка! Искан да я взема у дома и да я науча на разни номера, и да се грижа добре за нея, както ти ме помоли. Смятах да те изненадам! Искан да ти покажа, че като никога изпълнявам обещанията си! И с нея си прекарахме чудесно! Купих ѝ висяща табелка с името ѝ, изписано с кристали! А тя

изяде моят екземпляр от „Спасителят в ръжта“! После аз я научих на един номер! Научих я как да се друса!

— Тя вече знаеше как да се друса! — изтъкнах.

Това го отчая напълно.

— Ние бяхме приятели, повярвай ми! — извика, хлипайки. — Тя беше щастлива с мен! Но после, един ден, когато се прибрах, я заварих едва дишаща.

— Откъде си се прибрал?

— От работа! Намерих си работа.

— Къде?

Той се почеса по врата и отвърна:

— Ироничното е, че си намерих работа при ветеринаря.

— Кой ветеринар?

— На Пикъл! Когато отидох да я отпиша и да я прибера, видях обява, че търсят техник. Кандидатствах и ме наеха, и оттогава работя там. Много съм добър.

— Ти си бил при ветеринаря на Пикъл, докато тя е умирала в твоя апартамент?!

Дънкан затвори очи и изпод миглите му се търкулнаха още сълзи. Но той продължи:

— Когато я открих в това състояние, не можех да я закарам, защото колата ми се беше развалила. Затова се метнах на колелото си, гушнах я с една ръка и изминах обратно двайсет и двете пресечки до работата ми. Едва не ни блъсна автобус. И през цялото време ѝ говорих: „Сега само трябва да стигнем до доктор Сампсън, нали? Той ще те оправи! Ще се оправиш, миличка!“. Но когато стигнах, вече беше твърде късно. Тя умря в ръцете ми.

На този етап вече и аз плачех.

— Спеше с мен всяка нощ! — изхълца Дънкан. — Пъхаше се под одеялото ми с емблемата на „Будвайзер“!

— Тя обичаше да се пъха под одеялата — промърморих.

След около минута той прошепна:

— Съжалявам!

— Ти уби кучето ми!

— Опитах се да я спася! Бих дал всичко да можех да я спася!

— Но тя умря.

— Тя беше страхотно куче — каза Дънкан.

— Тя беше ужасно куче — поправих го аз.

— Не и за мен! — едва чуто промълви той. — Обичах този дребосък с лице като плъх!

И в този момент аз разбрах, че не ме лъже. Приближих се до него, прегърнах го силно и изхълцах:

— Аз също!

И точно тогава, в този откачен следобед, може би за първи път през нашия живот ние с брат ми установихме, че имаме нещо общо, при това хубаво нещо.

* * *

Едва по-късно, на масата в кухнята, след като преровихме килера на баба за бисквитки „Орео“, аз се сетих да го попитам какво общо има всичко това с хладилната чанта.

— Не се ли сети вече? — погледна ме той. Имаше мустачки от мляко над устната.

Поклатих глава.

— Това е Пикъл.

Едва не изпуснах чашата си.

— Какво?!

Той кимна. Изражението му беше напълно сериозно.

— Донесох ти я.

— Пикъл? — повторих, все още не осъзнаваща напълно чутото.

— В хладилната чанта?

Дънкан кимна.

Застанах до вратата на кухнята и се вторах в чантата, която още си седеше във фоайето.

— Откога е там? — попитах.

— От пет дена.

— Пет дена!

— Не се тревожи — рече той. — Сложена е върху лед!

Погледнах първо към чантата, после към брат си.

— И е в чувал за смет — допълни той.

— Сложил си я в чувал за смет?!

Дънкан кимна и поясни гордо:

— Прилежно завита няколко пъти и стегната с тиксо!

— Ама каква е тази любов към тиксото, за бога?! По всички момчета ли ходи? — възкликнах. А после в главата ми цъфна най-иррационалната мисъл в света, и още не цъфнала, се изтърси през устата ми: — Но тя ще се задуши!

— Хелън, тя не може да се задуши — изрече тихо Дънкан. — Тя вече е мъртва!

После обаче се сетих за една история за Марта Уошингтън, която бях чувала като дете — как изкопали ковчега ѝ и от вътрешната страна на капака открили следи от драскане на нокти.

— Може да не е била съвсем умряла! — извиках. — Може да си я убил два пъти!

Изпълнен със съчувствие към състоянието ми, Дънкан само поклати глава и рече:

— Тя беше мъртва!

— Може да е била просто в безсъзнание! Нали се сещаш — с много бавен пулс?

— Не беше — поклати глава брат ми. — Повярвай ми, че когато сложих това куче в хладилната чанта, вече се беше превърнало в бухалка за бейзбол! Мъртва е, Хелън!

И така, беше официално. Нямах какво повече да се противопоставям на този факт. Пикъл, най-лошият домашен любимец в света, но също така и моя любимка, беше мъртва.

Нямах представа какво друго да направя, освен да се насоча към задната врата.

— Къде отиваш? — подвижна Дънкан.

Спрях и го погледнах през рамо.

— Да я погребам! Донеси хладилната чанта!

* * *

Ето как се оказах в задния двор на баба ми, копаеща гроб с розова рокличка за парти и високи токчета. Дънкан стоеше до мен, прегърнал стегнатото с тиксо, мумифицирано тяло на Пикъл, с лице, обляно в сълзи. Тениската му беше мокра от леда, върху който тя беше

лежала пет дена. Ако имахме капчица разум, Дънкан с неговите мръсни маратонки щеше да изкопае гроба. Но ние нямахме.

Избрахме място точно до онова, където някога бяхме погребали булдога от детството ни — Ламчоп. Идеята беше да сложим двете кучета едно до друго, за да бъдат другарчета в рая.

Бях по средата на копаенето, с купчина пръст до мен, когато Дънкан рече:

— Да не удариш Поркчоп!

Спрях и го погледнах.

— Ламчоп^[2].

— Нали това казах?

— Каза Поркчоп!

— Не казах.

— Помниш ли изобщо Ламчоп?

— Разбира се. Той беше булдог.

— Тя беше булдог!

— И умря, след като глътна клон, дълъг колкото тялото ѝ.

Тук нямах никакви възражения. Това беше вярно.

Към момента, когато дупката за гроба стана достатъчно дълбока, едно от кокчетата ми се беше измъкнало от клечките, а токчетата ми бяха счупени и изпоцапани с кал. Дънкан коленичи, за да постави малкото пакетче, което беше нашата приятелка, в дупката и докато той зариваше гроба, аз изритах счупените си обувки и хукнах към стаята си, за да взема венчето от маргаритки, което Уинди ми беше направила. Поставих го върху гробчето. После казахме няколко думи за сбогом с Пикъл, а накрая Дънкан ме прегърна и двамата се отправихме бавно обратно към къщата.

Едва когато влязохме в кухнята, аз осъзнах, че Дънкан държи в другата си ръка стекче бири. Постави го върху плота, извади една бира и ми я подаде.

И тогава ми просветна.

— Кажи ми, че този стек бири не е бил също в хладилната чанта!

— изрекох.

Той замръзна с пръст върху пръстена за отваряне на кутийката.

— Какво? — промърмори.

— Не! — извиках и посочих към вратата. — Изнеси го навън!

— Такъв ден и да не мога да пийна една бира?!

— Не и такава, покрита със соковете на мъртво куче! — отсякох и се обърнах към мивката, за да изтъркам калта от ръцете си.

— Ама тя беше в чувал!

— Навън! — заповядах с най-авторитетния си глас на по-голяма сестра. — Веднага!

Дънкан се подчини.

Когато се върна, аз казах:

— Можеш да пийнеш една бира на бар мицвата!

— Каква бар мицва?

Обърнах се и го изгледах.

— Да не би да смяташ, че можеш да се появяваш тук с моето мумифицирано куче и после да очакваш от мен да отида на бар мицвата на сина на моето бивше гадже и бивша най-добра приятелка сама?!

— Не — поклати покорно глава той.

— Тогава върви и намери нещо да облечеш! — отсякох.

Дънкан тръгна послушно към стаята си.

— Нещо прилично! — подвикнах след него. — С вратовръзка!

А след това вдигнах в мивката единия си кален крак, за да го измия.

След като се измий напълно, трябваше да се кача в стаята си, където да изтрия всичкия си размазан грим, да сложа малко ледени кубчета върху подпухналите си очи за няколко минути и да започна отначало. По роклята ми имаше няколко пръски кал, но иначе ставаше. Сандалите със счупените токчета хвърлих направо в боклука, така че в крайна сметка се оказах с червени балетни пантофки. Тъкмо бях оправила кокчето си и бях очертала отново очната си линия, когато в стаята ми се появи Дънкан. Беше успял да изрови от гардероба си тясна черна вратовръзка, черния панталон, който беше носил на сватбата ми (и който сега му беше с пет сантиметра по-къс) и бялата риза, която някога беше част от ученическата му униформа. Приличаше на сервитьор, обаче аз му казах:

— Много си красив!

Дали му бях казвала някога нещо толкова мило? Не, разбира се. Той чак запримигва от изненада. Но бързо се окопоти и отговори:

— Благодаря! За теб важи същото! Приличаш на сладко бонбонче!

Обърнах се към огледалото и се вторачих бясно в подпухналото си, петнисто лице.

— Всъщност — промърморих — изглеждам толкова ужасно, че ми идва да пропусна това събитие.

— Нямах право! — отсече Дънкан. — Ако го направиш, всички ще решат, че си бързлилка!

— Не се бях сещала за това.

— Ще си помислят, че никога не си се възстановила от преживяното в гимназията.

— Да не би да твърдиш, че трябва да отида?

Дънкан сви рамене в смисъл: „Нещо такова“. А после каза:

— Може и да се чувстваш ужасно, но да знаеш, че изобщо *не изглеждаш* ужасно! Направо не мога да разбера как е възможно в един момент да копая гроб, а в следващия да изглеждаш толкова божествено!

Това вече ме спечели за неговата кауза. Беше толкова мил, че ме накара да се засмея.

— Какво? — изгледа ме подозрително Дънкан.

Изправих се, готова за тръгване.

— Ела! — отсякох и го прегърнах за втори път през днешния ден — както и за последното десетилетие. — Благодаря за поощрителните думи!

Макар и сковано, той ми върна прегръдката.

— Реших, че завинаги ще ме намразиш, след като ти кажа за Пикъл — промърмори.

Аз не го бях намразила. Ако изобщо изпитвах нещо към него, то беше точно обратното. Което беше странно. Само преди месец щях да го бия до припадък за онова, което беше направил. Само преди месец щях да приема тази ситуация с кучето в чувала за смет като окончателно доказателство, че имам безполезен, безнадежден, терминално дразнещ по-малък брат, с когото никога не бих могла да имам нещо общо и когото никога не бих могла да обичам. Но един месец понякога е много дълго време. Преди единственото, което виждах в брат си, бяха начините, по които се *проваля*. Но сега, най-сетне, знаех достатъчно за него — а впрочем и за себе си — за да гледам на него толкова повърхностно. И вече виждах не провалите му,

а начините, по които се *опитваше*. А в това отношение го разбирах напълно. И точно това променяше всичко.

— Сигурна съм, че си дал всичко от себе си — отговорих. — Направил си всичко, което е било по силите ти. А сега да ходим да сритаме няколко задника!

---

[1] Преводът е на Н. Христозов, част от ХХІ сонет от „Сто сонета за любовта“, П. Неруда, изд. от ИК Кръгзор, 2012. — Б.р. ↑

[2] Lambchop (англ.) — агнешки котлет. Porkchop (англ.) — свински котлет; пържола. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Първият човек — буквално първото лице, което видях, когато влязохме в залата на последния етаж на историческия чикагски хотел „Мърсър“, беше Дейвид Хофман по прякор „Дейв-О“. Първо гадже, първи секс и първо (но не последно) разбито сърце за мен. За мен е удоволствие да ви съобщя, че през четиринайсетте години, откакто не го бях виждала, той беше станал плешив като орех.

Стоеше точно до вратата с костюм, който му беше доста голям, посрещаше гостите и изглеждаше значително по-застарял, отколкото всяко мое бивше гадже има правото да изглежда. Отидох точно до него и помахам.

— Здравей, Дейв!

Той се обърна, подаде ръка и ме поздрави по толкова шумен и престорено весел начин, че веднага стана ясно, че няма никаква представа коя съм.

— Аз съм Хелън — изрекох и докоснах ключицата си. — Хелън Карпентър. От гимназията.

Забелязах как постепенно започва да му просветва.

— Хелън! — възкликна. А после думите изскочиха от само себе си: — Станала си много по-хубава отпреди!

— А ти си оплешивял — изстрелях ответния изстрел аз, почти като рефлекс. Опа! Твърде гадно! Излишно гадно! — Извинявай!

Дейв се изпъчи още повече и заяви:

— В някои култури плешивостта е признак за плодовитост!

— Разбира се! — закимах с престорен ентусиазъм аз. — Чувала съм за това. Имаш право.

Дойде неговият ред. Но той не каза нищо. Само затаи дъх, очевидно чудейки се накъде да поведе разговора оттук нататък. Накрая реши.

— Как си? — попита.

— Страхотно! — отговорих възторжено. — Прекрасно съм! Повече от прекрасно! — обърнах се към Дънкан. — Има ли дума за

„повече от прекрасно“?

Дънкан снижи гласа си поне с октава и изрече с испански акцент:

— *Екселенте!*

Обърнах се отново към Дейв.

— *Аз съм екселенте!*

Сега вече наистина започваше да си спомня. Сбърчи нос и каза:

— Чух за развода ти.

— Така ли? — възкликнах и ентусиазмът ми спадна с едно стъпало. Е, може би си го изпросих с онази реплика за плешивостта.

— Може — чух се да казвам. — Но отдавна съм го преодоляла. Всъщност бившият ми се обади миналата седмица и започна да ме врънка да съм се върнела при него. Но аз отказах, разбира се. Всъщност батерията на мобилния ми свърши, преди да успея да му кажа, а след това трябваше да замина за дивата пустош за известно време, така че на практика не съм казала нищо — но със сигурност ще го кажа при следваща възможност!

Дънкан се приведе, улови погледа ми и попита:

— Така ли е направил?

Кимнах.

— Примоли ти се да се върнеш?

Кимнах.

— А знаеш ли, че двамата с Джейк ще те завържем с вериги, но никога няма да ти позволим да се върнеш при онзи задник?

При тези думи Дейв се обърна към Дънкан и попита:

— Кой е този?

— Това е брат ми Дънкан — отвърнах.

Дънкан помахаше и каза:

— Здравей, Дейв-О!

Дейв избухна в смях. След като се успокои, каза:

— Аха, ясно. А аз си помислих, че е гаджето ти. Както в „Харолд и Мод“.

Идваше ми да му зашлевя един шамар и да изкрещя: „Че аз да не би да съм на деветдесет години, бе тъпанар?!“. Но само изрекох:

— Не. Това е просто моят по-малък брат.

Дейв се смръщи и промърмори:

— Не си спомням да си имала по-малък брат.

— По онова време той беше почти бебе.

— Всъщност бях на осем — намеси се Дънкан.

— Хей! — възкликна тогава Дейв и се обърна изцяло към мен, като че ли току-що му беше хрумнало нещо много важно. — Отдавна искам да ти се извиня, че се държах толкова гадно с теб в гимназията!

— Така ли? — сащисах се аз.

— Направо не мога да повярвам, че си поисках обратно букетчето!

— Това ли само направи? — възкликнах. — С букетчето?

— Добре де — усмихна се Дейв. — Не мога да повярвам, че направих и всичко останало.

— Трябваше да мислиш повече! Майка ти работеше в агенцията за планиране на бременността!

— Трябваше да помисля повече и за редица други неща.

Приех извинението с махване на ръка и отбелязах:

— Тогава беше хлапе. А хлапетата са идиоти.

— Всъщност — намеси се Дънкан — възрастните също са идиоти.

— Съгласна съм — обърнах се към него аз. — Цялата човешка раса е купчина идиоти! — после се обърнах към Дейв и добавих: — Както и да е. Извиненията ти се приемат.

— Жестоко! — кимна той и вдигна юмрук, за да се поздравим.

Не се сетих за никаква друга реакция, освен да му ударя юмрука с моя.

— Голяма вечер, а? — обади се Дънкан. — Момчето става мъж. Между другото, *мазел тов*.

Дейв прие поздрава с кимване.

— Но в момента е малка лудница, защото нашият парти мотиватор отмени участието си. Стомашен грип.

— Парти мотиватор ли? — погледнах го неразбиращо.

— Това е човек, който идва на тържеството ти и кара всички хлапета да танцуват. Особено полезни са по време на бар мицва, където е пълно с недодялани подрастващи. И старци. Без никакъв алкохол.

— Няма алкохол, а? — сръга ме Дънкан. — Дължиш ми една бира!

Дейв посочи към залата, пълна с неловко озъртащи се деца, и промърмори:

— Болезнено!

Огледах обстановката и попитах:

— Значи този парти мотиватор помага на децата да се отпуснат, така ли?

— Да — кимна Дейв. — Може да се каже, че залагаме изцяло на парти мотиватора. Някои хора наемат круизен кораб или мажоретките на „Булс“. Обаче ние се спряхме на парти мотиватор.

— Който има стомашен грип — допълни Дънкан.

— Дарси не е на себе си — подбели очи Дейв. — От двайсет минути не се е отлепвала от телефона, опитвайки се да открие заместник.

В момента, в който той изрече това, се появи Дарси с мобилен телефон на ухо.

— Ето я и нея — промърмори той, но тя го накара да млъкне.

Всички я зачакахме да приключи разговора си. Когато го направи, се обърна към Дейв и каза:

— Никого не намерих! В цяло Чикаго няма нито един! Знаех си, че ще стане така!

— Дарси — каза тогава Дейв, — виж кой е тук!

Тя погледна първо към Дънкан, но след като лицето му не ѝ подсказа нищо, се обърна към мен. Мен ме позна.

— Хелън! — възкликна и ме прегърна.

Отвърнах ѝ на прегръдката. Беше приятно.

— Радвам се, че успя — каза тя, без да ме пуска.

— Аз също — отговорих.

После се дръпна и рече:

— Много съжалявам, че Дейв се държа към теб като гадняр в гимназията!

Изгледах я с присвити очи. Всъщност чувството за предателство от нейна страна беше по-силно. Може би защото в някои отношения очакваш много повече от приятелка, отколкото от гадже.

— Той не беше единственият — отвърнах.

— Все още се чувстваме ужасно по този въпрос. Бихме искали да те заведем на обяд и да ти се извиним подобаващо.

Вдигнах ръка, за да ги накарам да спрат. Не можех да си представя нещо по-неприятно на този свят от мисълта, че трябва да издържа цял обяд с Дейв и Дарси и да ги слушам как ми се извиняват.

— Няма нужда! — промърморих.
Тя се приведе към мен и добави:
— Не мога да повярвам, че си е поискал обратно букетчето!
Разбрах за това много по-късно!
— Всъщност букетчето беше най-малкото.
— Е, аз също изиграх известна роля.
Внезапно в разговора се намеси Дънкан.
— Малко разголена роля, ако слуховете са верни — после раздвижи вежди по посока на Дейв и добави: — Прав ли съм, приятел?
Обичах го този мой брат!
Дарси се изпъна и вирна брадичка.
— Кой е този? — попита.
— Това е малкото ми братче Дънкан.
Дарси присви очи, сякаш се взираше в мъглите на спомените.
— Малкото братче, което обичаше да ти пали тампоните?
— О, боже! — извика Дънкан и отметна засмяно глава. — Това беше жестоко!
— Да — отговорих, без да му обръщам внимание. — Но после той се оказа... — замислих се за подходящата дума.
— *Екселенте* — предложи Дънкан.
— Точно така — потвърдих, погледнах го в очите и кимнах.
Нова пауза, която се опитавме да запълним, оглеждайки залата. Тя наистина беше пълна догоре със седмокласници. И старци. Не можех да не забележа, че и двете групи изглеждаха така, сякаш бяха приклепени в телата си като в костюми за Хелюин. Но пък беше много сладко, че се бяха облекли с такова внимание в костюми и дълги рокли. Момчетата бяха с тиранти, а някои от момичетата имаха кожени обувчици на Мери Джейн. Изпълних се със съжаление към тях. За нищо на света не бих станала отново тринайсетгодишна! Дансингът беше като пулсираща черна дупка. Дисколампата се въртеше над нищото, а лампичките проблясваха наред празнота. Хлапета от едната страна, старци от другата. Това беше истината. Титанично грозна ситуация.
Тогава ме осени една идея.
— Дарси! — възкликнах. — Ти си страхотна танцьорка! Може би ще успееш да ги мотивираш, а?

— О, не — поклати глава тя. — Аз съм майката. Знаеш ли в колко неудобно положение поставят децата си майките? Ако се опитам да танцувам, това буквално ще убие детето ми. Той ще издъхне от унижение!

Не се бях сещала за това.

Но Дарси вече ме гледаше така, сякаш моята идея беше породила по-добра идея.

— Какво? — изгледах я аз.

— Ти също си страхотна танцьорка — изрече тя и облаците над лицето ѝ започнаха да се разпръскват под вятъра на надеждата.

— О, не!

— Те нямат никаква представа коя си! — очите ѝ вече светеха.

— Не, не...

— Ти си млада!

— С три месеца съм по-голяма от теб!

— Но *изглеждаш* млада! Не си състарена от кърмене и смяна на пелени! И имаш жестока прическа! Спокойно можеш да минеш за готин човек!

Дънкан се приведе напред и отбеляза:

— Тя Е готин човек!

— Благодаря, друже — усмигнах му се аз.

— Ще ти платим! — предложи Дарси.

— Не искам да ми плащате!

— Цели 300 долара са! — вметна Дейв.

— Ще ги удвоим! — възкликна Дарси. — Хайде, моля те! — започна да подскача нагоре-надолу и внезапно заприлича отново на приятелката, която преди толкова много години бях обичала. — Това е най-лошата бар мицва в целия свят! Буквално ще отиде в „Книгата на Гинес“, ако не я спасиш! Ти си единствената, която може да го направи!

Поклатих глава. Биваше ме в танците — но само при определени обстоятелства. С приятели. Когато се чувствах спокойно. А не в зала, пълна с непознати. Усетих как обичайната ми свенливост ме застига.

— Спомняш ли си танцовите партита, които си правехме в десети клас? Надувахме музиката в игралната зала на тавана и откачахме! Опитай се да си спомниш как си се чувствала тогава! Помисли си! Деветдесетте години, до истинския живот остава още

маса време... И въпреки че баща ми задължително започваше да удря по пода на тавана с ръжена на камината и да ни крещи да намалим музиката, на нас не ни пукаше!

Наистина си спомних. Беше преди цяла вечност, но си спомних.

— Но аз вече не съм онова момиче — отвърнах, поклащайки глава. — Даже не знам определени танци! — ако не броим „Разместването на Купидон“, но пък никога не бях чувала истинската песен.

— Измисли ги тогава! — не се отказваше Дарси. — Те също не знаят никакви танци!

— Не мога! — поклатих глава аз. — Съжалявам, просто не мога!

Дарси преглътна примирено и лицето ѝ си върна предишната измъчена маска.

— Разбира се — смотолеви. — Не трябваше изобщо да те моля за подобно нещо.

Тя наистина *не трябваше* да ме моли за подобно нещо.

— Е — изрече след известно време Дейв, готов да продължи със задачите си, — благодаря, че дойдохте! Наистина изглеждаш много по-добре, отколкото в гимназията!

— Благодаря — смръщих се аз.

После беше ред на Дарси, но тя вече се връщаше към телефона си.

— Когато пак дойдеш насам, да се срещнем на кафе, нали?

— Разбира се — отговорих, макар и двете да знаехме, че това няма да стане.

След това един след друг ме прегърнаха.

И с това всичко свърши. Бях свободна да си вървя. Появих се, изправих се срещу миналото си, видях лъскавата плешива глава на Дейв — и вече можех да се прибера и да си легна.

Погледнах към Дънкан.

— Е, ще вървим ли?

Той кимна и отбеляза:

— Не мога да повярвам, че тя те помоли за подобно нещо!

— Аз също.

— Но какво изобщо си е въобразявала?

Поклатих глава и отвърнах:

— Тя е просто майка, която се опитва да помогне на детето си.

— Разбира се — каза тогава Дънкан, — ако ти беше в настроение да го направиш не заради нея, а заради себе си, аз съвсем случайно съм страхотен танцьор!

— Така ли? — погледнах го през рамо.

Сякаш в отговор на този въпрос диджеят пусна „Разместването на Купидон“. Първоначално не я познах, но когато това стана, аз се обърнах и се загледах в празния дансинг.

— Хелън? — обърна се към мен Дънкан.

— Знам този танц — казах.

Загледан в мен, Дънкан бързо разбра какво си мисля и се ухили широко. Раздвижи вежди срещу мен и подвижна:

— Не е ли време да се развихрим, лейди Х.?

Свих рамене в смисъл: „Какво пък?!“.

Години наред след прочутото фиаско по време на абитуриентския бал аз си бях мечтала за отмъщение. Че примерно съвсем случайно ще се окажем заедно на морско пътешествие и корабът ще потъне, и аз съвсем искрено ще се опитам да откарам спасителната лодка към тях, обаче акулите ще надушат миризмата им и въпреки моите най-героични усилия ще бъда принудена да гледам как акулите ги разкъсват парче по парче.

Тази вечер не бях длъжна да ги спасявам. Не бях длъжна дори да опитвам. Имах всички разумни причини на този свят да изоставя потъващия кораб и просто да се прибера у дома. Но застанала в края на този дансинг, внезапно преживях просветление. Защото аз наистина обичах да танцувам. И щом можех да го направя под акомпанимента само на пръчки и камъни с хора с имена като Пещерняка и Вагонетката, като нищо можех да го направя и сега.

Ето как накрая се видях да вървя с широки крачки към средата на празния дансинг, съвсем сама, танцувайки танц, чиято мелодия никога не бях чувала, и размахвайки ръце, за да приканя хлапетата и старците да се присъединят към мен. Никой не се помръдна, но скоро се появи Дънкан и ми подаде безжичен микрофон.

— Здравейте на всички! — извиках аз с толкова усилен през микрофона глас, че стреснах дори себе си. Всички глави се обърнаха към мен, включително на Дейв и Дарси. Когато ме видя, Дарси свали телефона от ухото си.

— Аз съм... ъmmm... *Голямата сестра*, а това е моят партньор...
— обърнах се към Дънкан.

— Билбо Бегинс — каза той.

Покрих микрофона и го изгледах смръщено.

— Не! Не можеш да бъдеш Билбо Бегинс!

А после пак започнах:

— А това е моят партньор *Ди-дог*! Тук сме, за да ви научим на няколко танца, така че бързо на дансинга! Къде е Шон Хофман, между другото?

При този въпрос една неплешива, тринайсетгодишна версия на моето гадже от гимназията вдигна ръка.

— Е, крушата не е паднала много далече от корена си, както виждам! *Мазел тов*, Шон! Довлечи се тук! И доведи приятели. Или баба си и дядо си.

Шон Хофман се оказа изненадващо покорно момче.

— Къде са дамите? — изрекох в микрофона. — Момичета, насам!

Една баба се приближи и ми даде поощрителен знак с вдигнат палец.

— Окей, приятели. Най-лесният танц на света. Сериозно ви казвам! Когато в песента кажат „надясно“, правите стъпка надясно.

Когато кажат „наляво“, правите стъпка наляво. А какво, според вас, се прави, когато в песента кажат „ритай“?

Хлапетата ме зяпнаха безизразно.

Приближих микрофона към устата си и повторих:

— Какво ще направите, когато в песента кажат „ритай“?

— Ще ритаме? — осмели се накрая Шон.

— Браво! — вдигнах победоносно ръка аз. — Сто точки!

И в този момент се усетих в стихията си. В крайна сметка бях учителка, нали? Може и да не знаех кой знае колко, но знаех повече от тези котенца. Знаех как да изнеса един урок. Тринайсетгодишните са си тринайсетгодишни, а всеки трябва да започне отнякъде. Огледах тълпата. Започваха да прииждат още деца. Колкото повече, толкова по-добре. Добре че песента беше завладяваща.

Започнах. Дънкан се присъедини към мен. Накарахме диджея да пусне песента още три пъти и към края вече всички ѝ бяха хванали

цаката. Децата започваха да се отпускат. Прескочихме прага на ужаса. И те, но и аз.

— Така, сега смяна на музиката! — извиках и най-сетне дадох на диджея разрешение да смени песента. — Ди-дог ще ви демонстрира. Това е „Стъпка и пляскане“. Пристъпвайте настрани, а когато съберете пак крака, пляскате. После същото в другата посока. Това е основата на танците. От нея се прехвърляме на Въртележката, Шаването, Разтърсването на крака, стил Джон Траволта, Осморка и Ох.

Направих ги всички заедно. Беше импровизация, но беше добре. Дънкан обаче беше по-добър. Накрая започнахме да се редуваме.

И знаете ли какво? Те се вързаха. Приеха нашия авторитет. Повярваха, че ние сме парти мотиватори. Дори ние почти повярвахме в това! Не след дълго даже старците се качиха на дансинга. Включително, изведнъж, сякаш от нищото, баба Джиджи във фантастичен червен костюм с панталон в китайски стил.

— Какво правиш тук? — извиках ѝ аз, когато се доближих достатъчно до нея.

— Бях поканена — отговори тя, без да спира нито за миг. — С кавалер.

— Защо беше поканена?

— Те ме обожават! — отговори тя. — Бях и на сватбата им!

Заковах се на място.

— Била си на сватбата им?

Баба размаха предупредително пръст срещу мен.

— Ходила си на сватбата на моето измамно гадже и лъжливата ми най-добра приятелка?

— Че какво — сви рамене тя. — Бяха прекрасни деца.

— За мен обаче не!

— Не е възможно още да им се сърдиш заради това, нали?

Разбира се, че беше възможно! Те ми причиниха злина! При това голяма! И имам правото да им се сърдя до края на вечността, ако искам. Но точно тогава осъзнах, че всъщност вече не им се сърдя. Ако исках, бих могла да намеря съвсем разумна причина за бесовете си. Но не исках.

Но това не означаваше, че трябва да оставя на мира баба си.

— Ретроактивно им се сърдя! — отвърнах. — Ти си се измъкнала и си отишла на сватбата им, без да ми кажеш?! Не ми каза дори, че ще

идваш тук!

— Нямахте да ти хареса — отвърна тя.

— Много си права! Нямахте да ми хареса.

Тя ми изпрати въздушна целувка и извика:

— Животът е объркано нещо, скъпа!

— Но не знаеше ли, че ще ме видиш тук?

— Бях се обзаложила, че накрая ще си намериш някакво извинение да се измъкнеш — отговори тя. После се завъртя в стъпка Торнадо, при което буквално се блъсна в стар господин с жълта папийонка, който я прие в обятията си и я отведе от дансинга.

Всички танцуваха. Изведнъж тук стана весело. Залата се забавляваше. И вече нямаха нужда от мен. Работата ми беше приключена. И изведнъж вече бях готова да си вървя. Помахах на Дънкан и му посочих часовника си. Той беше в средата на дансинга, клатеше се като обезумял и само вдигна ръка, с която каза: „Пет минути!“.

Но аз поклатих глава и му изкрещях:

— Тръгвам си! — а после посочих към баба. — Ще се върнеш с Джиджи!

— Окей! — изкрещя в отговор той и вдигна палец. А после, преди да продължи с танците, подвижна: — Хей, обещавай ми нещо!

— Какво?

— Оттук нататък ме наричай само Ди-дог!

Насочих към него въображаем пистолет и извиках:

— Дадено!

Той щеше да остане. Беше във вихъра си на едно тържество по случай бар мицва в зала, пълна с непознати, и само преди месец със сигурност щях да намеря начин да го използвам срещу него. Но преди месец, разбира се, той никога нямаше да бъде с мен.

Помислих си дали да не се отбия на масата на Дейв и Дарси на излизане, за да могат да ми благодарят и да ми кажат колко великолепна съм била. Но бързо установих, че не желая да им слушам благодарностите. В крайна сметка не го бях направила заради тях. Освен това харесвах идеята да изчезна в нощта като някой парти мотиватор — супергерой.

Но докато се отдалечавах от дансинга и музиката продължаваше да пулсира зад мен, долових в себе си познатата болка на изолацията.

Къде отивах сега? Накъде се бях запътила? Музиката изведнъж заглъхна за мен, както и гласовете на всички смеещи се непознати. Мястото ми не беше тук. В което не би имало нищо лошо, ако знаех къде точно е. Останалата част се простря пред мен като изолационна камера. Ще отида до асансьора сама, ще сляза надолу сама, ще мина през фойето и паркинга долу сама, ще карам сама колата си до къщата на баба, ще се съблека сама в детската си стая, а после ще се отпусна под завивките. Сама.

Усетих как нещо ми стиска гърлото, сякаш всеки момент ще се разплача. Приведох се напред и закрачих бързо към изхода, подготвяйки се за собственото си бъдеще така, сякаш беше студен зимен вятър. Искях да се измъкна оттук преди Дейв или Дарси да са ме зърнали във всяко друго състояние, различно от триумф.

Ето така си спомням тази картина — весело парти с тълпа на дансинга, обединена от диско лампата и диджея, и от мен, която се отдалечава от него, както като че ли се отдалечавам от всичко, което би могло да ми предложи радост, утеха или чувство за принадлежност. Зная, че в онзи момент носех розова парти рокличка, но в спомените ми, незнайно защо, подобно на образ, наложен отгоре от друга сцена, аз съм момиче в опърпано зимно палто и шал през главата, скръстило ръце пред гърди, за да се стопли, едва проправящо си път през настъпващата срещу него виелица, свело глава и вледенено до кости. Беше време да се стегна. Беше време да си обещаая, че утре сутринта ще се събудя и ще подредя отново живота си — този път по-добра и по-силна, помъдряла след всички борби. Беше дошло време да погледна строго бъдещето и да отсека: „Давай каквото си намислило!“.

Но не можех да го направя. Имах чувството, че през целия си живот се опитвам да вървя срещу същата тази безкрайна виелица.

А сега, накрая, бях вече твърде много изстинала и твърде уморена, за да продължа.

Но все пак продължих, разбира се. Свела очи към пода, аз се движех между маси и гости. Изходът не беше далече. Може би, когато най-сетне успея да се измъкна от тази зала, ще се почувствам по-добре.

Но преди да успея да стигна до изхода, се блъснах директно в нечий гърди. Спокойно би могъл да бъде някой дядо с бастун или седмокласник с храна в шините. Но не беше. Беше Джейк.

Моят Джейк. Джейк, който беше заминал за Колорадо. С неговата Уинди.

Вцепених се. Ето го отново пред мен, с готините си очила, гладко избръснат. Носеше бяла риза и тясна вратовръзка. Никога досега не го бях виждала с вратовръзка, даже на сватбата ми. Изглеждаше пораснал и изискан. И по-красив, отколкото го помнех, което всъщност беше невъзможно, защото неговата обикновена, редова, ежедневна красота си беше повече от достатъчна.

След като се блъснах в гърдите му, аз бързо отстъпих назад, като че ли отскочих, и той ме хвана за раменете. И тогава снежната виелица спря. Сивото небе се изчисти за секунди до ясно полунощно синьо, а пронизващият вятър постепенно се забави и спря. В действителност през цялото това време около нас би трябвало да е гърмела танцова музика, но аз не си спомням и звук от нея.

Двамата стояхме така доста време — вцепенени, приковали погледи един в друг. В ума ми цареше същински хаос. Имаше твърде много причини той изобщо да не стои тук.

Накрая той се усмихна леко и изрече:

— Здравей, Задръжке!

А аз изрекох първия прякор, който ми мина през ума:

— Здравей, Медени язовецо!

И едва тогава той внезапно забеляза, че все още ме е стиснал за раменете. Пусна ме бързо и отстъпи крачка назад.

— Изглеждаш зашеметяващо! — рече.

Сведох очи към розовата си рокличка. Да, в крайна сметка не беше опърпано зимно палто. Тръснах глава и пак го погледнах.

— Ти какво правиш тук?

— Доведе ме баба Джиджи. Като кавалер.

— Дошъл си с баба ми?

Той кимна.

— Между другото, много готини танцови движения!

— Видял си ги?

— Разбира се — кимна той. — Най-много ми хареса Банановата кора.

Поклатих глава.

— Защо изобщо си тук?

— Ами — започна Джейк, — първо, Дънкан беше оставил паникьосано съобщение в телефона ми, разказвайки ми за проблема с Пикъл.

— Отдавна го разрешихме — отговорих.

— Всъщност имаше огромни опасения, че може и да не доживее да види утрото.

Обърнах се към дансинга, който предоставяше прекрасна гледка към Дънкан, танцуващ като Животното от „Улица Сезам“.

— Както виждаш, пощадох му живота — отбелязах.

— После се отбих у вас, за да го видя, а там заварих баба Джиджи, нагласена и наконтена. Тя веднага ме покани да ѝ бъда кавалер, защото на оригинално поканения ѝ му се наложило да му правят спешен байпас.

В коридора зад него асансьорът звънна, вратата се отвори и от него се изсипа нова порция баби и дядовци.

— Освен това — добави той, — аз съм отседнал тук. В хотела. Докато влизахме, успях да си взема стая.

— В този хотел?

Той кимна.

— Но ти не можеш да си позволиш стая в този хотел!

— Разбира се, че мога.

— Не и ако нямаш никакви пари.

— Какво те кара да мислиш, че нямам пари?

— Защото ти се наложи да молиш да те закарам до Уайоминг!

Той се замисли и накрая каза:

— Това бяха смекчаващи вината обстоятелства.

— Изглеждаше разорен. Не си ли разорен?

— Не съм — поклати глава той. — Майка ми ми остави цяло състояние.

Имах чувството, че мозъкът ми ще се пръсне.

— Но нали каза, че нямаш пари?

— Може и така да е било. В онзи момент.

Но за какво изобщо говорехме? И той отговори ли на въпросите ми?

— И така — опитах се да обобща ситуацията, — ето защо си тук тази вечер: отишъл си у нас да спасиш живота на брат ми, наел си стая

в този скъпарски хотел и си решил да излезеш на среща с баба ми. Правилно ли разбрах?

Джейк ме погледна в очите и отговори:

— Не точно в този ред, но да.

— Окей — кимнах. Чаках нещо повече, някаква индикация, че някъде в мислите си той ме носи така, както аз нося него.

Нищичко.

И тогава, накрая, аз се предадох. Ако означавах нещо за него, досега щеше да го е казал. Щеше да ми го каже със същата лекота, с която подхождаше към всичко. Отстъпих крачка назад. Нямаше никакъв смисъл да се надявам и да копнея. В това нямаше нищо позитивно — само мъчение. Беше ми писнало. Горкото ми изтощено сърце не можеше да понесе повече мъка.

Зад него, в коридора, точно срещу входа на залата, асансьорът звънна и пак се отвори — в мига, в който аз усетих в гърдите си онова пробождане, след което обикновено започват сълзите.

— Трябва да вървя — промърморих. В този момент не исках нищо друго, освен да стигна до асансьора преди затварянето на вратите му, а той да остане от другата им страна.

Но Джейк тръгна след мен.

— Хей!

Продължих да вървя, но той ме сграбчи за лакътя, преди да успея да се шмугна в асансьора, и той се затвори и потегли без мен.

— Къде отиваш? — попита Джейк.

Обърнах се и той видя сълзите в очите ми.

— Навсякъде другаде, само не тук — отговорих.

— Но какво става тук, за бога? — попита смръщено той.

Наистина не знам защо му казах истината. Освен че може би подозирах, че той вече я знае. Изправих глава, вирнах брадичка и се опитах да бъда храбра. Ръцете ми трепереха — както и тялото ми — и аз ги пхнах в джобовете си. После, поемайки си дълбоко дъх и вдигайки очи към тавана, за да сдържа сълзите, аз изрекох:

— Когато те видях тук, за миг си помислих, че си се върнал за мен!

После залепих очи в акустичните плочки над главата си. Знаех, че погледна ли надолу, сълзите ми моментално ще рукнат.

Когато Джейк заговори, гласът му беше много по-нежен и по-тих отпреди.

— Аз наистина се върнах за теб!

При тези думи сведох глава. Както се очакваше, сълзите ми рукохнаха, а малко след тях се чу и тихо ридание.

— Така ли? — промълвих и вдигнах треперещата си ръка, за да изтрия сълзите си.

Джейк кимна.

— Защо не ми го каза досега?

Гласът му беше така нежен, както го помнех.

— Просто не бях свършил — отговори и сви рамене.

С тези думи той направи крачка към мен, обгърна ме с ръце и постави брадичка върху главата ми. Аз притиснах лице в ревера му и двамата стояхме така цяла вечност. Или поне достатъчно дълго, за да може асансьорът зад нас пак да се отвори със звън, да избълва поредната група гости, да се затвори и пак да изчезне.

— Онази вечер на банкетa — продължи той след известно време, — след като ти си тръгна, Уинди се развихри.

— Е, и?

— Наложил се да обсъдим ситуацията.

Застинах.

— Защо?

— Защото тя ме харесвала!

Отстъпих назад и го изгледах.

— Разбира се, че те харесваше! Та нали вие бяхте двойка?!

Джейк тъкмо се канеше да каже нещо, но това го спря. Намръщи се и пхна ръце в джобовете си.

— Ние не бяхме двойка! — отсече.

— Напротив!

— Не! — тръсна глава той.

— Да! — кимнах аз.

— Мисля, че щях да знам, ако беше така!

— Наистина бяхте двойка! При това перфектната двойка! И двамата имате вили в Мейн и обичате фъстъчено масло или каквото беше там. Ти почти й направи предложение на Рисуваната поляна! С очите си ви видях да се целувате на контролния пункт по време на евакуацията на Хю!

Джейк примигна.

— Видяла си това?

— Видях го. И си беше жестока целувка!

— Но не беше истинска целувка.

— Изглеждаше доста истинска.

— Не беше целувка в смисъл на целувка.

— Не ми пука! — отсякох. — Няма значение!

— За мен има.

Извърнах очи.

— Беше от „Истина или предизвикателство“ — продължи той. — По време на онази глупава игра тя беше предизвикана да ме целуне три пъти, но тя си извоюва правото да избира кога.

— Не можеш да си избираш кога!

— Ако си Уинди, можеш. А после, по време на прехода, ми каза, че искала да ги комбинира. Вместо три бързи целувки искала една дълга.

— Е, ти със сигурност отговори на очакванията й — промърморих.

— Така е. Бях обещал.

— Защо ми казваш всичко това?

— За да знаеш какво се случи наистина — отговори той и прокара пръсти през косата си. — И между другото, никога повече не желая да играя на „Истина или предизвикателство“!

Повдигнах вежди.

— През онази нощ ти си целунал всяко момиче от групата.

Надявах се да го отрече, но той сви рамене и отговори:

— Може би. Изгубих им бройката.

Ноздрите ми се разшириха от гняв.

— Но тогава трупът от нашите целувки дори не беше изстинал!
— възкликнах.

— Да се изясним — онези целувки никога не ги е имало. Ако си спомняш, към този момент вече бяхме напълно непознати. По твое настояване.

— Е, и? Да не би веднага да съм хукнала да целувам всички мъже наоколо?

— Не знам. Може би.

— Не, не съм! Седях и се чувствах нещастна като всеки нормален човек.

— В началото играта беше типична „Истина или предизвикателство“. Но после всички момичета започнаха да се предизвикват една друга да ме целунат. Само мен. И тогава всичко излезе от контрол.

— Значи си ги целунал против волята си?

— Долу-горе. Отчасти. Не можеш да целунеш една, а после да не целунеш всички останали.

— Разбира се, че можеш!

Той сви рамене и отбеляза:

— След като веднъж започнах, това се оказа доста добър начин да се разсея.

— От какво да се разсееш?

— От теб! — отсече той и ме погледна право в очите.

Нямах представа как да реагирам на тези думи, затова се обърнах и натиснах бутона на асансьора — просто за да правя нещо.

След известно време Джейк попита:

— Мислела си, че ходя с Уинди?

Обърнах се и отговорих:

— Всички мислеха, че ходиш с Уинди! Даже планираха вашата хипарска сватба в гората, за бога!

— А ти ревнуваше ли?

В този момент асансьорът звънна и вратата се отвори. Аз влязох. Джейк ме последва. Но на никого от нас не му хрумна да натисне бутон за етаж.

— *Всички ревнуваха!* — отговорих едва тогава. — А ти получи безкраен брой точки за Сърцеразбивачката заради това! Как е възможно дори да не си знаел, че тя си пада по теб?

— В известен смисъл знаех. Но си мислех, че е само за убиване на времето, тъй като няма какво друго да прави.

— О, не! — извиках, вече ядосана заради Уинди. — Тя беше твърдо убедена, че е открила бъдещия си съпруг!

Джейк се огледа и като че ли за първи път забеляза, че сме в асансьора.

— Къде отиваме, между другото? — попита.

Натиснах бутона за фойето и отсякох:

— Надолу!

А той сви рамене и отговори:

— След като разбрах номера ѝ, просто ѝ казах, че не я харесвам по този начин.

— Защо не си я харесвал? — изведнъж реших да я защита аз. — Та в нея има ли нещо, което не можеш да не харесаш? Тя е възхитителна! И невероятна! И ужасно мъдра за годините си! Всяко момче от групата си падаше по нея. Но тя избра теб, а ти не я искаш? Не ти ли се струва малко неблагоприятно?

— Не съм я молил да ме избира.

Отново натиснах бутона за фойето. Но асансьорът не тръгваше. Натиснах го още няколко пъти. Пак не помръднахме. После натиснах бутона за отваряне на вратите, но те не се отвориха.

— Мисля, че сме заседнали в асансьора — промърморих.

— Хубаво — каза Джейк.

— Не е хубаво — изгледах го смръщено.

— Сега си заседнала заедно с мен — каза той.

— Бях така и преди.

— Сериозно? — свиха се радостно очите му.

Но аз се вторачих в него и продължих:

— Ами Уинди? Не мога да те разбера. Да не би да е от пристрастяването към допамина?

— Защо още говорим за Уинди?

— Наистина ли искаш само онова, което не можеш да имаш?

— Не искам *само* онова, което не мога да имам!

— Защото бившият ми съпруг беше точно такъв, а това не е полезен начин да живееш живота си. Цени каквото имаш! Бъди доволен от онова, което ти дава животът!

— *Старая се!* — избухна тогава той и плесна с длан върху стената на асансьора. И тогава асансьорът падна с около двайсет сантиметра.

В следващите секунди и двамата застинахме, клекнали, очаквайки това отново да се случи. Не стана.

— Това беше много странно — прошепнах.

— Аз ли го причиних? — прошепна Джейк.

Може би беше съвпадение.

Сега асансьорът беше привлякъл цялото му внимание. Той протегна бавно ръка и натисна бутона за отваряне на вратите. Не се отвори. Натисна бутона за фойето, но не помръднахме. Натисна всички бутони едновременно, но нищо не стана. Тогава натисна алармата.

От високоговорителя се чу глас:

— Имате ли нужда от помощ?

— Като че ли сме заседнали в асансьора — отговори Джейк.

— Ох, боже! — каза гласът.

Погледнах към Джейк.

— Той наистина ли каза „Ох, боже“?

— Така прозвуча.

После гласът се върна.

— Много съжаляваме, сър! Мислехме, че е оправен. Съвсем скоро при вас ще дойде човек, който да отвори вратите.

— Колко скоро? — попита Джейк, но гласът беше замлъкнал.

Джейк направи предпазлива стъпка назад, за да се подпре на стената зад себе си.

Аз се облегнах на моята стена.

— Какво ще рече това, че са мислели, че е оправен? — изрече той по едно време. А в моето съзнание изникна един кабел с дебелината на въже, който се сви и се превърна в нишка.

Джейк пристъпи до другата стена и поклати глава.

— Какво ще правим сега? — попитах.

— Просто ще чакаме. И ще се стараем да не мърдаме.

— И да не удряме стените.

След тези думи се вторачих в пода. А Джейк се вторачи в мен.

— Значи Уинди потегли за Колорадо — изрекох накрая.

— Беше бясна — каза той.

— А ти какво направи тогава?

— Помотах се известно време с Бекет. Той живее в Ривъртаун, което не е много далече. Знаеше ли, че той свири в реге банда?

— Това по-скоро повдига нови въпроси, отколкото да отговаря на старите.

— Оказа се, че някакъв тип от тази банда възстановява винтидж ленд роувъри. Изгражда ги наново от нулата. И има пълен хамбар с такива, всичките за продажба. Та си купих един.

— Купил си си винтидж ленд роувър?

— В Ривъртаун — кимна той. — Оранжев е.

— Това твое състояние трябва да е доста значително.

Джейк сви рамене.

— Значи си изгубил возенето си, но си си купил кола — отбелязах. — Защо не си в Денвър, между другото?

— Точно това се опитвам да ти кажа от известно време.

Загледах се в таблото с бутоните на асансьора и накрая казах:

— Окей, да го чуем.

— Така. Снощи бях на магистрала И-80 и карах към Шайен, и точно когато наближи време да завия надясно и да се насоча към Денвър, телефонът ми иззвъня.

— Кой се обади?

— Ти.

Поклатих глава.

— Не съм те търсила.

— Напротив — кимна той.

— Наистина не съм! — тръснах отново глава.

— Не ми се обади нарочно — каза той.

Тогава се сетих. Очите ми се разшириха.

— Не и...

— Да — кимна той. — Случайно набиране.

— Проклет телефон!

— Така си е.

— Моля те, кажи ми, че е имало само статични шумове!

— О, не!

— Какво беше тогава? Кажи ми!

— Беше ти. Пееше.

Това е било след вечеря. Миех чиниите. И аз пеех с онази особена невъздържаност, на която човек се отдава само когато никой не го слуша. Стиснах очи и забих чело в стената на асансьора.

— Внимавай! — извика Джейк и се огледа.

— Колко време продължи това? — попитах накрая.

— Доста време.

Сложих ръка върху очите си.

— Фалшива ли бях?

— Често. Но по сладък начин.

Пак скрих очите си.

— Първо беше „Гордата Мери“. Но после не успя да вземеш онези високи тонове и премина на потпури от различни неща. Малко Дийн Мартин. „Бийтълс“. „Ърт, уинд енд файър“. А на един етап наистина ли пееше Смахнатия Ал Янкович?

Изпънах гръб за авторитет и отсякох:

— Добре де, „Изяж го“ е по-хубава песен от „Удари го“.

Той наклони глава, за да ми възрази.

— „Вземи си яйце и го изяж“? Хайде, стига! Та това си е направо гениално! — отсякох.

Той сви рамене.

— А ти не трябва да подслушваш по този начин — допълних смръщено. — Трябваше да ми затвориш!

— Не бях в състояние. Беше невероятно!

Изгледах го подигравателно.

— Наистина не можех да затворя. А и не исках. Дадох си сметка, че по-скоро бих слушал теб, отколкото да правя каквото и да било друго на този свят. Дадох си сметка, че макар да не можеш да ме понасяш, макар да заслужаваш някого, който е хиляди пъти по-добър — и по-здрав — от мен, и макар че най-почтеното нещо би било да те оставя на мира, аз просто нямам никакъв друг избор, освен да тръгна след теб. И тогава моят ленд роувър някак си сам се докара у дома.

Замълчах.

— Ами китовете? — попитах накрая.

— Пак ще стигна. Започват чак след три дена.

— Значи ще караш обратно до Денвър?

— Разбира се. След един-два дена. Но първо трябваше да говоря с теб.

Над нас асансьорът простена. И двамата вдигнахме глави, докато не спря. Аз се притиснах малко по-плътно към стената.

— Бях планирал всичко. Даже репетирах. Щях да го кажа веднага щом те видя, но после, когато наистина те видях, когато ти наистина застана пред мен, се уплаших.

— Ти никога не се плашиш — казах.

— Макар и рядко се случва — отвърна той.

— Какво трябваше да ми кажеш?

Той сведе очи.

— Вече знаеш — прошепна.

— Пак го кажи! — прошепнах и аз.

Той си пое дълбоко въздух и започна:

— Исках да кажа, че никога не съм харесвал Уинди. Единственият човек на този преход, за когото мислех, за когото се притеснявах и до когото исках да бъда, беше ти!

Не смеех да помръдна.

— Нямам проблем с това да искам неща, които не мога да имам. Имам проблем с това, че искам теб! Теб конкретно! Ти си моят проблем! Това не е пристрастеност към допамина, това е пристрастеност към Хелън! И не мога да се излекувам от нея! — замълча. — Падам си по теб от *седем години*! По време, когато ти дори не знаеше, че съм в стаята, при това беше омъжена. Нямаше никакъв начин да те покана дори на кафе. Но извлякох най-доброто от ситуацията. Бях добре.

— Радвам се — казах, доволна, че е бил добре.

— Но после ти се разведе. Помниш ли оня ден, в който ти помогнах да качиш новото си канапе до апартамента? Два етажа?

Замислих се. Да. Той наистина ми беше помогнал.

— Къде беше Дънкан в този ден?

— Дънкан беше на лекции. Дори не му казах, че ще дойда при теб.

— Така ли?

Той поклати глава.

— Смятах да ти призная всичко — като се започне от деня, в който те видях за първи път, до този момент. Имаш ли представа какво исках да ти направя на онова канапе?

Поклатих глава. И тогава споменът за онзи ден се върна.

— Тогава бях пълна развалина.

— Да — кимна той. — Плака през цялото време, докато бях при теб.

Замислих се.

— Е, надали е бил най-подходящият момент за обяснение.

— Така си е — поклати глава той. Но смятах пак да опитам. Смятах да те покана на среща, преди някой друг да ме е преварил. Но преди да успея да го направя, отидох да ми изпишат очила, а се оказа, че ослепявам.

Сведох очи и промълвих:

— И така никога повече не опита.

— След този момент всичко се промени.

— Но не завинаги.

— Е, да. Не бях напълно сигурен малко преди Уайоминг. Наложих се да мина през определени етапи на тъгата — малко отрицание, малко пазарлък. А и предстояха още много тестове, докато се разбере точно колко лошо е положението. Но след това изобщо не си и помислях да те покана на среща. Та ти не ме харесваше даже с очила!

— Нали знаеш, че това не ме интересува? Дали виждаш или не?

Той тръсна глава и продължи:

— След като разбрах окончателно, не можех да дишам. Не можех да се храня. Цялото ми бъдеще постепенно започна да се стопява в небитието. Всичко, което някога съм искал — да бъда лекар, да имам куп деца, да се науча да се гмуркам — всичко това си отиваше завинаги. Това беше в нощта преди ти да се появиш на партито с Пикъл.

Замълча.

— Какво?

Вдигна поглед към тавана.

— Когато тогава те видях, вече си бях купил самолетен билет за Уайоминг. Трябваше да отлети след два дена. Но след като те видях, два дена ми се сториха твърде дълги като срок.

— Имал си билет за самолета?

Той ме погледна в очите и кимна.

— Каза, че нямаш. Каза, че Дънкан ти е предложил аз да те закарам.

— Точно така — кимна той.

— Защо?

Джейк поклати глава, като че ли и той самият не разбираше много добре.

— Просто имах едно налудничаво усещане, че ти би могла да ме спасиш!

В този момент осъзнах, че до този момент не съм смеела да дишам.

— Но аз не мога да спася дори себе си! — промърморих накрая.

— Но го направи. Успешно!

Поклатих глава.

— Копнежът по теб ми даде нещо, за което да се надявам. Дори когато беше безнадеждно.

— Не беше необходимо да е безнадеждно — изрекох.

— Щеше ли да бъдеш щастлива, ако просто те бях подмамил в леглото?

— Защо тогава просто не ми каза?

Той поклати глава, като че ли и самият той не знаеше.

— В някакъв момент през близките години очите ми завинаги ще угаснат. Цялата светлина на света ще изчезне завинаги за мен. Факт, който никой не може да промени. Ако бях по-добър човек, щях да те оставя на мира. Но не мога. Съжалявам, но не мога! Всъщност точно затова съм тук! Да ти го кажа. Най-сетне да бъда смел и да го кажа!

Не беше правилно, че точно в този момент се намирахме в противоположните краища на асансьора. Когато един мъж ти каже нещо подобно, би трябвало да бъдеш на една ръка разстояние от него. Най-малко. По дяволите този асансьор!

Но точно тогава, сякаш в отговор на тази моя мисъл, асансьорът пак пропадна. Половин метър? Два? Подът буквално падна под нас, а после и ние паднахме и се ударихме в пода, приземили се по корем върху килима.

В мига, в който се съвзе, Джейк припълзя до мен.

— Добре ли си?

Кимнах.

— Сега ще умрем ли?

— Не — отговори той. — Просто ще поседим още малко заседнали между четиринайсетия и дванайсетия етаж.

— Ами тринайсетият?

— Няма такъв.

— Етажът над дванайсетия не е тринайсети?

— Такъв е. Но не го наричат така.

— Защо?

— Заради лошия късмет.

— Значи четиринайсети етаж всъщност е тринайсети.

— Не — отговори Джейк. — Тринайсети етаж просто не съществува. Кое е добре, защото в момента имаме нужда от всички късмет на света!

Останахме така известно време, очаквайки да чуем някакъв успокояващ глас по говорителя или звука от пожарникари, отварящи вратите. Въобще, какъвто и да било звук от външния свят. Което се оказа звънът на моя телефон.

Докато протягах ръка към чантата си, промърморих:

— Може би са от хотела. Нали се сещаш? С информация за асансьора.

— И откъде имат номера на мобилния ти телефон?

Добър въпрос. Не бяха от хотела. Беше Майк.

Изключих телефона.

Джейк се загледа в потъмняващата снимка на Майк в екрана на телефона ми и изрече:

— И просто така ще му затвориш?

Кимнах.

— Не си ли любопитна защо ти звъни?

— Знам защо ми звъни.

— Защо?

— Да ме моли да се върна.

— А ти не искаш да бъдеш молена, така ли?

— Не и от него — тръснах глава.

Джейк присви закачливо очи.

— И от кого искаш да бъдеш молена? — попита.

Но аз просто се усмигнах.

— И така — изрече той, без да откъсва очи от мен, — току-що си признах колко непоносимо те обичам!

Кимнах.

— Ти какво мислиш по този въпрос?

Тук, увиснали в нищото, на косъм от смъртта, не му беше мястото да се правя на срамежлива. Затова погледнах Джейк в очите и изрекох бавно:

— Аз също те обичам непоносимо!

— Но как? — възкликна удивено той. — Кога точно се случи?

Замислих се и отговорих:

— Може би започна в момента, когато ти едва не се изпишка в онази бутилка от минерална вода.

— Винаги действа! — кимна усмихнато той.

— Или — продължих, — когато забрави да си подсушиш ключицата и остави по себе си всички онези капчици вода. Или когато падна, когато подготвихте мечата закачалка.

— Подобни неща действат на жените?

— Или — продължих да размишлявам, — когато ти продължаваше да ме спасяваш от Бекет, дори когато не го заслужавах. Или колко нежни бяха ръцете ти, когато превързваше коляното ми. Или начина, по който винаги постъпваш правилно, мило и смело, във всяка ситуация, независимо от обстоятелствата. Или е от начина, по който се чувствам безкрайно по-щастлива, когато съм до теб!

— Мислех, че ме мразиш.

— Наистина те мразех. Но по начина, по който мразиш хора, в които си влюбен.

— На похода също ли?

Кимнах.

— През цялото време?

Кимнах.

— Определено го криеше добре.

— Мислех си, че харесваш Уинди.

— Дори когато те целунах край потока?

— Тогава си мислех, че мамим Уинди. За което изпитвах огромна вина.

— А аз си мислех, че ти ме целуваш от съжаление.

Поклатих глава.

Той приложи цялата тази нова информация към спомена за онази целувка и отбеляза:

— Ако знаех, че не ме мразиш, щях да положа повече усилия.

— Ти положи достатъчно разтърсващи усилия.

Джейк пак ме погледна изумено и възкликна:

— Ти не ме мразиш!

— Всъщност точно обратното.

— Значи ако пак те целуна, няма да имаш нищо против?

— Няма да имам — отговорих. — Но тъй като всеки момент ще умрем, най-добре е бързо да се залавяш с тази работа!

И с това той пак ме целуна. Без номера. Без игрички. Само той и аз, сякаш нищо друго нямаше значение. На пода на един счупен асансьор на хотелски етаж, който не съществуваше.

Всяка история трябва да има начало и край. Обръщайки се назад, си казвам, че бих могла да започна откъдето и да е или да се спра по-продължително, на каквото и да е. Можех, например, да започна от деня, в който срещнах Майк, и да завърша до деня, в който го напуснах. Можех да започна от деня, в който изгубихме Нейтън, и да завърша с деня, в който едва не изгубихме майка ми. Можех да се спра по-продължително върху тъжните мигове. Можех да нарисувам портрета на един разбит брак или на семейство, покосено от скръбта. Всичко е там.

Но не това е историята, която искам да разкажа. Не това са миговете в моя живот, върху които искам да се спирам за дълго. Те се случиха. Имат значение. Оставиха своя отпечатък. Но нещата, които помним, са онези, за които се държим, а онова, за което се държим, се превръща в история на нашия живот. А аз съм твърдо решена да не изпускам хубавите неща.

В крайна сметка животът ще дари на всеки от нас нашия дял от отчаяние, загуби и страдания, при това в изобилие. Това е сигурно. Но не по-малко сигурно е, че ще ни дари и с парченца от шоколадова торта, слънчеви летни дни и ветрове, раздвижващи тихо листата на дърветата. Хубавите неща се пропускат много лесно, но това не ги прави по-малко присъстващи в живота ни. Я по радиото ще пуснат забравена песен. Я непознат ще ти помогне да си смениш апартамента. Я някоя жена в асансьора ще хареса червеното ти шалче. Я някоя грешка ще се окаже благословия. Я някой стар приятел ще ти прости. А новият ще те разсмее.

И така, като се има предвид, че разполагам с хиляди мигове, от които да избирам, завършвам историята си тук, в асансьора, със спомена, към който винаги се обръщам, когато имам нужда да мисля за щастието и да си спомням какво е. Това е картината, към която най-често се обръщам, когато си мечтая. Или когато не мога да заспя. Нося си я с мен като любовна поема, пъхната в сутиена. Вече дори няма нужда да я чета — виждала съм я толкова много пъти. Но все пак я чета и оставям очите си да помилват всички детайли, които иначе биха могли да изчезнат. Толкова е трудно да се обърнеш назад към момент,

без да си спомниш и останалите моменти, довели до него. Но понякога се опитвам. Затварям очи и виждам нас двамата, бездиханни в началото на съвместния ни живот. Ето какво знам сега, което те още не знаят — че ще настъпят трудни времена, мъка и проблеми. Но независимо от всичко тези двама души ще посрещнат трудностите полесно заедно, отколкото разделени. Всеки от тях.

Но в спомена ние още не знаем това. В спомена чуваме тракане пред вратите, някакво стържене, няколко удара — и вратите на асансьора се отварят. Ние сме на около два метра под нивото на етажата и вдигаме очи. И виждаме трима пожарникари — и коридор, пълен с подрастващи младежи — да се взират към нас двамата, преплетени на пода.

Пожарникарите разчистват тълпите и ни спускат стълба.

— Всички добре ли сте там? — пита един от тях.

— Добре сме — отговарям аз.

— Страхотно сме — отговаря Джейк.

— Заклучихме кабината на място — казва пожарникарят. — Вече е безопасно да се изкатерите.

Когато се покатервам в коридора, виждам пред себе си огромна тълпа. Тук са Дейв и Дарси, както и баба Джиджи с нейния нов ухажор с папийонката. Също и Дънкан, който е навил ръкавите на ризата си и е вдигнал яката си. Той ме приветства с подсвиркване, после извиква едно специално „Така те искам, Джей-таун!“ на Джейк.

После тълпата избухва в аплодисменти. Джейк ми помага да се изправа и ние помахваме и се покланяме. Дънкан прави фуния с ръцете си и надвиква всички останали: „Целуни я, приятелю! Заслужи си го!“. И аз едва забелязвам шокираните изражения на хората около нас, преди Джейк да поздрави весело всички с една ръка, а с другата да се протегне, да ме притисне до себе си и да ме целуне толкова страстно, че целият коридор да утихне. В този момент изобщо не мисля за седмокласниците, които ни гледат, нито за факта, че брат ми и баба ми също гледат, нито че Дейв и Дарси също са тук и попиват всичко с очите си така, сякаш са на кино. Но аз не мога да мисля. За нищо. Единственото, което мога да направя, е да усещам топлиите устни на Джейк върху моите и ръката му зад врата ми, докато всичко друго не изчезва. Може би да искаш нещо е напълно различно от това да го получиш. И може би получаването на онова, което искаш, не те

прави щастлив. Но ще ви кажа едно — ако онова, което получих точно тогава, не е щастие, не знам какво друго може да е.

По някое време Джейк се отдръпва, поглежда ме в очите и казва:
— Това беше добре, нали?

Единственото, което мога да направя, е да кимна.

Следващият половин час ми е като в мъгла. Някак си тълпата се разотива, парамедикът обявява, че нито един от двамата ни не е ранен, а управителят на хотела предлага на Джейк 50% отстъпка от цената на стаята му. Не че Джейк има нужда от нея.

Като стана въпрос за стаята на Джейк, тя е на седмия етаж. Щастливата седмица.

И именно натам се запътваме след това, оставяйки зад себе си всички останали.

Само дето този път тръгваме по стълбите.

Издание:

Автор: Катрин Сентър

Заглавие: Щастие за начинаещи

Преводач: Антоанета Дончева-Стаматова

Издание: първо

Издател: Издателска къща Кръгзор

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Експертпринт ЕООД, София

Излязла от печат: 14.05.2015

Технически редактор: Ангел Йорданов

Коректор: Мария Тодорова

ISBN: 978-954-771-342-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2131>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.